

José Alexander Nogueira novellái

TARTALOM

MI VAN AZ AJTÓN TÚL?
BUSZRA VÁRVA
A DOLGOK MINDIG VÁLTOZNAK!
FEJFÁJÁS
A SZÁMÍTÓGÉP IS EMBER ...
GÖRKORISOK
MESE AZ EMBERRŐL
HONVÁGY
AZ UTOLSÓ SEGÍTSÉG
ORSZÁGMESE
HÚSZ ÉV
A KERESGÉLŐ
KIKÜLDETÉS
VIHAR UTÁN... KUTYABAJ
MOST MENJ, HOGY ÚJRA JÖHESS...
ÖRÖKKÉ VELED
REMÉNY
RITMUS
SIPICLI PEKENGÓCZY KALANDJAI
SZENVEDÉLY
ÚTKERESÉS
ANYU, ... KÉRLEK VÁLASZOLJ!
VIRÁGLÉLEK
VONZÁSBAN

MI VAN AZ AJTÓN TÚL?

Semmi. Ez a kérdésre a válasz: S E M M I.

Semmi sincs az ajtón túl. Akinek ennyi elég, az tegye le ezt az írást olyan helyre, hogy más is láthassa, mert ha unatkozik, esetleg elolvassa, ha nem, hát az sem baj.

Kérem, ha nem érdekli, akkor se gyűjtsen be velem, s ha lehet WC-re se vigye.

Előre is köszönöm.

Akit pedig mégis érdekelne, az se várjon tőle semmit, mert nincs benne semmi különös. Ha mégsem riasztottam el teljesen, s rászánja magát, hogy elolvassa - akkor még egyszer köszönöm.

Ha pedig tényleg nem tetszik, akkor sincs baj, félbehagyja az olvasást, s legfeljebb nem tudja meg mi a vége. Azonban azt hiszem, mindenki kíváncsi természetű, s ha végigsírja is - no, persze nem a gyönyörtől - a végére érve megkönnyebbül. Ha így van, akkor ezzel akaratlanul is örömet szereztem. Nem igaz?

* * *

A felesége már régóta rágta a nyakát, hogy takarítson ki végre minden lim-lomot a régi műhelyből.

Évek óta nem járt bent a kis helyiségben, s már arra sem emlékezett, hogy mit halmozott ott fel.

Az új műhely sokkal tágasabb volt s korszerűbb, modernebb. Kicsi volt ugyan az is, de nagyobb a réginél. Valamikor mennyire örült, hogy van egy műhelye, később lett még egy, s a régit bizony kiiktatta a használatból. Hálátlan tett volt tőle - de kisméretű raktárrá alakította át, s gyűlt a sok szemét és ócska kacat - mert ő semmit sem dobott el.

Végül már az ajtót is alig tudta kinyitni - vagy ha mégis sikerült, akkor becsukni. „Kész.” - gondolta - „Ide többet ember be nem teszi a lábát.” Túl naiv volt, s erre csak később jött rá.

Úgy gondolta, a baj akkor kezdődött, amikor megnősült, de nem így volt: Később rájött, nem kellett volna mindent összezsúfolnia a kis raktárban. Akkor az asszonya békét hagyna neki.

Tudta, hogy nehéz feladat vár rá, de nem volt mit tennie. Engedelmeskednie kell a női parancsnak, még ha nehezebbre esik is, és legalább újra lesz elég helye a felgyülemlett újabb kacatoknak. Örült, aztán eszébe jutott, akkor pár év múlva újra takaríthat. No nem, ezt már nem. „Akkor inkább mindent eldobálok”. - gondolta.

Eleinte nem volt baj az asszonnyal. Kis felesége megismerkedett a lakással. A műhelyről csak említést tett, mert, ugye, a nőszemélyeket nem érdekli annyira a barkácsolás s a többi - haszontalan - időpazarló szerelgetés.

Azután következtek a boldog hetek, hónapok. Újdonsült társa persze először még nem kérdezte meg, hogy mi van az ajtón túl - mert bizony bemenni nem tudott. Később már egyre kíváncsibb lett, s végül csak rászánta magát a kérdezősködéssel. A tisztos férj kénytelen volt bevallani, hogy bizony az raktár, és már csak a por lepi egy idő óta. A kérdések és válaszok között arra is fény derült, miért van az bezárva állandóan. Nem volt az zárva, hanem az utolsó rakodás után valami felborult, s elzárta annak a lehetőségét is, hogy az ajtót kinyissák, azzal, hogy az ajtónak dőlt, s azt mereven kitámasztotta belülről. Szerencsére, semmire sem volt

akkor szükség a „raktári anyagból”, s az ajtót úgysem tudta kinyitni, Tom - mert ő volt a rakodásban őstehetségű férj - pontot tett az ügy végére.

Azt a bizonyos kis pontot nem tette volna oda, ha előre tudja hogy az eljövendő neje - Lisa - nagyon szeret a pontok mögé nézni, férjeura kárára. Mert az kegyetlen nyílt parancsot kapott: TAKARÍTÁS.

Először is az ajtóval kellett megbirkóznia, nem tudta hogyan kezdje, mert az bizony nem nyílt, akárhogy is rángatta. Amikor már nagyon ideges volt, akkor nekiállt dörömbölni az ajtón, s üvöltött, hogy tessék őt beengedni. Persze a felesége azonnal kirohant hozzá a szobából, azt gondolva, hogy a férje talán bedilizett.

Tom ránézett az asszonyra, köhécselt egyet, és sajgó öklét nyomkodva megszólalt:

- Nincs semmi baj, csak gondolkodom.

Asszonya komótosan bólogatott, a fejét csóválta, majd megkocogtatta az ura fejét.

- Látom, Tom. Azt hiszem, mára elég lesz. Mondhatom, Tom, nem sokra mentél ma. Mindjárt éjfél, és holnap dolgoznod kell.

Tom beletörődött, hogy aznap már nem jut be. Szitkozódott, hogy legalább egy ablak lenne a helyiségben. De nem, még világítás sem volt bent, nemhogy ablak. Persze, az ablak nem a világítás miatt kellett volna. Betörte volna mérgében, és biztosan összevagdosta volna magát, de valahogy csak bejutott volna a kis raktárba. - Okoskodott.

Tom megfürdött. Belépett a hálószobába.

- Miért van itt ilyen sötét? Te már alszol Lisa?

- Nem alszom, Tom. - válaszolt huncutul az asszony. - Vasárnap van.

- Tudom, és holnap dolgoznom kell.

Mire megtalálta az ágyat, belerúgott valamibe, ami nagy csörömpöléssel dőlt el. Újra szitkozódott, sajgott a jobb lába nagy ujja. Az asszony mérgesen fordult át a másik oldalára.

- Jó éjszakát, Tom - mondta közönyösen.

Férje csak hümmögött valamit, miközben betakaródzott. Mérges volt. Fájt a lába, s csak az járt az eszébe, hogyan tudna bemenni a raktárba. Érezte az asszony melegét, s hallotta annak lassú, de éber lélegzését. Nem volt kedve hozzányúlni. Gondolkodott - aztán szépen csendesen elaludt.

* * *

Rohant haza a munkából. Ledobta a táskát, alig ebédelt, átöltözött, s már újra rohant az előszobába. Az előszobából nyílt ugyanis az ajtó „valamikor” a raktárhelyiségbe. Egész nap azon gondolkodott, hogyan juthatna be. Mindenre gondolt, arra, hogy ki kellene emelnie az ajtót a sarkaiból, de az ajtó meg se moccan. Eszébe jutott, hogy fel kéne gyújtani az öreg faajtót, de aztán ezt a megoldást is elvetette, esetleg tüzet foghatott volna a lakás, vagy a zsúfolt kacathalmaz, és akkor leégett volna az egész ház. Nem jó. Más megoldást kellett hát találnia, és a megoldás nem sokáig váratott magára. Kirohant a fészerbe. Falusi ház volt, tartoztak hozzá ólak, mellékhelyiségek is.

Végre megtalálta a megfelelő segédeszközt. Megtörölte egy marék szalmával, mert a tyúkok és a galambok igencsak megpecsételgették.

Észre sem vette, amikor a felesége hazajött. Az belépett a bejárati ajtón, s visszahőkölt.

- Mit csinálsz, Tom? - kérdezte elszörnyülködve.

- Láthatod, kinyitom az ajtót. - felelt rá Tom.

- Dehát tönkreteszed.

- Nem baj, úgyis kell másik.

Hát, ha eddig nem is kellett új ajtó, most már bizony kellett.

- Hát jó, te tudod, Tom, hogy mit csinálsz. - egyezett bele Lisa, majd a feje fölé emelte a kezét

- Milyen az új frizurám?

Tom oda sem figyelt. Már igen elfáradt. Teljes erejét belevetette a munkába, de egyedül nem ment.

- Gyere már Lisa, mit tátod a szád, segíts már. - mondta az erőlködéstől elfúló hangon.

Lisa úgy, ahogy volt, szűk szoknyában, magas sarkú cipőben, frissen ondolált hajjal, ridiküljét a földre dobva, férjével együtt megkapaszkodott a nyélben. Teljes erejükből húzták, s az végre engedett. Mindketten hanyattestek. A balta is a földre hullt.

- Győztünk - üvöltött fel Tom, s az ajtó közepén tátongó résre mutatott. Diadalmas arccal ült fel.

- Jól vagy, Lisa?

- Te lehet, hogy győztél, de én nem - sírva kapta fel az új cipőjét, s a bejárati ajtó felé hajította nagy mérgesen.

A cipő a belépő szomszéd homlokáról pattant le a földre. A szomszéd pedig zsupsz le, mellé.

- Nini, egy sarok nélküli cipő, s ráadásul még röpül is - mondta púpját tapogatva, majd amikor meglátta a raktárajtón tátongó szakadást, újra megszólalt.

- Látom, jó helyen járok.

Tom köszöntötte a vértlen áldozatot.

- Helló, Artúr, jó helyen jársz, kérlek ne haragudj, csak van egy kis probléma, tudod...

- Nincs semmi baj, Tom - szakította félbe a szomszéd - nem is fontos, amiért jöttem, csak folytassátok nyugodtan, elvégre senki házassága sem felhőtlen, nem igaz?...

Tom félbe akarta szakítani Artúr mondatát, de az már ki is siklott a bejárati ajtón, olyan csendesen ahogy jött.

- Mi a fene, ebbe meg mi ütött bele, hogy így elmenekült? - kérdezte Lisát, aztán feleletre sem várva, felkapta a baltát s újra nagyot sújtott az ajtóra, az nyögve tovább repedt, aztán Tom úgy püfölte az ajtót, hogy a forgácsok szanaszét repültek körülötte.

* * *

Végre kihullott kezéből a balta, örömteli arccal üvöltötte.

- Lisa, bent vagyok.

Lisát persze hajtotta a kíváncsiság, rohant ki az előszobába. Közben félelmetes dübörgést hallott a raktárból. Lelassította lépteit, majd megállt s hallgatózott. A dübörgés elhalt. Lisa újra megindult. Látta, hogy az ajtóból semmi sem maradt szinte, csak a fém kilincs, és a sarokvasak a tartódeszkával. Bent sötét volt. Bekiáltott.

- Tom, hol vagy? Mit csinálsz?

Kérdésére a felelet nyögések és szitkok özöne volt. Lisa félénken behajolt a nyíláson, de semmit sem látott. A férje végre megszólalt.

- Hozz egy zseblámpát, Lisa, valami ráborult, s maga alá temetett.

Az asszony rohant az elemlámpáért.

Először nem látott semmi mást, csak régi, ócska bútorokat, játékszereket s egyéb régi rossz holmit. Ruhákat, esernyőt, rossz cipőket, sapkát, kalapot, egy elkopott tollseprűt, egy gördeszkát, két hokedlit, egy bicikliabroncsot...

Aztán meglátta azt is, amit keresett, igen, Tom volt az. Elég nevetséges helyzetben. A hátán feküdt, és egy rossz kanapé borult rá, ami biztosan élére állítva várta be az eseményeket. A kanapé rugói itt-ott kidugták csavarodott fémtestüket a huzat szétszakadt, hézagos résein. Tomnak csak a nyaka és a feje látszott ki alóla. Karjai is a kanapé alatt voltak. A kanapéra keresztbe ráborult egy ajtó nélküli ruhás szekrény, amiből néhány rongy kihullott a földre. Tom moccanni sem tudott. S főleg az bosszantotta, hogy a fejére a nagy állólámpa lampionszerű ernyője rászorult.

- Mit röhögsz? Gyere, segíts ki innét! - kiabált az asszonyra.

Lisa nevetett, majd odament a férjéhez, azt sem tudta, hol kezdje a mentést.

- Tom, ha látnád magad el sem hinnéd - kuncogta Lisa.

- Ne neved már, mozdulni sem bírok!

- Jól van na, minek sietnél úgy, ha nőtlen lennél, akkor ki szabadítana ki innen? - kérdezte Lisa.

- Nős vagyok, de minek, ha itt döglök! - ordított a férj.

Lisa szaglászni kezdett, majd kétségbeesve felkiáltott.

- Úristen, a vacsora! - s kirohant a konyhába - Jézusom talán még nem égett oda! Tarts ki, Tom! Mindjárt jövök!

Kinyílt a bejárati ajtó. Artúr volt az. Félve bedugta a fejét az ajtó nyílásán. Nem hallott háborús zajokat, ezért halkán beszólt.

- Jó napot. Csak én vagyok ismét, ne lőjenek! Hallom fegyverszünet van!

- Jó napot szomszéd, jó, hogy jön. - jött ki Lisa fakanállal a kezében a konyhából. - Elkéne egy kis segítség - bökött a betört ajtó felé.

- Valóban? - mosolygott fanyarul Artúr, s félve megkérdezte - Mi pusztított itt, csak nem földrengés?

- Á nem, csak az uram - legyintett Lisa -, s a nagy igyekezetben majdnem saját magát is elkárhoztatta. - Ezért kéne a segítség Artúr.

Odavezette a félszeg szomszédot a betört ajtó maradványaihoz s befelé intve mondta.

- Ezeket kéne lepakolni az uramról. Ha lenne szíves...

A szomszéd behúzta a nyakát s csak annyit mondott.

- Legyen nyugodt, mindent elkövetek, hogy a férjét kihozzam.

Lisa eközben már újra rohant a konyhába, az összes mennybelit emlegetve.

Artúr tölcsért csinált a kezéből, s huhogni kezdett.

- Hahó Tom, jól van?

Tom már eléggé felbosszantotta magát a sötét egyedüllétben, hogy még mindig ott kell rostokolnia.

- Köszönöm kérdését, jól vagyok. És maga?

- Ó, én igazán jól vagyok. - felelt megnyugtatóan a szomszéd.

- Megtenné, hogy a sarokban azt a lyukas fotelt még rátenné erre a szekrényre, ami rám borult? - szólalt meg újra Tom erőltetett mosollyal.

Artúr nem értette.

- De hiszen a felesége az előbb azt mondta, szedjem ki magát. De ha ragaszkodik hozzá, én szívesen...

- Artúúúúúúú!! - ordította a dühtől majd szétpattanó Tom - Az istenért könyörgöm, szedjen már ki innét...

Tapogatta fájó csontjait. Közben Artúr csak beszélt, beszélt, be nem állt a szája.

- Tudja, a feleségem nagyon szeret sütni, és jól süt, higgye el, még nem láttam senkit, aki úgy tudott volna...

- Miért jött, Artúr? Azt mondja már meg végre! - szakította félbe Lisa.

- Hogy? - kérdezett vissza a megszeppent szomszéd. - Ja, igen a feleségem átküldött a sodrófáért, mert sütni akar, és tudja a miénk...

- Hát persze, nem lehet minden házasság problémamentes - gúnyolódott Tom. Majd halkán odasúgta asszonyának - Add már neki oda, és dobd ki!

Lisa már tuszkolta a kijárat felé Artúrt, aki nem győzött hálálkodni a kölcsönzött sodrófáért. Lisa bólogatott és helyeselt. De Artúr csak nem akart távozni.

- ... és a feleségem bejglije, ha azt valaki egyszer...

- Tűnj el innen! - ordított Tom az asztalnál ülve.

Artúr felkapta a fejét. Lisa is megijedt.

- Ez kinek szólt? - kérdezte felháborodottan Artúr.

- A macskának. - mondta gyorsan mosolyogva Lisa.

- Á, az más. - nyugodott meg Artúr, de talán kicsit magára is vehette, mert úgy eltűnt, mint a sicc. Még a kiskaput is becsapta maga után.

- Na végre. - lélegzett fel Tom. Lisa közben visszament a konyhába, s leült az asztalhoz az ura mellé. Megkezdtek a vacsorát.

- Te!

- Hm... mi az? - kérdezte a nő.

- Fogadunk, hogy nem hozza vissza a sodrófát?

- Ki? Artúr? Hm... Kemény fa, Mária asszony nem töri olyan könnyen el rajta, mint a legutóbbi mérőlécet. - Nevettek.

- Szép munkát végeztünk. Most elégedett vagyok, de elfáradtam.

Aznap Tom mosogatott, rajta volt a sor. Közben Lisa megfürdött s bebújt az ágyba. Nem sokára követte Tom is. Hétfő volt, de ők Vasárnapot csináltak.

Tom fáradt volt igaz, de ehhez mindig volt ereje, az ágyban magához húzta kedvesét, kicsit bibelődött vele, aztán egy óvatlan pillanatban belé csusszant. A nő először felvette az ütemet, majd ellentétesen kezdte mozgatni csípőjét. Tom hamar kész volt. Lefordult a nőről, de az nem hagyta magát. Ahogy érezte a cuppanva kicsúszó férfi testrészt összeszorította ölét és lábát. Ráfordult a férfi ágyékára, megkapaszkodott a férfi mellizmában, karjaiban, s vadul vonagló ölével küszködött tovább. Tom hősiesen állta, szuszogott, nyögött, túrt, hogy Lisa szenvedve végre révbe jusson.

Aztán a két test lihegve, összefonódva lassan megpihent.

Persze, másnap aztán talán még a jó Isten sem tudta volna kiszedni az ágyból időben. Elkésett. Munkahelyén megdorgálták. Rossz napja volt. Nehezen telt az idő. Előre rettegett a takarítástól.

* * *

Mikor hazaért, nem várta meleg étel, csak egy szépen kitakarított kis raktár. A felesége délelőtt elvégezte helyette a nagy munkát. Magához ölelte szeretett nejét, megcsókolta. Boldog volt.

- Te csináltad ezt egyedül? - kérdezte hitetlenkedve.

Lisa fáradtan mosolygott, s bólintott.

- Hol vannak a holmik? - lepődött meg Tom.

- Az udvaron egy rakáson. Már átnéztem, semmi érdekes sincs köztük. Jó lenne, ha eltüznél mindent.

Tom kiment az udvarra, s tényleg csak egy rakás szemetet látott.

Este az ágyban beszélgettek elalvás előtt.

- Tom, mondd, örülsz hogy végeztünk?

- Igen Lisa, nagyon megleptél ma. De mégsem kellett volna egyedül, kész csoda, hogy nem szakadtál bele.

- Mi a terved a kis helyiséggel? - kérdezte Lisa.

Tom gondolkodott, majd felelt az imént feltett kérdésre.

- Csinálthatnánk egy kis szobát belőle. Megbonthatnánk az egyik falat s ablakot tehetnénk bele. Mit szólsz hozzá?

- Igazad van. Jó ötlet. Bevezethetnénk az áramot is, és akkor lenne világítás is. - buzdult fel az asszony.

- Te Lisa, csak nem akarsz széjjelköltözni?

- Nem, dehogy, nagyon szeretlek.

- Én is téged. - nyugtatta meg Tom, majd jobban odabújt a nőhöz. Lassan átölelte. Lisa érezte, hogyan tüzesedik fel az ő kócos fejű, izgága szerelme.

- Hé, Tom, még nincs itt a hétvége, és holnap nem késhetsz el újra a munkából - súgta odabújva férjéhez Lisa.

- Nem baj. - Tom boldog volt, s aznap éjjel is kített magáért.

* * *

Ha itt befejezném a történetet az olvasó méltán érezhetné magát becsapva, s a történetből tényleg semmit sem értene meg. Pedig higgye el, tisztelt olvasó, ez a kis történet nem csak összeömlesztett zagyva szavak halmaza. Nem. Én ezt olyan célzattal vettem papírra, hogy bárki is olvassa, megérthesse, hogy ez a kis írás, nem szól semmi fantasztikus dologról, vagy háborúról, vagy bármi ilyesmi rémisztő dologról, ez csak a szeretetről szól, még ha furcsa is egy picit néha, de nyilvánvalóan a szeretetről szól. Bárki megírhatta volna, aki nem elég lusta. Itt minden az életről szól, s megtörténhet bárkivel, aki nős, van kis raktára, szereti a feleségét - és boldog akar lenni. Következzék hát a történet vége...

* * *

A műhelyben volt. Az új műhely a kis helyiség mellett volt berendezve. Csengett a telefon. Rohant a szobába. Felvette. Csak egy szót hallott. Lecsapta a kagylót, átöltözött, s rohant a kórházba. „Megindult” - ez a szó járt állandóan a fejében. Berohant a kórházba. Nyugalomra intették, s leültették a váróban. Ideges volt. Nemsokára kijött a nővér, s bevezette egy nagy üveglakos szobába.

- Mi van? - türelmetlenkedett Tom.

A nővérke elkötött szája nem adott ki semmilyen hangot. Tom látta, hogy a nővérnek a szeme mosolyog a kendő fölött. A nővér eltűnt mellőle, majd az üveglak mögött megjelent három nővér, karjukban tartva három csecsemőt.

- Melyik az enyém? - kérdezte kétségbe esve Tom.

- Mind fiú. - válaszolt a háta mögött egy nővér.

Tom megfordult. „Na, lóttak a műhelyemnek” - gondolta magában, de ez nem igazán izgatta.

* * *

Ennyi.

BUSZRA VÁRVA

(Párbeszéd valahol Európában - vagy azon kívül?)

- Hová fiam ilyen sietősen, hogy majd felöklelsz?
- Sietek, mert megyek Európába.
- Aztán minek neked odamenni?
- Hallja jó ember, hol él maga?
- Hát itt! Ez nem Európa?
- De, Európa ez is, csak ez mégis más. Én az Egyesült Európába tartok.
- Aztán miért jó az? Ez a divat, vagy mi a fene...
- Hát, most mindenki odatart.
- Amerika is?
- Neeem! Amerika nem akar belépni az Egyesült Európába!
- Pedig biztosan jól festene a dolog. No, aztán mi lesz ott veled fiam?
- Hát európai leszek.
- No, az is valami. De mondd meg nekem, mit csinálsz te ott? Az európaiságból nem lehet megélni. Mire jó az?
- De hát mi is odatartunk.
- Én ugyan nem, én fiam a 7-es buszt várom, azzal megyek haza Sármánypusztára. Feltéve, ha felférek a járatra.
- Jaj, ne bolondozzon már. Én az országról beszélek.
- Értem én, de mondd meg, ha az ország Európába tart, akkor ki marad itthon?
- Látom, maga ezt nem érti. Az ország marad! Mi is maradunk, de mégis az Egyesült Európába tartunk.
- Aztán mondd csak, fiam, ez már megint kinek volt az ötlete?
- Ez nem egy ötlet, papa, ez egy lehetőség. Ezt az egész ország akarja már régóta.
- Hát fiam én ezt most hallom először, én erre eddig még nem is gondoltam. És mondd, csak ezért van ez a rohanás? Talán félsz hogy nem elsőnek érsz oda?
- Ugyan már, nem leszünk mi az elsők között, ez már az utolsó szakasz, az utolsó lehetőség.
- Én inkább maradnék fiam! Ha nem lehetünk az elsők között, akkor utolsónak meg minek. Utolsók lehetünk mi itthon is.
- De papa, az Egyesült Európába tartani megéri az országnak! Egy nagy közösséghez tartozni, az ám az igazi. Ha mi már odatartozunk, akkor másképpen fognak ránk nézni. Szeretni fognak bennünket, támogatni fognak bennünket, mert hasonlítani fognak rájuk.
- Olyanok leszünk mint ők?

- Persze. Látom, most már érti a dolgot.
- De hát fiam, szőkék, kékszeműek leszünk, meg magasak?
- Nem úgy értem én azt... aztán meg... hát az se kizárt.
- De hát hogyan, fiam. Én alacsony, köpcös, meg barna vagyok.
- A termet nem számít. Európában is vannak köpcösek. A haját meg be lehet szokítani!
- Beee?
- Be hát! Nem látott még olyat? Itt is sokan csinálják. Bemennek a fodrászatba barnán, aztán kijönnek szőkén.
- Ők is Európába tartanak?
- Nem... Ők csak hóbertből csinálják. Most ez a divat.
- No és fiam, a barna szemeimmel mit fogok kezdeni?
- Nem hallott még a mindenféle színű kontaktlencséről? Van kék is, zöld is, ki melyet akar. Válogathat kedvére.
- De fiam, nem tiltja az ilyesmit a Jóisten?
- Már miért tiltaná? Már a boltokban is lehet kapni. Nem tilos az. Ki is tilthatná meg?
- És a fogaim?
- Mi van velük? Van protézis is a világon.
- Na jó, tudom én azt, hiszen itt is hordják, akiknek kell. Nekem jók a fogaim, csak hát... nekem nem olyan, mint a nagy filmsztároknak. Az én mosolyom nem olyan szép... az én fogaim össze-vissza állnak, és ráadásul sárgák.
- Ugyan már, ez nem lehet gond, papa. Fogad egy jó orvost, megbeszéli vele a méreteket és a dőlésszöveget, aztán a többi már az ő gondja. Ha tükörbe néz, magára sem ismer majd.
- Tudom én azt, ha van az embernek pénze, akkor ezt itthon is lehet, de műfogakkal hogyan rágom el a szalonnabőrkrét? Aztán tudnak-e ott főzni, mert a babgulyást én nagyon szeretem.
- Főzni? Főzni mindenhol tudnak, papa. Igaz, lehet, hogy nem babgulyást, de az emberek ott is csak esznek valamit. Meg aztán van ott Vimpi, Hot Dog, Hamburger...
- Igen! Nekem is van egy ócska 18 éves Wartburgom, de ilyenkor télen nem nagyon használom, mert sokat kell tologatni.
- Papa, a Hamburger az nem Wartburg!
- Neeem?
- De nem ám! Az egy ennivaló!
- Hát én nem enném meg, én örülök, ha elindul egyáltalán.
- Papa, nem érti, az nem kocsi!
- Tudom fiam, de hát mit csináljak, nem futja jobbra.
- Látja, ezért kell az Egyesült Európába menni.
- Miért?
- Azért, mert ott jó kocsik vannak!

- Hát fiam, jó kocsiból van itt is elég!
- Igaza van, de ez itt mégsem ugyanaz. Itt nagyon sokat kell dolgozni. Itt az ember mindig hajt valami után. Dolgozni kell ebéd előtt, és dolgozni kell ebéd után. Azután dolgozni kell este is.
- Engem is ez bánt fiam. Tudod, én evés után mindig szeretnék kicsit szunyókálni.
- Na látja, papa, Európában nem kell majd szunyókálnia. Ott fittnek kell lenni.
- Á, nem értek én ahhoz, én csak egy egyszerű parasztember vagyok.
- Papa, hát mi nem is egyről beszélünk. Maga nem tudja, mi az, fittnek lenni! A fittség az azt jelenti, hogy kocogni kell reggel, hogy frissen kezdjük a napot, kocogni kell ebéd után, hogy ne hízzunk el, és kocognunk kell este lefekvés előtt is, hogy jól aludjunk.
- Én, fiam, nagyon jól tudok aludni. Örülök, ha este ágyba kerülök. De mondd, ott Európában mindenkinek „fittynek” kell lennie? Ott mindenkinek kocognia kell?
- Már miért kellene?
- Hát, az előbb te mondtad!
- Mi az, hogy kell? Nem kell! Ott mindenkinek igénye van a kocogásra, a fittségre, mint Amerikában.
- Mint Amerikában?
- Persze.
- De fiam, ezzel ugye nem azt akarod mondani, hogy Európa meg Amerikába tart.
- Ugyan már, papa, hogy jutott ilyesmi eszébe?
- Hát, csak gondoltam... ha mi is tartunk valahová, hát ők miért ne tarthatnának valahová? Te is futsz, ők is futnak, hát mire gondoljon az ember?
- Papa, értse meg, ők nem azért futnak.
- De hát, akkor meg hova futnak?
- Csak úgy... futnak.
- Hogy-hogy csak úgy futnak,... hát bolondok azok. Az ember nem fut csak úgy fittységből.
- Látom már megint nem érti!
- Értem fiam, de mégis, hová?
- Csak úgy, körbe-körbe.
- Hát, annak meg mi értelme?
- Az előbb mondtam. Ott... ezt csinálják.
- Szóval ilyen az Egyesült Európa.
- Bizony papa.
- Szóval csak azért van mindez, mert ez egy utolsó lehetőség?
- Ez nem csak egy lehetőség, ez a fejlődés. Ezt meg kell csinálni. Ha előre akarunk haladni ezt meg kell csinálni. Ez kötelező.
- Kötelezőóóóó?
- Bizony papa, ez a jövő.

- Még, hogy kötelező! Én erről még nem is hallottam. És aki mégsem akarja, azt lecsukják, vagy mi?
- Ugyan már, manapság nem csuknak le ilyesmiért senkit. Papa, ez egy szabad ország. Hát mégis mit gondolsz? Itt demokrácia van!
- Az már igaz.
- Na, menjen papa. Jön a busza... találkozunk Európában.
- Az Egyesültben...?
- Ott hát...
- Ez tényleg az én buszom. Na, Isten áldjon, fiam...

A DOLGOK MINDIG VÁLTOZNAK!

(A történetben szereplő események egy része a képzelet szüleménye.
Ha valaki netán saját életére ismer, az csakis a véletlen műve lehet...)

Körülbelül tíz éve nyaraltunk az NDK-ban. Még csak tíz éve. Szuper volt. Szerettek az ottaniak, mert ahányszor beültünk egy vendéglőbe ebédelni vagy sörözni, mindig akadt egy ottani ismerős, akit meghívhattunk. Jókat nevettünk, és ami a fő, jókat ettünk. Azon szóra-koztunk, hogy olyan nagy borraivalót adtunk a pincéreknek, hogy utána söpörték az utat előttünk, és távozásunkkor a kijáráshoz kísérték.

Ezt Kubában is megcsináltuk jó párszor. Élveztük a napot, a tengert. Arrafelé nagyon barátságosak voltak az emberek.

Persze sokat dolgoztunk. Főleg a szombatok mentek nehezen, addigra az ember már teljesen elfáradt. Küldtük a segélycsomagokat vietnami testvéreinknek.

Aztán változtak a dolgok.

A cseheknél nyaraltunk, élveztük a hegyeket, rengeteg fagyit ettünk. Bevásároltunk, hoztunk cipőt, bőrkabátot, fehérneműt és rengeteg rózsaszínű levélpapírt borítékkal, meg kapsos-füzetet és mindenféle mást. Sok minden jóval olcsóbb volt, mint nálunk.

Aztán változtak a dolgok.

Elmentünk Erdélybe rokonlátogatásra. Vittünk az ottaniaknak élelmet, magyar nyelvű könyveket, hazai híreket. Sírtunk-rítettünk a kint élőkkel együtt. Felidéztük a közösen el nem töltött múltat.

Aztán változtak a dolgok.

Itthon maradtunk. Ismerősöknél, rokonoknál nyaraltunk. Nyáron tataroztuk a házat. Rohangál-tunk a másodállásba. Kimentünk a lengyel-piacra, hátha sikerül valami értéktelen csecsebecsét áron alul megszerezni. A gyerekek kezdtek iskolába járni. Kiadtunk egy szobát albérletbe.

Aztán változtak a dolgok.

Még egy szobát kiadtunk albérletbe. Mi a maradék egy szobában húztuk meg magunkat. Leszoktunk a dohányzásról és a húsról. Később az albérelőket ki kellett rúgnunk, mert már több hónapja nem tudtak fizetni.

Aztán változtak a dolgok.

Eladtuk a házat meg Trabantot, és beköltöztünk egy garzonba. Eladtunk egy csomó bútort is. Már nem nagyon barátoktunk senkivel sem. Mindenki mindig csak panaszkodott, ezt nem igazán szerettük.

Aztán változtak a dolgok.

Munkanélküliek lettünk mind, szépen sorban. Eladtuk a maradék ékszert, de ez sem volt elég. Eladtunk sok kinőtt ruhát, meg olyat is, amit még alig hordtunk. Eladtuk a lemezjátszót, meg a rádiót. Kevés áramot fogyasztottunk. Sokat teáztunk.

Aztán változtak a dolgok.

Eladtuk a TV-t is, meg eladtuk a gyerekek görkorcsolyáit is. Télen havat lapátoltunk, nyáron guberáltunk, meg eladtuk a télikabátokat. Turkálóból-turkálóba jártunk, míg aztán azok is meg nem drágultak. Később testvéreinkkel csereberéltünk ruhákat a gyerekeinknek. Még szerencse, hogy nem voltak egyidősek az unokatestvéreikkel.

Aztán változtak a dolgok.

Kikapcsolták a villanyt. Később kikapcsolták a fűtést is az egész lépcsőházban. Mindent meg-ettünk, vagy felhasználtunk, szemetet alig termeltünk. A ház előtt a kukákat már csak három hetente ürítették ki. Este elalvás előtt a gyerekeknek meséltünk a régi szép időről. ...

... Hallottuk, hogy mi MAGYAROK talán beléphetünk az UNIO-ba, meg a NATO-ba.

Örülünk neki, csak az zavar kicsit, hogy a gyerekek folyton azt kérdezzetik, mikor megyünk már Kubába nyaralni?

FEJFÁJÁS

Egy kis történetet szeretnék most elmesélni. Persze lehet, hogy senki sem fogja elhinni, mint ahogy eddig sem hitte el senki, akinek elmeséltem. Tulajdonképpen jómagam sem hinném el, ha nem éppen velem történt volna meg a dolog.

Még általános iskolás voltam. Egy kis faluban laktam anyámmal. Október közepe volt, már több mint egy hónapja elkezdődött a tanítás az iskolában. A fák már javában hullatták leveleiket, a reggelek hidegek voltak, sokszor fújt a jeges szél. Reggelente, amikor az iskolába indultam, az út menti fűvet dér borította. Mindennap egyre hidegebb lett, s egyre többször volt olyan zord idő, hogy mikor a tanításnak vége lett, és én hazafelé tartottam az iskolából, a dér még mindig pajkosan nevetgélve, csillogón ott csücsült az útmenti növényeken. Sokszor még a köd sem oszlott el délutánra. Egyre többet szitált az eső, de a talajmenti fagy sem volt már ritka.

Emlékszem, azon a különös napra virradó éjszakán a hőmérő higanyszála mélyen a nulla fok alá süllyedt. Még reggelre sem múlt el a fagy.

Mikor elérkezett az ideje, hogy iskolába induljak, a hőmérő már nem mutatott olyan mogorva hideget, de még így is „röpködtek a mínuszok”. A földre sűrű köd ereszkedett. Az ember szinte nem látott tovább az orránál. Szerencsére az iskola nem volt messze házunktól. Gyalog egy hetedikes gyerekek - mint én is voltam - körülbelül 10-15 percnyi járásra volt.

Anyám akkoriban a falu végén levő autóalkatrész-gyárban dolgozott. Azon a napon éppen délutáni műszakos volt, ezért délután két órára ment a gyárba és este tíz óra után jött haza. Mivel két műszakba járt, ezért kéthetente kellett délután dolgoznia.

Mikor délutános volt, mindig kikísért reggel a bejárati kapuhoz, s féltőn figyelte, hogy megyek az iskolába.

- Vigyázz az úton kisfiam! Figyelj az iskolában! Tanítás után menj el a boltba! Felírtam egy papírra, hogy mit hozzál. Ott lesz a pénz és a papír az asztalon! Siess, hogy ne késs el az iskolából! Az ennivaló a tűzhelyen van, melegítsd meg! Este pedig ne felejtss el bezárni az ajtót! Sietek majd haza, addig nézd a tévét! A leckét azonban csináld meg előtte... - szolt utánam anyám.

- Jó, jó - dűnnyögtem magamban álmosan, miközben még visszaintettem anyámnak.

Pár házzal arrébb lakott az egyik osztálytársam. Reggelente - mikor nem voltam még késésben - általában bementem hozzá, hogy együtt menjünk az iskolába. Azon a reggelen azonban valahogy nem volt kedvem a társaságához. Még túlságosan álmos voltam. Talán, ha akkor betérek a barátomhoz, akkor az a furcsa dolog sem történt volna meg velem, amit most szeretnék elmesélni.

Amióta az eszem tudom, és amióta tudok olvasni, azóta a fantasztikus könyveket nagyon szeretem. Azon a reggelen is, egy nemrég elolvasott történeten elmélkedtem. A könyv címére már sajnos nem emlékszem, de azt tudom, hogy valamilyen időutazásról és egy több dimenziós világról szolt.

Talán a sűrű köd miatt, és azért, mert elkalandoztak a gondolataim, nem figyeltem eléggé a lábam elé. Megcsúsztam és elvágódtam a földön. Nagy nehezen felálltam és szitkozódva tapogattam sajtó testem. Szerencsére nem ütöttem meg magamat annyira, hogy fájdalmam tovább tartson ijedtségemnél.

Körülnéztem, hogy voltak-e szemtanúk csúfos bukásomnál, szerencsémre azonban senki sem volt a közelemben, így nem kellett attól tartanom, hogy később a suliban valamilyen majom rajtam poénkodik.

Órámrá néztem, és rá kellett jönnöm, jobb ha sietek, mert kicsit késésben voltam. A sűrű ködben hirtelen közelgő lábdobogásra figyeltem fel. Gyuri volt az az osztálytársam, akiről már beszéltem.

- Mi az, elaludtál? - szólított meg.

- Dehogyan. Azt hittem még otthon vagy - feleltem neki.

- Hogy mondhatod ilyet, azt hiszed mindenki olyan alamuszi, mint amilyen te vagy? Tudod mennyi az idő?

- Hát persze - néztem az órára. - Háromnegyed nyolc múlt három perccel.

- Dobd el azt a vekkert - nevetett. - Három perccel múlt háromnegyed kilenc.

- Ne hülyéskedj - ijedtem meg, - hiszen ez új óra, lehetetlen, hogy ennyit késne! Különben is, a rádió bemondta a pontos időt, akkor még jól járt az órád. Te dobod el a ketyerődöt, a tied siet egy órát - nevettem rajta.

Erre kicsit ideges lett, majd rámförmedt.

- Ne haragudj, mondd meg inkább, hogy elaludtál.

- De hát nem...

- Ide figyelj - tört rám megint, - ahogy az első órának vége lett, azonnal rohantam, mert otthon hagytam a matek füzetemet. Na, már rohanok is, mert nem érek vissza a szünet végére - kiabálta utánam, mert már jó pár lépéssel arrébb járt.

Miután Gyuri elrohant, egy darabig meghökkenve álltam, majd sietősebbre vettem az iramot az iskola felé. Arra gondoltam, hogy talán az eséstől mehetett tönkre az órád? Aztán eszembe jutott, hogy aznap nem is lesz matek órád.

Mikor beléptem az iskolakapun, már vége volt a szünetnek. Odaértem az osztályterem ajtajához, hallgatóztam, majd elszántan bekopogtam, s beléptem az osztályba.

Berzsenyi tanár úr tartotta az órát. Kicsit meglepődtem, hiszen Berzsenyi a matek tanárunk.

- No, Ambrus? Halljuk, hol voltál eddig? - kérdezte szigorúan.

- Ne tessék haragudni tanár úr kérem, de elromlott az órád és nem tu...

- Hát persze! - vágott közbe vigyorogva - Menj a helyedre.

Közben Gyuri is megérkezett. Beviharzott a terembe, valami elnézésfélét elhadart a tanárnak és leült a Szabó Jutka mellé.

Én pedig elhültem.

- Gyuri, az az én helyem - súgtam társam felé, miközben, mint egy lassított felvétel, tartottam felé.

- Menj a fenébe - válaszolt. - Ül már le a helyedre, vagy intőt akarsz? - súgta felém az egyik osztálytársam.

Mivel intőt a világerő sem akartam, nem volt mit tennem, leültem hát az egyetlen szabad helyre, a Deák Csilla mellé, akit melleleg nagyon utáltam a nagyképűsége miatt. Elővettem egy füzetet és próbáltam úgy csinálni, mint aki nagyon figyel, azonban annyi minden kavár-

gott a fejemben, hogy attól tartottam, talán kihallatszik a bugyogás a hajam alól. Szerencsére hamarosan kicsöngettek, és én úgy pattantam fel ülőhelyemről, mint akit egy zsák bolha harapdál.

Szünetben odajött hozzám a Mátrai Pali. Nagy csodálkozásomra volt neki tízóraija. Ilyen talán még nem is volt, hiszen mindig tőlem szokott kéregetni.

- Kérsz? - nyújtotta felém az egyik szendvicsét.

- Kösz nem, nekem is van kajám - feleltem, mire ő hangosan kiabálni kezdett a folyosón.

- Fiúk, az Ambrusnak van kajája! - Több sem kellett, az osztálytársaim azonnal körbevettek.

- Mi az, mit ünnepsz, hogy hoztál magaddal kaját? - kérdezte Pali.

- Semmit - feleltem meglepődve - én mindig hozok magammal, azonban te nem szoktál hozni, ezért mindig tőlem kéregetsz!

- Igazán? - kérdezte Pali mérgesen - Hallottátok ezt, fiúk?

Jó páran felröhögtek, én meg meg tudtam volna fojtani őket.

Mielőtt egymásnak eshettünk volna, becsengettek.

Második óránk - vagyis hát csak nekem volt a második, a többieknek a harmadik - élővilág óra volt. Persze most sem volt felszerelésem, de szerencsére nem vette észre a tanár, hogy a fizika füzetem hátuljára írok.

Órán lágyszárú növényeket kellett ceruzával rajzolni. Egy vonalat félrehúztam, s mivel nem találtam a radírom, kérem kellett a hátam mögött ülőtől. Kérésemre azonban csak néma fejrázás volt a válasz. Fejem behúztam vállaim közé és úgy fordultam vissza, a tanár annyira magyarázott, hogy semmit sem vett észre mozgólódásomból.

Csillától nem akartam semmit sem kérni, mert ő olyan undok volt mindig, hogy úgyis csak azt a választ adta volna hogy „Miért nem veszel magadnak a büfében?”

Csilla észrevette, hogy sandán nézek rá, ezért odasúgta nekem:

- Mi kellene?

- Egy... egy radír - mondtam neki flegmán.

- Akkor miért fordulsz hátra? Van nekem is. Sőt nekem kettő is van. Az egyiket odaadom neked, legyen a tiéd - mondta mosolyogva.

- Jó, köszi, kifizetem - hebegtem, hiszen ilyen kedvességgel részéről nem találkoztam még.

- Menj már valahova, hová gondolsz? A tiéd és kész.

Annyira meghökkentem, hogy majdnem kiestem a padból, az élővilág tanár rám is szólt.

„Úgy látszik itt mindenki megbolondult” - gondoltam.

A többi órán nem történt semmi különös, azonkívül, hogy nem volt felszerelésem.

Utolsó óra előtti szünetben az öltözőben megkérdeztem Mátrait:

- Milyen nap van ma?

- Péntek 13. - mondta kelleetlenül, mint aki még mindig sértődött.

- Biztos? - kérdeztem.

- Nézd, hülye még nem vagyok! - felelte hangját megemelve.

- Jó, Jó... Hány óra van?

- Fél kettő.

- Nálam pont egy nappal és egy órával kevesebb.

- Hát akkor épp itt az ideje, hogy beállítsd az órát. - mondta szánakozó mosollyal.

- Oké! - beigazítottam órát majd folytattam - Te, képzeld! Csütörtökre pakoltam.

- Elég hülye vagy - mondta nevetve, és elindult a tornaterem felé, mert becsöngettek.

Mivel testnevelés órára sem volt felszerelésem, ezért a tornatanár, szépen megkért, hogy vetkőzzem atlétára és vegyem le a cipőmet. Mezitláb és nadrágban kellett tornásznom. Ezen az órán ismét a szekrényugrást vettük.

Mivel elég jók voltak a rugóim, nem kellett dobantót használnom. Ugrottam és négyest kaptam.

- Jól van Ambrus, tudsz te, ha akarsz - mondta pattogva a tornatanár. Én még mindig nem értettem semmit, a mai nap mindenki el volt varázsolva. A tanár dicséretét egykedvűen vettem, hiszen a szekrényugrásra mindig négyest kaptam. El sem tudtam képzelni, mi ezen olyan meglepő.

A tanár intett a következő ugrónak. Nyúl Pisti ugrott, és ő - a legnagyobb csodálkozásomra - ötöst kapott. Hirtelen megszedültem, mert Nyúl sohasem tudott kettesnél jobbat ugrani, most meg ötöst ugrott és még dicséretet sem kapott, mintha ez annyira természetes lett volna, hogy ő ilyen ugrik. Körbenéztem, de senkin nem tapasztaltam a csodálkozás legkisebb jelét sem.

A barátom, Gyuri, sajnos csak kettest kapott, pedig ő volt az osztályban a legjobb tornász.

A kicsengetés vetett véget az aznapi tanításnak. Felöltöztünk és mindenki mehetett haza.

- Megvárlak, Gyuri! - mondtam barátomnak.

- Ne várj, mert Nyúllal elmegyünk a presszóba!

- Akkor szia! - mondtam és sértődötten kirohantam az öltözőből.

Mikor hazaértem, anyám nyitott ajtót. Ezen már nem is csodálkoztam. Anyámnak csak este kellett volna hazaérkeznie a munkából. Nem kérdeztem semmit. Aznap annyi meglepetésben volt részem, hogy már semmi sem hozott lázba. Éreztem, hogy valami nincsen rendben körülöttem.

Anyám látta levertségemet és kérdőre vont. Én meg töredelmesen elmeséltem neki, hogy mik történtek velem az isiben.

- Pedig határozottan emlékszem, hogy tegnap péntekre készültél - simogatta meg homlokom anyám.

Ebéd után nekiálltam olvasni, de nem volt hozzá türelmem. Este tévét akartam nézni, de nem azt adták, amit vártam. Ide-oda kapcsolgattam a csatornák között, nem találtam a helyem.

Már elég későre járt, mikor anyám elküldött aludni. Én vonakodtam kissé.

- Holnap szombat van, nem kell iskolába mennem!

- Nem baj, attól még le kell ma feküdni - válaszolt anyám kedves hangon.

Én meg örültem és hálás voltam érte, hogy legalább ő nem változott meg, és ugyanolyan türelmes, és kedves velem, mint máskor.

Éjszaka álmodtam.

Álmomban valahogy átléptem egy szomszédos dimenzióba, és egy egész napot ott töltöttem, de jött az időcsatornák óra és visszakísért a saját világomba. Egész éjjel hánykolódtam. A takarót mindig lerugdostam magamról. Jó néhányszor arra ébredtem, hogy reszketek a hidegtől. Olyan éjszakám volt, hogy talán nem felejem el, míg élek. Olyan mélyre zuhantam néha, máskor meg úgy éreztem, hogy képtelen vagyok aludni. Mindenféle örültség kavargott a fejemben. A legjobb barátaim leköpdöstek... Ellenségeim vigasztaltak. Néha szórtam a pénzt két kézzel, máskor meg derékig elsüllyedtem a szemétkben, mire találtam egy falat penészes száraz kenyeret... Habzsoltam valamilyen ünnepségen a tortákat, aztán meg egy koszos WC-ben hánytam, és valami förtelmes bűzös lé folyt végig rajtam... Először a felhőkben voltam, aztán egy elrothadt koporsót zártak rám, ordítottam, de nem jött ki hang a torkomon... Zuhantam... Valaki be akart jönni a szobámba, kés volt nála... Futni szerettem volna, de nem tudtam, mert a lábaim leragadtak... Háború volt... Zúgtak a gépek a fejem felett... hullottak a bombák... Egy réten szedtem a virágokat... Zuhogott az eső... Hasbarúgtak egy labdával... nem kaptam levegőt... valaki lenyomott a víz alá és nem engedett feljönni... Rohantam az erdőben, egy faág szemközt vágott... Kinyitottam a szemem, a nap erősen tűzött, madarak énekeltek valahol a fejem fölött, aztán harangoztak... Egyre erősebben... Halott voltam, zokogtak körülöttem... Dübörgött a föld körülöttem... egy pap imádkozott... próbáltam mosolyogni... Temetés?... Egy csecsemő felsírt a tömegből... valaki a feje fölé emelte, most született... Valaki megragadott... A levegő felforrósodott körülöttem, égett a tüdőm... Borzalmas sivítás tompította el agyam... Mintha vonszolnának... A fejem szétrobban... Satuban vagyok... Kiugrottam ejtőernyő nélkül?... Zuhanok... Valami csipogott, próbáltam mozdulni, de nem tudtam. Csipp, csipp... csipp, csipp... csipp, csipp...

Anyám rázta a vállam. Hirtelen felültem az ágyban, folyt rólam a verejték. Alig kaptam levegőt úgy lihegtem. Az ébresztőóra még mindig csipogott.

- Rosszat álmodtál, drágám? - kérdezte szülőm.

Én szólni sem tudtam, csak bólintottam. Majd mikor már kicsit magamhoz tértem, próbáltam kinyomni hangokat a torkomból.

- Mi... Mi történt? - kérdeztem nyögve.

- Reggel van! Iskolába kell menned! Hét óra van. - jött a válasz.

- Micsoda? - ugrottam fel - Szombat van, nem?

- Nem fiam, sajnós péntek reggel van. - mosolygott rám anyám.

- Dehát... tegnap volt péntek... - feleltem hitetlenkedve.

- A rádió most mondta be, hogy péntek van, ezen a héten az utolsó munkanap, és ez vonatkozik az iskolásokra is! - mondta most már erélyesebben, szeretett őszöm.

- De én nem is készültem! - kiáltottam fel elképedve.

- Nem? - kérdezte anyám, majd folytatta - De hát, még este is tanultál, amikor megjöttem.

Többet nem szóltam egy szót sem. Megmosakodtam, felöltöztem, reggeliztem. Közben azon törtem a fejem, hogy mi történhetett velem. Ránéztem az órára, majd magam elé dűnnyögtem.

- Negyed kilenc van. Elkéstem a...

„A pontos idő negyed nyolc” - mondták be ekkor a rádióban. Továbbra sem értettem semmit. Odamentem a táskámhoz, hogy belepakoljak, de a táskába már valaki bepakolta az aznapi felszerelést.

- Te pakoltál be? - kérdeztem hanyagul anyámtól.

- Nem, fiam. Te pakoltál bele, még tegnap este. Nagyon szórakozott vagy mostanában! - felelte ő.

- Akkor biztosan álmodtam az egészet. - gondolkodtam hangosan.

- Tessék? - hallatszott a konyhából.

- Semmi, semmi. Azt mondtam, hogy akkor most már megyek... Szia! - kiabáltam ki.

Elindultam az iskolába, azonban most még véletlenül sem hagytam volna ki, hogy be ne menjek Gyuriékhoz.

- Csókolom, szia. Jössz? - léptem be barátomékhöz.

- Ühümm. - mondta Gyuri álmosan.

Fogta a táskáját és elköszönt a szüleitől, majd kilépett az udvarra. Én is elköszöntem illedelmesen, és követtem őt.

Nem szólt hozzám, csak amikor kiértünk az utcára.

- Remélem mára már meggyógyultál!

- Miért? Nem is voltam beteg! - csodálkoztam.

- Hát, normális ember nem is tud olyat művelni, mint te tegnap. Úgy viselkedtél, mintha egy idegen bolygóról jöttél volna. - piszkált Gyuri.

- Ja, szórakozott voltam - vágtam ki magam.

- Tudod mit bírtam a legjobban? - kérdezte Gyuri és már azonnal felelt is rá. - Azt, amikor leültél az én helyemre, a Deák Csilla mellé, akit úgy utálsz...

- Igen utáltam, de tegnap a radírját nekem...

- Ja, az is nagy volt - vágott a szavamba - az egész osztály jót röhögött, amikor csépettetek egymást azért a nyamvadt radírért. Még jó, hogy nem volt benn a tanár.

- Berzsenyi? - kérdeztem naivan.

- Nem, a Novák, hiszen a Berzsenyi nekünk csak matekot tanít! Én a fizikatanárról beszélek. Tényleg, miért jöttél be egy órával korábban, és miért péntekre pakoltál?

Nem tudtam mit mondani.

- Elnéztem az órarendet. Azért jöttem be korábban, mert dolgom volt. - hazudtam.

Első óránk matek volt. Az órán nem történt semmi különös. A saját helyemen ültem. A Deák Csilla állandóan undok pofákat vágott. Tízpercben odajött hozzám a Mátrai, tízórait kunyerált szokása szerint. Először nem adtam neki, mert tegnap csúfot üzött belőlem, de aztán mégis adtam neki, mert rámtámadt:

- Tegnap te kéregettél mindenkitől, nem volt tízóraid, biztosan elköltötted a kajára való pénzt.

Hogy megszabaduljak tőle, odaadtam neki a szendvicsem, érdekes módon nem ágált ellene.

Ahogy megnéztem az órarendem, azonnal eszembe jutott, hogy tegnap én már átéltem a mai testnevelés órát. Így már előre tudtam, hogy mi fog történni. Az utolsó órán - ami tornaóra volt - a szekrényugrást vettük. Én is és Nyúl Pali is kettést kaptunk - erre nem számítottam. Gyuri pedig négyest kapott.

Az öltözőben azon gondolkodtam, hogy most mi jöhet még. Barátomat már meg sem mertem kérdezni, hogy hazajön-e velem, vagy más programja van.

- Nem vársz meg? - szólt utánam Gyuri.

Az iskolából kijövet az osztályfőnökünkbe botlottunk.

- Remélem, nem vagy beteg, mert tegnap elég furcsán viselkedtél! - kezdte már ő is.

- Nem, nem... már jól vagyok! - vágtam egy grimaszt.

Csendesen ballagtunk barátommal egymás mellett hazafelé, mindenféle gondolat cikázott az agyamban, aztán egyszer csak megszólaltam:

- Te tegnap órák után elmentél a presszóba?

- Miért mentem volna el? Ne kezd már megint! - horkant fel Gyuri mérgesen, majd folytatta - Tegnap, amikor jöttünk hazafelé, akkor is folyton azt kérdezgetted, hogy miért nem megyek a haverommal a presszóba. Pedig tudod jól, hogy ki nem állhatom a Nyulat, és különben sem szoktam a presszóba járni.

* * *

Többet nem történt velem ilyen furcsaság, ezért aztán lassan el is felejtkeztem róla. Egyszer, hónapokkal az eset után kaptam egy fantasztikus könyvet, amit szinte azonnal el is olvastam.

A könyv arról szólt, hogy egy férfi átlépett az egyik szomszédos dimenzióba, s mivel önmagával nem találkozhat a fizika törvényei szerint - ugyanis ebbe az egyén belehalna - ezért a másik dimenzióból a másik önmaga ugyanabban a pillanatban átkerült az ellentétes dimenzióba. Tehát dupla csere történt. Az áthelyeződések miatt és a térerőkben keletkezett lyuk miatt a mágneses és egyéb erők szabadon átáramoltak az ellentétes dimenziókba, az időfüggvényt is befolyásolva. Ez természetesen nem maradhatott így sokáig, mert ez egy bizonyos idő elteltével mindenkinek végzetessé vált volna. A térerők keveredése oly nagy feszültséget okozott, hogy az átjáró másodperceken belül összezárult. Azonban akik az átjárón átjutottak, azok többé maguktól nem juthattak vissza, ezért egy felsőbb hatalom, a pillanatnyi térszakadást észlelve odairányított egy segítőt - akit dimenzió vagy időcsatornák őre néven is emlegetnek. Ez a segítő képes a „határsértőket” visszajuttatni saját terükbe és idejükbe. Azonban ehhez meg kell várnia a megfelelő időegyüttállást, ráadásul ügyelnie kell arra hogy a térdiverzáns az akció végrehajtásakor ne legyen tudatánál, mert különben megsérülhet a pszichéje. Ezért a mélyalvás a legjobb időszak a visszatérésre.

A könyv azt nem írta, hogy hogyan került át a férfi, és vissza a másik világba, csak körülírta a történeteket. Szinte faltam a betűket, annyira érdekesnek tűnt a leírás. Annyi kérdésem lett volna, de nem volt aki válaszolna rá.

A történetben a főszereplő beleesett egy gödörbe, és amikor kimászott belőle már átlépte az átjárót a két dimenzió között. Ezután mindenféle furcsa dolog történt vele, amíg az időcsatornák őre az utolsó pillanatban vissza nem vitte a „megtévedt” embert a saját világába. Az ellenkező térben való tartózkodás ugyanis nagyon igénybe vette az élőlények szervezetét. A főhősnek egyre fokozódó fejfájása volt, ami arra utalt, hogy már túl sokat tartózkodott az idegen dimenzióban.

Osztálytársaimnak is odaadtam a könyvet elolvasásra, de miután kiolvasták, vagy megunták, nevetve adták vissza - hogy ez hülyeség.

A könyvet többször is elolvastam. Ők ezen nevettek, de én ahányszor csak a kezembe akadt, mindig elkomorodtam. Sokan kérdezték tőlem, hogy mit eszek én ezen a könyvön, hiszen ennél sokkal jobb fantasztikus könyvek is vannak. Soha sem tudtam nekik erre mit válaszolni, csak egy valami nem hagyott nyugton.

Az, hogy aznap amikor elestem, és az a sok furcsaság történt velem, aznap este mielőtt lefeküdtem, gyógyszert kellett bevennem, mert egyre erősödő fejfájás kínozott.

A SZÁMÍTÓGÉP IS EMBER ...

- Egy scene-party margójára -

Sötét volt... hosszú néma csend... Érezte, hogy viszik valahová... félt... nagyon félt... már régóta nem érzett ilyet. Érezte, hogy lassan megáll az autó... Még mindig nem látott semmit... Félt... kemény kezek megragadták... kíméletlenül kirángatták a sötétből... a csend őrjítővé vált... mozdulni sem tudott... Aztán atyáskodó kezek végigtapogatták... majd nyugalom áradt végig rajta... Érezte, hogy ereje nőttön nő, már nem volt olyan sötét, mint azelőtt. Aztán hirtelen homályos foltokat látott... majd egészen kitisztult a tudata. Óriási zaj és nyüzsgés vette körül...

Mikor már egészen magához tért, akkor körülnézett. Egy nagy teremben volt, sok idegen társaságában. Kicsit megrémült, mert néhányan annyira gyorsan futkostak körülötte, hogy attól tartott, még kibillentik egyensúlyából. Aztán meglátta ismerősét, aki közvetlenül szemben ült vele...

- Na, picinyem, akkor lássuk a medvét! - szólalt meg az ismerős hang - és ő már nagyon nyugodtnak érezte magát.

Csiklandós érzete támadt, majd úgy érezte, hogy azonnal énekelnie kell. Nem uralkodott tovább magán, rákezdett kedvenc nótájára. Először halkán, aztán egyre hangosabban, nem szégyellte magát. Észrevette, hogy egyre több idegen húzódik közelébe, árgus szemekkel figyelve őt és dallamait.

Pár perc elteltével aztán elhallgatott, erre érdeklődő közönsége lassan-lassan elbotorkált előle. Nem várt tapsot produkciójáért, de azért jól esett volna neki. Nagyot sóhajtott, aztán kíváncsian a szomszéd asztal felé pillantott. Valami iszonyatos zene-bona hangjai döngölték érzékszerveit... Kissé ideges lett tőle... de nem tudott semmit csinálni... igazán nem is érdekelte a dolog. Kedves ismerősét kereste a tömegben.

Barátja pár lépéssel arrébb, három-négy idegennel hevesen gesztikulálva próbált a zajos perpatvarban hangot érteni.

Úgy látta, róla beszélnek, s ez büszkeséggel töltötte el. Tudta, érezte, hogy ilyen az igaz barátság. Büszke volt magára és barátjára, látta hogy mások milyen fancsali képpel bámulnak rá, miközben elhaladnak mellette. Próbált úgy tenni, mintha nem érdekelné. Néhányan még meg is tapogatták. Ez kissé idegesítette, de már ismerte ezt a korosztályt, tudta hogy az ilyen korú fiúk ebben élik ki magukat.

Mivel barátja nem tudott elszakadni alkalmi ismerőseitől, ez kissé bántotta, de nem tulajdonított neki túl nagy jelentőséget, hiszen szerencsére ez csak ritkán fordult elő. Mivel kicsit már unatkozott, ezért kezdetben azzal múlatta az időt, hogy a nagy üvegtáblán kifelé bámult, ez azonban nem volt valami jó időtöltés, ezért ezt hamar megunt. Jobban érdekelte, hogy a szomszédai miért üvöltöznek annyira valakivel, azonban hiába nyújtózkodott, semmit sem látott, csak nagy robajokat hallott és kísérteties zenét, néha valaki felüvöltött:

- A fenébe... nem igaz, hogy nem tudom megcsinálni... az a rohadt rejtett ajtó...

Jókat kuncogott magában... „Minek keresi valaki a rejtett ajtókat, amikor van az épületnek igazi bejárata is?” - gondolta magában... aztán hirtelen égő fájdalmat érzett... „Úristen” -

üvöltötte magába fojtva és próbált uralkodni magán... érezte, hogy testén végigfolyik a tűz. Ordítani szeretett volna, de nem tudott, mert hirtelen minden elsötétült előtte.

* * *

Mikor végre magához tért, már nem érzett fájdalmat. Mikor kitisztult előtte minden, akkor barátja izzadt homlokát pillantotta meg, az nagyon feldúlt állapotban törölgette őt, s közben hangosan ordított valakivel:

- Őcsém, normális vagy te... menj a francba az üdítőddel együtt, te barom... meg ne lássalak itt, mert agyonvágalak!

A háttérben néhányan hangosan helyeseltek, mások meg kárörvendve kuncogtak. Ő nagyot sóhajtott, még mindig remegett az ijedtségtől, de nyugtatóan hatott rá barátja gondoskodása.

- Jól van picikém, ugye nagyon megijedtél, ne félj nem hagylak itt még egyszer ilyen hosszú időre.

Ez a néhány szó olyan jól esett neki, olyan büszke volt magára és barátjára, azonban már nagyon fáradtnak érezte magát szeretett volna kicsit pihenni...

Érezte a simogató kezeket, csendesen átadta magát a kényelemnek, örült, hogy szeretik, aztán hirtelen fojtogató érzése támadt... a simogató kezek túl tapintatlanná váltak, tolakodóvá, aztán hirtelen rádöbbsent, hogy egy idegen kéz fogdossa. Érzett már hasonlót, de ezek a tapogató kezek túl nyirkosak voltak, ezek félelemmel töltötték el, ezek nem a „csodálat” kezei voltak. Borzalmasan zavarta a tolakodó ember zilált, felajzott lélegzése. Érezte a támadó izgatott testének bűdös izzadságcseppjeit. Tudta, hogy a háta mögött ólalkodik az, aki ilyen aljas módon taperolja őt, egyre gyorsuló ütemben.

Mielőtt még „felsikolthatott” volna, hirtelen egy denevérembert látott meg. Úgy meghökkent, hogy szinte észre sem vette, hogy már nem hallja a nehéz alkoholszagú lélegzést a háta mögül. „Megfutamodott a támadó?” - kérdezte magától - aztán eszébe jutott, hogy denevéremberek csak a mesében vannak. Hirtelen összezavarodott. „Biztosan csak játszanak” - gondolta miközben meglátta hogy Hófehérkét üldözi egy vámpír-ruhás fiú.

Pár óra múlva már nem csodálkozott semmin, túl fáradt volt, már nem volt kedve nézelődni sem. Csak pihent és pihent. Közben hallotta, amint az emeleti teremből egy erős hang ismételteti:

- A 64k-s intró 3. versenyszáma következik.

Aztán elaludt.

* * *

Nem tudta, hogy meddig szunyókált, azonban mikor feleszmélt, sokan pakolásztak körülötte. Barátja kacsintott felé, majd megszólalt:

- Na picinyem, most már húzunk hazafelé.

Nagyot sóhajtott, aztán megadóan várta, hogy minden elsötétüljön körülötte.

Sötét volt... hosszú néma csend... Érezte, hogy viszik valahová... nem félt... Tudta, hogy hazamennek. Érezte a hűsítő reggeli légáramlatot. Még hallotta barátja hangját, aki búcsúzkodott a haverjaitól:

- Szevasztok srácok, találkozunk jövőre... ugyanitt...

Hallotta a kocsiajtó csapódását. Amint elindult az autó érezte, hogy egy kis kemény papír egy biztostűvel átszúrva lassan lecsúszik mellette a szatyor aljába. Mivel mozdulni sem bírt, hiába próbálta elolvasni a papíron lévő feliratot. Egy zökkenőnél azonban sikerült.

„AntiQ Party” olvasta össze lassan a betűket. Nem értette, de hogy ne unatkozzon magában dúdolni kezdett:

- AntiQ Party tra-la-la, AntiQ Parti Tra-la-la...

Boldog volt. Jól érezte magát hátul az autó csomagtartójában...

GÖRKORISOK

Aznap korán ébredt. Már régóta készült erre a napra. Gyorsan belebújt bő nadrágjába, dzsekijét már útközben vette magára. A konyhában bekapott egy száraz süteményt, mely még előző napról maradt meg. Kifelé menet leakasztotta szobájának ajtajáról bukósisakját, a váll-, a térd- és könyökvédőket. Egy halk „Csátok”-ot súgott pislogó hűgának és apjának, majd becsapta maga mögött az ajtót.

Az öreg szomszédasszony a ház előtt sepert „mint mindig”. Miközben azon tűnődött, hogy ez a vénasszony vajon mikor alszik, kezével végigsimította a görgőket, majd tenyerével egy erős mozdulattal a kerekekre csapott. Élvezte a gyors pergést.

A lépcsőházból hangos kopogással kibotorkált, majd a szomszédasszonyt súrolva erőteljesen elrúgta magát. Az ijedt öregasszony felemelte seprűjét, de már későn csapott le vele. A suhanó árnyék már jó pár méterrel arrébb viharzott.

Mégegyszer gúnyosan visszanézett, aztán nekiiramodott. A hosszú járdán végigszáguldott, majd az egyik szomszédos lépcsőház előtt hirtelen fékezett. Erősen lihegett, a reggeli gyors iramtól. Lehelete kigőzölgött, szemhéjára könnyei „ráfagytak”. Amint állt ott bő gatyában, hirtelen kilépett a lépcsőházból egy lány. Az ránézett, majd vihogni kezdett. Utálta ezeket a kis pisiseket, legszívesebben beszólt volna neki, de aztán hagyta a fenébe.

Mikor a haverja kigurult melléje, csapatuk üdvözlő kézfogását végigjátszották, aztán már indultak is a főút felé. Pár autó elment mellettük, de nem törődtek velük. A lejtőn nem kellett elrúgniuk magukat, mindkét kezüket combokra téve, kissé meghajolva élvezték egyre gyorsuló sebességüket, majd egy gyors mozdulattal a betontérre irányították magukat.

Néhány korai kutyasétáltató ijedten ugrott szét. Ők pedig szelték a kanyarokat, élvezték a betont. Egyenesen az egyik padhoz gurultak, majd zihálva leültek.

Pár percig üldögéltek, miközben szívük dobogását fülükben érezték. A metsző hideg égette tüdejüket. A reggeli neszek egyre hangosabbak lettek. Igazítottak „felszerelésükön”, majd újra nekiindultak. Az egyik kanyarban, aztán hirtelen eléjük pördült harmadik csapattársuk. A szórtlan kézfogás után hirtelen újra szétgurultak. Egyikük egy új hátrafelé haladási technikát akart bemutatni, de a járdapadkára lépve elvesztette egyensúlyát.

Negyedik csapattársuk ekkor ért oda. Kifarolva megállt mellettük.

- Mehetünk? - kérdezte lihegve, majd elindult, vezetve a kis csapatot.

A városrész egy másik lakónegyedébe tartottak. Nem kapkodták el a haladást, lassan, egyenletesen rúgták el magukat a földtől. Tudták, hogy erejükre még szükség lesz. Szépen, nyugodtan haladtak. Az úton a forgalom kezdett megélnkülni, lassan kénytelenek voltak csak a járdát használni. Néha egy-egy járókelő rájuk mordult, hogy miért kell nekik így használni a gyalogutat.

Amikor a térre értek, már ott voltak a többiek is. Az ellenfelek. Kicsit megijedtek, mikor meglátták, hogy azok milyen nagyok, de bíztak a saját technikájukban. Tudták, ha nem rontanak el semmit, akkor nem lehet nagy baj.

Nemsokára megérkezett a hangosító kocs. Kigurították az állványokat és padokat, összeszerelték a hangfalakat, csatlakoztatták a kábeleket és nem- sokára megszólalt az egész berendezés. A szomszédos házak faláról visszaverődött a „rap”. Hirtelen mindenki lázba jött. Érezték, hogy közeleg a verseny időpontja. A bemelegítések már javában folytak. Aztán a

közvetítő maga mellé szólította a csapatokat. Az öt csapat felsorakozott, a bemondó pedig elmondta a csapat-információkat. A tér szélén egyre több kíváncsiskodó gyűlt össze. A csapatok bemutatása utáni gyér taps egyre erősödött. A szomszéd házak ablakaiban is megjelentek a messzelátóval felszerelt lakók.

Egy nagy lélegzet után megkezdődött a verseny. A versenybírók egy kiemelt dobogón foglalt helyet, hogy jól lásson és hogy minden kis mozdulatot pontozhasson. A csapatok sorsolással döntötték el az indulási sorrendet. Összesen 4 perc állt rendelkezésre, hogy bemutathassák koreográfiájukat. Így egy emberre csak 1 perc jutott. Ez alatt az 1 perc alatt kellett bebizonyítani, hogy „legény a talpán”.

A szaltók és a különböző forgások kavalkádja során használhatták a versenyzők a pályára épített korlátokat, beton szegélyeket, rámpákat, oszlopokat, a félkör alakú beton csúszdákat, sőt még egy kimustrált autó tetejére szerelt korláton is végigszánkázhattak.

A produkciók bemutatásakor a nézelődők és kíváncsiskodók hatalmasakat hördültek, majd nagy tapssal fejezték ki tetszésüket, néha még a zenét is elnyomták, úgy üvöltöttek. A csapatok pedig egymás után mutatták be lélegzetelállító mutatványaikat. A pontozók feszülten figyeltek, hogy észrevegyék a legapróbb hibákat is. 2 pontonként tettek előnyre szert a csapatok egymással szemben, olyan kicsi volt a különbség az egyes „akciók” között, hogy csak az igazán avatott szem láthatta meg a koreográfia kivitelezésének hibáit.

Nagyon félt. Tudta, hogy már ezerszer megcsinálta, és azt is tudta, hogy semmi kívülről történő esemény nem zavarhatja meg. Kívülről látta saját magát, ahogy a levegőben forog. Minden egyes porcikáját, összes mozdulatát maga előtt látta. Nagyokat lélegzett. Tudta, hogy pár másodperc múlva ő következik.

Ekkor meghallotta a nevét. Egy utolsót lélegzett, majd erősen elrúgta magát. Átszáguldott félkörívben a pálya szélén, majd nagy-nagy lendülettel felsuhant a pálya közepén lévő funboxra. Mikor a tetején volt, erőteljesen elrugaskodott és csinált egy „720°-os fordulatot”. Sikerült rendben földet érnie, ez önbizalmat adott neki. Hallotta, ahogy csapattársai üvöltöttek. De figyelmét az újabb akadály kötötte le. Felugrott a korlátra s páros lábbal kifarolva csúszott felfelé a korláton, majd mikor már eléggé lelassult, ismét felugorva megfordult, s egyre gyorsabban csúszott lefelé. Ismét hatalmas tapsot kapott.

A leugrása azonban nem sikerült túl jól, pillanatra elvesztette lendületét, de ügyes kézmozgással korrigálta a hibát. Egy újabb félkört tett meg, hogy erős lendülettel felszáguldhasson a félkör alakú betonakna tetejére, ott jobb kezével kitámasztotta magát, és lábait feje fölé emelte. Egy pillanatra megmerevedett a levegőben, aztán a gravitáció hatására visszahuppant, s már gördült is a másik irányba. Elégedett volt. A gyakorlatát eddig szinte hibátlanul mutatta be. Egy pár akrobatikus jelenet után kipillantott a pálya szélén elhelyezett digitális kijelzőre, majd az autóröngcs felé vette útját. Erős lendülettel haladt a dobantó felé, most szinte mozdulatlanul merevedett az egész „nézőtér”. Ahogy közeledett az autó felé, egyre jobban hallotta szíve zakatoló dobogását a fülében. Tudta, ha nem sikerül jól ugrania, akkor csúnyán megsérülhet, és akkor oda veszne az egész csapat eddigi munkája is. Még kipillantott az időjelzőre, már csak 7 másodperce volt hátra a mutatványból.

Úgy érezte, lelassult körülötte minden, mintha ő maga is valamilyen ragasztós anyagon csúszott volna. Fogait összeszorította, és elrúgta magát a dobantóról.

Pontosan az autó tetejére szerelt korlátra érkezett, két lábbal farolva csúszott (royal) vagy 30 centimétert, majd egy jókora lendületet véve egy dupla szaltóval leért a földre. Lendületét elvesztve dőlt hanyatt a semmibe, csuklóvédős kesztyűs kezeit maga elé kapta és féloldalra

fordulva jobb könyökvédőjére és vállvédőjére esve csúszott ki a pálya szélére. Próbálta visszatartani csúszását, mert tudta, ha kicsúszik a pályáról, akkor kizárják a versenyből.

Szerencséje volt. Óriási tapsot kapott, fájdalmas arccal állt fel görgőire, de csapattársai ujjongása elfeledtette vele fájdalmát. Két kezét a magasba emelte, feje fölött összekulcsolta, s a diadal jelével megrázta.

„Ezt csinálja valaki utánam!” - motyogta maga elé, s kibólintott a versenybírók felé. Azok döbbszent arcát látva, s látva az ellenfelek fintorgó vigyorait, tudta, hogy már nagy baj nem lehet. Megpróbálta zakatoló tüdejét megfékezni, mélyeket lélegezve, szépen komótosan, visszagurult csapatához. Ő volt az utolsó induló a csapatból, és hozta a formáját. Olyan nyugodt volt, mint még soha. Csak a serlegre tudott gondolni.

MESE AZ EMBERRŐL

(Végtelen történet?)

Nehéz volt a súly, s ő már fáradt volt, alig bírta tartani a karjai között. Felnézett. A zúgást már közlről hallotta, félt. Életösztöne erőt adott neki. Futott tovább, botladozva a füstölgő romok között, lihegve, izzadságtól s szomjtól gyötörve. Tudta, hogy nem állhat meg. Nem... már csak a lány miatt sem. Még saját kétségbeesett ziháló lélegzésén át is hallotta a gépek zúgását. Nem bírta. Elzuhant. Esés közben megpróbált elfordulni a levegőben. Sikerült a hátára esnie. Így legalább a lány testét meg tudta védeni az ütéstől, amit az anyaföld, az „édes jó anyaföld” gravitációja okozott. Már böngött. Ordított volna, de gyors szapora légzése és az életösztöne gátat vetett dühének.

Keservesen feltápáskodott. Utolsó megfeszített erejével még felemelte a testet, karjai között a gyomrához szorította a megindult előre a bunker felé. Az agya izzóan lüktetett, a szájából szivárgott a vér - az EMBERI vér.

Esés közben haraphatta el. Nem érezte. Zsibbadt. Égett a háta, a karizmai pattanásig feszültek. Nem érzett, nem látott mást, csak a lány vérző, elkínzott, fáradt arcát.

„Úgy látszik a magatehetetlen lány mégis megütötte a gyenge kis testét, esés közben” - gondolta. De nem tudott most ezzel törődni.

A férfi hallotta, hogy a gépek egymás után kezdték meg a zuhanóreplést. Tudta, hogy már nincs ereje és ideje, egyedül talán megmenekülhetne, de erre gondolni sem akart. Nem akart élni ilyen áron. Tudta, hogy ezzel mit vállal. Az első gép közvetlenül mellette húzott el. Semmi. Nem hallotta a géppuska hangját, sem a bombák robbanását. Fel sem tudta fogni, hogy miért él még mindig. Már a bunker ajtaját fesegette, rángatta, de az nem nyílt. A másik gép mintha késett volna, de nem... máris hallotta az ismerős robajokat. A lány mögötte hevert mozdulatlanul a földön. Rájött, hogy a bunker nem fogadja be, a kemény fémajtó nem nyílt ki, mert belülről bezárták. Halkan nyöszörgött az erőtlenségtől:

- EMBEREK!?

Majd kétségbeesetten püfölni kezdte a fémajtót.

- EMBEREK!? - nyüszített a kintől.

De a bunkerban lévők nem hallották, vagy nem akarták hallani. Nem hallotta a gép EMBER pilótája sem, csak a „kötelességét” teljesítette. Kattogott a géppuska, dobálta kifelé az üres hüvelyeket, megannyi életet. A gép eltávolodott a romoktól, feljebb emelkedett...

A férfi a lányon feküdt, testével védte, közben könnyei közt a lány arcát figyelte. Az lassan lélegzett. Élt. Ahogy élt ő is. Nem hallotta már a gépek zaját.

Elmentek - gondolta. - Igen elmentek. Szerencsájük volt. Nekik igen. De a gépek tovább húztak, oda ahol EMBER-ek laknak. És ott...

HONVÁGY

A Super Society útja zavartalan volt már hosszú évek óta. A hétköznapi életben egymást váltották az esemény nélküli, nyugodt napok. Az emberek már megszokták, hogy naprendszerből naprendszerbe utazva élik életüket. Voltak azonban idők, mikor az űrbázis halálos veszélyben forgott.

322-ben: Egy elmebeteg tudós kísérletet tett arra, hogy felrobbantsa a bázis - akkor még őrizetlen - üzemanyag-készletét. Az akciót egy biztonsági járőr fegyverével hiúsította meg.

357-ben: Az űrlétesítmény épp egy olyan csillagrendszerben tartózkodott, melynek szomszédságában egy szupernova felvillanása keltett jogos riadalmat. A magas hőfok következtében ki kellett üríteni az űrvándor oldaltermeit, és az embereket a közepén elhelyezkedő óvóhelyekre kellett telepíteni. A maximális hűtés mellett problémát okozott még az élelmezés is. A hűtőkamrák belseje maga a pokol volt. Az űrmonstrum külső részén elhelyezett kamerák, s más szerkezetek tönkrementek, megsemmisültek.

401-ben: Egy addig ismeretlen betegség ütötte fel a fejét és tizedelte az embereket. A gyors orvosi észjárás azonban glóriaként izzott a tudósok, kutatók heves gondolkodású feje fölött. Fél éven belül megtalálták az ellenszert, de addigra már 7000 ember pusztult el a járvány okozta legyengüléstől.

498-ban: Az emberi jogok megsértése miatt lázadás tört ki. A zavargásban részt vevők vezetőit a Főtanács halálra ítélte, amit napokon belül végrehajtottak. A rendzavaró cselekmények lassan alábbhagytak.

532-ben: A Society meteorviharba került. A Nagy Könyvben a több száz becsapódás közül megemlítenek egy hatalmas erejű ütközést is. A napló szerint a bázis életében ez volt a legnagyobb mérvű katasztrófa. A szivar alakú, viszonylag kis méretű, de több tonnás meteor szinte átlukasztotta az űrjárművet. Huszonöt emeletet átütött, s csak öt szint maradt épségben. Szerencsére a keletkezett lék nagy részét a meteor teste eltömte. A legszélső hat szint az ütközés ereje és iránya miatt elvált a bázistól, és pillanatok alatt egyetlen hatalmas robbanás kíséretében tökéletesen megsemmisült. Az űrvándor testéből hosszú nyílveszőként meredt ki a gyilkos közet. A keletkezett lékből a levegő, a lerögzítetlen tárgyak, emberek, műszerek tömege száguldott ki tehetetlenül a végtelen térbe, s ez mind röpké percek leforgása alatt történt. Az űrjármű a végtelentől kapott halálos ajándék roppant lendületétől pörögve, tehetetlenül sodródott tovább az űr hidegébe, hátrahagyva a halott emberek, műszerek, tárgyak emlékét. Az űrkomplexum helyzete kilátástalannak, gyászosnak tűnt. Csodával határos módon a létfenntartó gépek, műszerek, és ezek ellátó szervei alig sérültek meg, ellenben az áramellátásban nagy zavar állt be, de a lelemény és a kitartás ekkor is segített. A gyászos adatok szerint 5 perc leforgása alatt 18 000 ember tűnt el örökre a lék nyílásán. Akik a „porszívó”-hatáson kívül estek, más termekben tartózkodtak, vagy még idejében el tudtak menekülni, azok életben maradtak. Döbbsen, de éltek. Több éves kemény, megfeszített munka árán sikerült úgy-ahogy rendbehozni a hajtóműveket, de a hajón még mindig nagy volt a zűrzavar. Sok év telt el, mire a túlélők be tudták bizonyítani, hogy az ember bármilyen szerencsétlen helyzetből is talpra tud állni.

Persze adódtak még problémák a hosszú úton, de olyan súlyos megpróbáltatások már nem érték a kolóniát, amelyek veszélyeztethették volna létét.

Society hosszú életében a legszörnyűbb a kezdet volt.

A politika vitte romlásba az embert. Az ember hatalmi vágyának nem tudott ellenállni, elpusztította önmagát. Csak egy kis emberközösség maradt életben.

Amikor a kutatóállomás útnak indult, még béke volt. Az SS-1 kódjelű űrállomás, a 30 000 fős kutatószemélyzettel, valamint az ugyancsak több ezer fős gépkezelő munkásokkal együtt útra kelt a Naprendszer külső bolygói felé. Célja a külső bolygók és holdjaiknak vizsgálata lett volna, ugyanis a mérőműszerek egyre fokozódó pályaelhajlást jeleztek. Az indulást követő második héten elérte a hír az SS-1-et:

Kitört a háború!

Az információ rejtjeles szöveggént érkezett. A rejtjelkódot csak tizenhárman ismerték, a kapitány és a vezérkar. A kapitány teljes hírzárlatot rendelt el, félve attól, hogy az emberek pánikba esnének. Néhány nap múlva azonban kénytelen volt bejelenteni az eseményeket, mert az anyabolygó adását nem tudták fogni, radarképe egyszerűen eltűnt a monitorok képernyőiről. A nukleáris katasztrófa teljesen megsemmisítette a bolygót. A tudóscsoport döbbenetesen vette tudomásul, hogy valószínűleg csak ők az egyetlen szervezett túlélői az utolsó háborúnak. Tudták, hogy a bolygójukra többé már nem szállhatnak le, mert az nincs többé. A parancsnok még azon a napon elrendelte a szavazást további sorsuk felől. A döntés egyértelmű volt: az SS-1 folytatja az utazást, és a Naprendszert elhagyva, új világok felé tekint.

Szerencsére a Super Society rendelkezett a hosszú úthoz szükséges megfelelő felszereléssel és tartalékkal, ezért berendezkedett az önellátásra. Az emberek kétségbeesése és az ismeretlentől való félelme lassan alábbhagyott. Más választásuk nem volt. Mind jobban előtérbe került az új cél.

A későbbiek során a kolónia találkozott még kutató-űrhajókkal, űrállomásokkal, és egyéb űrobjektumokkal. Ezeket magához kapcsolta, és egyben betöltötte az „anya” szerepet.

Az így „összefogdosott” bázisok ellátták gépekkel, műszerekkel és emberekkel is. A lélekszám már meghaladta az 50 000 főt.

Mire a kis közösség kiért a Naprendszerből, már el tudta magát látni szintetikus élelemmel, különféle építőszerkezetekkel, sőt még az üzemanyag gyártására is rá kellett állnia.

Joggal érezhették úgy, hogy a Super Society felkészült az útra.

Azóta sok-sok év telt el. A parancsnok meghalt, és elhunytak azok is, akik még emlékeztek az anyabolygóra. A nemzedékek cserélődtek, és a régmúlt eseményekről már csak a krónikák beszélhettek. A hajónaplók voltak a hiteles történelemkönyvek.

A vándortársadalom megerősödött. Kiepített magának egy hatalmas védelmi rendszert, már nem volt az a menekülő vad, mint egykor. Rendelkezett saját haderővel, útját tömérdek cirkáló vigyázta. Járőr- és felderítő hajókat küldött előre, nehogy meglepetés érje. Épített egy űrjármű-fogadótermet, egy hajtóműtöltő állomást, azonkívül óvodákat, iskolákat; szórakozóhelyeket. Minden embert munkával tudott ellátni. Az űrbázis úgy tágult, ahogy az állomány szaporodott. A létszám már milliókra rúgott, ám az évezredek álom még nem teljesült be. Naprendszerek, csillagrendszerek tömegén haladt át, de alkalmas otthont, parkolót, pihenőhelyet még nem talált.

Magányosan haladt a végtelenben.

Ki tudja, mennyi idő telt el, míg a Society végre révbe érkezett. Az emberek azonban nem változtak semmit, megérkeztek a bolygóra és elnevezték Földnek. Éltek ezen a planétán vad, emberszerű lények - A társadalom kipusztította őket, a rengeteg, értelemmel bíró állattal együtt. Az ember elpusztított mindent, aminek nem vehette hasznát, szétszedte az űrbázist és szétszéledt a földrészeken. Elfelejtette, hogy társas lény. Mindenki ment a maga feje után, és ezért az emberek lassan elszakadtak egymástól, felbomlott a társadalom. Az SS-1 szétszerelt darabjait benőtte a fű. A szintetikus élelem hamar elfogyott, az emberek éhezni kezdtek. Rájöttek, hogy a természet ellátja őket élelemmel, de azért meg kell dolgozniuk. Először elkezdtek gyűjtögetni, majd halászni és vadászni. Megtanulták, hogyan kell az állatok bőrét lenyúzni és kikészíteni. Ekkor eldobták lerongyolódott ruházatukat, és állatbőrökbe bújtak. Később már tudtak vetni, aratni, szántani, eszközöket készíteni. Fegyvereket kovácsoltak és háborúztak. Uralkodók születtek, és rabszolgák haltak meg. Majd a parasztok fellázadtak. A lázadókat megfeszítették. A nőket megkínózták, majd elégették. Később a nép felkelt és Szabadságért kiáltott. A forrongások miatt, és a nincstelenségtől szenvedtek milliók. Szuro-nyok vájkáltak ismeretlen ellenfelek beleiben. Kartácstűzek sodortak le lovaikról ezreket. Óriás léggömbökből bombák hullottak városok százaira. Milliók hamvadtak el kemencékben. Ezrek jajgattak sűrű dzsungelokban. Sivatokok lángoltak az olajtól bűzlően. Nők ezreit becstelenítették meg ismét, és csecsemőket gyilkoltak...

Épül egy űrbázis, a neve SS-2. Kutató-űrállomás lesz, sokan mindent meg fognak tenni, hogy a fedélzetére kerüljenek. Azonban sokan itt maradnak.

Köztük én is. Minek mennék?...

AZ UTOLSÓ SEGÍTSÉG

(HÜGYISZ)

Tárgy: Kérelem

2009. okt. 15.

Én, Hexaó Fizer újbóli kérelemmel folyamodom Önökhöz, a 2009. okt. 8-án előjegyzett ügyemmel kapcsolatban.

Röviden:

2009. okt. 13-án sajnálattal közölték velem, hogy 2009 okt. 8-án beadott kérelmemben szereplő adatokat összegeyztették a Belügyi Törzslapban (BET) található adataimmal. Ennek alapján kérelmem jogosságát elismerték, azonban semmilyen intézkedést nem foganatosítottak.

Az Állampolgári Jogi Törvénykönyvben (ÁJTK) leírt jogok alapján a BET-ben szereplő adatok felülvizsgálatát kérem és ügyem mielőbbi elintézését.

Köszönettel:

Hexaó Fizer

Sürgöny: Határozat

2009. okt. 17.

2009. okt. 15-én kelt levelét megkaptuk.

A BET-ben szereplő adatok felülvizsgálatát végrehajtottuk.

Kérelmét másodfokon elfogadtuk és a felsőbb szervekhez továbbítottuk.

Az esetleges kellemetlenségeikért szíves elnézését kérjük.

További türelmét és megértését kérjük intézkedésünkig.

HÜGYISZ

Sürgöny: Határozat

2009. okt. 18.

Kérelmét a feltüntetett adatok figyelembevételével jóváhagytuk.

Ügyének elintézésére 2009 okt. 20-án kerül sor.

HÜGYISZ Felsőbb Szerve

Lövés dörrent s egy férfi összeesett az áruházban. Egy pillanatnyi csend következett, majd mindenki rohant tovább az ügyeit intézni.

Sürgöny: Behajtás

2009. okt. 21.

Mrs. Fizer, elhunyt férje ügyének végrehajtásáért kérjük, hogy a felmerült költségeket, azaz 25.000 seckó összeget mielőbb szíveskedjen számlánkra átutalni. (Számlaszám: H. Ü. SZ. 45634/pukk.)

HÜGYISZ

Tárgy: Kérelem

2009. dec. 10.

Én, Miranda Ungarn, néhai férjem Hexaó Fizer ügyének gyors és szakszerű végrehajtását tapasztalva kérelemmel fordulok Önökhöz. Ügyem mielőbbi rendezéséhez átutalok az Önök számlaszámára további 25.000 seckó összeget.

Indoklás:

- 38 éves elmúltam;
- Két 16 éven felüli fiam van;
- A férjem elhunyt;
- Anyagi hátterem hosszabb távon nem biztosított;
- A fiaim diplomások, de munkanélküliek;
- Munkanélküli vagyok én is;
- Hármunk megélhetése bizonytalan.

Indokaimat figyelembe véve a BET lapomban lévőkkal egyeztetve kérem ügyem mielőbbi jóváhagyását és rendezését!

Köszönettel:

Özv. Mrs. Fizer

Sürgöny: Határozat

2009. dec. 12.

Kérelmét a feltüntetett adatok figyelembevételével jóváhagytuk.

Ügyének elintézésére 2009 dec. 14-én kerül sor.

Halálügyi Szervek
(HÜGYISZ)

Az utcán lövés dörrent. A nő azonnal meghalt.

A postás a pénzesutalványt odaadta a fiatalembernek. Majd hozzátette:

- Bizony az ember ritkán jut hozzá ekkora életbiztosításhoz.

- Igen - válaszolta a kamasz, és megköszönte a postás munkáját, majd becsukta az ajtót.

Bement a szobába s a nagy köteg pénzt, kezében lobogtatva a testvéréhez, szólt:

- Na, öcsi, mit szólsz hozzá? 50 ezret mindjárt félreteszünk, s a többiből majd csak eléldégélünk valahogy.

- Mi lesz, ha elfogy ez is? - kérdezett vissza a másik kamasz. - Akkor újra sorsot húzunk?

A fivére bólintott:

- Ha nincs más segítség?!...

ORSZÁGMESE

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország. Ez az ország egy nagy és öreg földrész közepén, a tengerektől elég messze búslakodott egymagában. Bizony ennek az országnak nagyon rosszul ment sora, annyira, hogy a ház, amiben lakott, elég rogyadozó volt. Ezért mindenféle csúszó-mászó beköltözött. Annyira rágták a férgek az országot, hogy az mindig csak vakarózott. Mivel már igen régi volt az országnak a ruhája, gondolt egyszer egyet: szerez ő magának szép új ruhát, aztán talán még a háza is nagyobb, szebb lesz majd.

Az ország szépen össze is szedte magát, és elindult a boltba, hogy álmait beváltsa. Arra azonban nem gondolt, hogy a bolt olyan nagyon messze van, hogy 6 évet kelljen gyalogolnia mire odaér. Mivel nem tudta, hogy mi vár rá, hát szép lassan elindult. Azonban a hosszú út alatt nagyon sokat kellett szenvednie. Viharok gyötörték testét, a szél sem kímélte, és a villámok is üldözték.

Sajnos mire odaért a bolthoz, már annyira elfáradt és elerőtlenedett, hogy már arra sem nagyon emlékezett, hogy miért is indult el annakidején.

Ahogy a boltban lévők meglátták a fáradt, kiéhezett országot, elkezdtek rajta nevetni. Ujjal mutogattak rá.

Amikor meghallották, hogy miért jött, még jobban nevettek rajta, és még jól meg is ruházták...

Mivel a hosszú úton az országnak szinte minden pénze elfogyott, ezért hát be sem engedték a boltba, azt mondták neki, hogy takarodjon.

Szegény ország zokogva indult haza. Sajnos a visszafelé útra már semmi elemózsiája sem volt, ezért mindenkitől, aki szembejött vele, kéregetnie kellett. Szégyellte magát, de kénytelen volt megalázkodni, ha nem akart elpusztulni.

Nagyon sok szenvedés után ért haza. Sajnos, házikója a hosszú idő alatt nagyon tönkrement. Tele volt már féreggel, hiába hessegette el őket, azok újra és újra bepofátlankodtak. Szomorúan kellett észrevennie, hogy amíg ő távol volt, addig a szomszédjai mindent elhordtak a házikóból. Akkor szomorodott el igazán, amikor rájött, hogy a kedves szomszédok a saját rozoga házaikat az ő házának tégláiból építették újjá. Azon volt a legjobban elkeseredve, hogy a hosszú úton nem találkozott senkivel, aki barátja szeretett volna lenni, s ráadásul a már meglévő barátjait is elveszítette, mire hazaért.

Sokat hüppögött magában, de azért nem adta fel a reményt, hogy egyszer jobb lesz neki. Elment az erdőbe, s mindent összeszedett amit csak talált. Olyan sok mindent talált, hogy végre szépen berendezhette újra a házikóját. Mire megjött a tél, jól begyújtott a kályhába. Olyan melege lett, hogy ki kellett nyitnia az ablakait. Meglátták ezt a kint fagyoskodó férgek s egyéb ármánykodó lények. A meleg annyira csalogatta őket, hogy csak úgy özönlöttek befelé az ablakokon.

Nagyon megijedt erre a szegény kis ország, szaladt, hogy becsukja az ablakait, de már késő volt. Annyi élősködő került be a kis házikóba, hogy az országnak jó 40 évig kellett szellőztetnie, hogy a sok parazita bűdös szaga elmúljon.

Sajnos a hosszú idő alatt minden meleg, ami volt a kis házikóban, a nyitott ablakokon kiment.

Az ország megint dideregni kezdett, ismét kiment az erdőbe, hogy tüzelőt szerezzen magának, azonban meglepve kellett látnia, hogy időközben már mások is jártak arra, és mindent összeszedtek.

Szomorúan tért hát haza a szegény kis ország. Gondolkodott, mit is kéne tennie, hogy újra jól érezze magát. Már nagyon fázott és mivel nem jutott neki eszébe semmi sem, gondolta, elmegy a szomszédokhoz tanácsért.

A szomszédok nem nagyon örültek neki, főleg azért nem, mert ők is eléggé dideregtek a nagy hidegben. Tanácsot is csak úgy adtak neki, hogy cserébe a szegény kis ország lyukas csizmáját kérték.

A szegény kis ország mit tehetett hát, odaadta nekik a csizmáit, aztán a kapott tanácsot megfogadva úgy, ahogy volt, mezítláb nekiindult, hogy messzi vidékeket felkeressen: hátha akad ott olyan, aki szívesen adna egy kis tüzelőt, meg némi élelmet.

Ment, ment, mendegélt, sok helyre eljutott, de olyat aki csak úgy pusztá barátságból adott volna neki valamit, nem talált. Csak úgy adtak a szegény kis országnak, hogy azt bizony vissza is kell adnia, sőt nem csak azt kell visszaadnia amit kapott, hanem még többet is.

Szegény kis ország nagyon boldog lett, hogy talált olyat, aki szóba áll vele. Öröme olyan nagy volt, hogy amikor visszatért házikójába, akkor nekiállt enni-inni.

Meglátták ám ezt a szomszédok és még mások is, bizony nem röstelltek odamenni, és kéregetni a maradékból. A szegény kis ország meg annyira jószívú volt, hogy adott is mindenkinek, csak ne haragudjanak rá tovább. Annyira osztozkodott, hogy még a lyukas csizmáit is elfelejtette visszakérni. Nem nagyon törődött azzal, hogy mezítláb kell járnia, mert volt mit ennie és volt tüzelője is.

A tüzelő és az étel meg csak fogyott és fogyott. Aztán egyszer rájött a szegény kis ország, hogy minden elfogyott. Mivel már újra nagyon éhes volt, ezért újra elindult kéregetni, de bizony most már senki sem adott neki szívesen. Azt mondták neki: Te ország, te most már olyan sokkal tartozol, hogy ideje lenne megadni a tartozást.

Az ország széttárta karjait és csak annyit makogott: Nem tudok én semmivel sem fizetni, hiszen nincs nekem semmim.

Szegény országról erre még a rongyos ruháit is leszedték, úgy ahogy volt meztelenül kellett hazaszaladnia.

Otthon aztán összeszedett pár régi rongyot, és elbujdosott az erdőben.

Hiába volt olyan mérhetetlenül jó szíve, most a bajban senki sem segített neki. Szomorúsága csak nőtt, mikor látta, hogy akik tőle kéregettek, azok is sorba elbujdosnak az erdőben.

Azóta is ott éldegélnek mind, ha közben bele nem haltak.

Itt a vége, fuss el jó messzire tőle...

HÚSZ ÉV

KYRÉ YATE a földön született, télen, január 4-én. Egyetlen gyermeke - kislánya - volt a családnak. Szülei a Földön éltek újszülött gyermekükkel, egy kisebb településen. ...

(2966)

Tavasza volt, mikor meglátta a napvilágot. Egész pontosan május 22-én, délután fél egy előtt két perccel. Születési helye: Legbelső övezet, Mars bolygó.

- Fiú - mondta az ápolónő az apának. ...

(2967)

SURAMB ATALIT lett a fiú neve. Egyedüli gyerek volt, ezért a szülei valósággal imádták. ATALIT apja a Jupiterről származott, anyja a Földről. Sokan csodálkoztak azon, hogy a Marson telepedett le a család. ...

(2968)

ATALIT apja egy űrcirkáló navigátora volt. Akkoriban divatba jöttek az űrkalózok, akik már nem csak arra vetemedtek, hogy hajókat támadjanak meg, de egyes bolygókra is rátörtek. Háború kezdődött a kalózok ellen, ATALIT apjának is mennie kellett. ...

(2969)

Távirat érkezett a Marsra a SURAMB családnak:

- Sajnálattal közöljük, hogy férje a kalózháborúban harcostársaival együtt hősi halált halt, a BAJVÍVÓ nevű űrcirkálón.

A nő nem tudott tovább figyelni a videofon képernyőjére, ránézett öt éves fiára, majd sírva fakadt. ...

(2972)

YATE már iskolába járt. Szülei öröme a kislány szeretett tanulni. Azonban a sportot nem kedvelte, de mégis büszkék voltak rá. ...

(2973)

Csomagoltak. A hat éves kisfiú a csomagokon ugrált, miközben anyja videofonon beszélt egy férfivel.

- Igen, igen. - mondta a nő.

- Tehát nem szándékozik visszatérni a Marsra?

- Nem - jelentette ki az anya.

- Intézkedünk - felelt rá a férfi.

- Köszönöm - mondta a nő, és megigazította a frizuráját.

- Mikor indulnak a Földre?

- A legközelebbi bolygóközi járattal.

- Jó, addigra mindent elintézünk. Indulásig még visszahívjuk egyszer, szíveskedjen otthonában tartózkodni! Viszontlátásra.

- Persze. - mondta a nő, majd kikapcsolta a készüléket.

Régen járt már a Földön, ott éltek a szülei, rokonai, ismerősei. Most nagyon vágyakozott utánuk. A Földet is meg akarta mutatni fiának. A kisgyerek eddig csak fényképről és videokazettáról ismerte a Földet. ...

(2973)

ATALIT és anyja újból letelepedtek, de ezúttal már a Földön. Rokonaiktól nem messze éltek, egy kisebb településen. Ugyanazon a helyen lakott KYRÉ YATE, szüleivel. Lakóhelyükön csak egy iskola volt. ATALIT oda járt első osztályba, YATE másodikba. A két gyermek kezdetben barátkozott egymással, de az évek folyamán ATALIT-ék a település másik végébe költöztek, így a gyerekek csak az iskolában találkoztak. ...

(2974)

Eltelt pár év, a két serdülő gyerek teljesen elszakadt lelkileg egymástól. Köszönő viszonyban voltak már csak. Egymással nem barátkoztak. ...

(2979)

A lány elvégezte az iskolát, egy közeli városba ment tanulni. A fiúnak még egy éve volt hátra az iskolában. Ekkor már egyáltalán nem találkoztak. ...

(2980)

ATALIT befejezte az alapiskolát, a közeli városba jelentkezett továbbtanulásra, ugyanabba a városba ahol YATE tanult, csak egy másik iskolába. ...

(2981)

Egy szórakozóhelyen a véletlen összehozta YATE-t ATALIT-tal. Beszélgettek a múlttól, a jelenről, és a jövőről is egy kicsit. Ekkor gyulladt ki valami a szívükben egymás iránt. Már együtt mentek haza. ...

(2983)

Jól érezték magukat egymással, többször is találkoztak titokban. Később azonban már nem titkolták egymás iránti érzéseiket. A fiú boldog volt, talán a lány is. Öt hónapig tartott a boldogság, a lány bejelentette, hogy a fiút csak a barátjának tekinti már. A fiú nem hagyta magát, nem mondott le a lányról. Még akkor sem, mikor YATE kezét már egy másik fiú fogta. Fájt ez ATALIT-nak, de imádta a lányt, ezért kitartott. ...

(2983)

Az idegen fiú nem volt ott. A szórakozóhelyen szólt a zene, közben YATE és ATALIT beszélgetett egymással.

- Döntened kell, még ha nem is tetszik ez a szó! - szólt a fiú, majd hozzátette - Az ember azért ember, hogy gondolkodjon.

- Ha tudnám, hogy húsz év múlva is ilyen leszel, nem sokat gondolkodnék - mondta a lány. - De ha megváltozol, mi lesz? Nem tudnám elviselni, hogy mellettem más is legyen az életemben.

- De hát ő is megváltozhat - mondta a fiú, miközben arra a másik fiúra gondolt.

- Ő már kiélte magát, te pedig még nem - felelt YATE.

- Hát jó, elválunk most egymástól, s húsz év múlva meglátjuk, hogy mi lesz.

- Jó, mondjuk, hogy várni tudsz - nevetett a lány -, és ha én nem tudok várni, akkor mihez kezdünk?

- Akkor kimegyek az úrkikötőbe, és egy leszálló cirkáló alá rohanok, míg fékező rakétáinak lángja össze nem éget.

A lány erre még jobban nevetett, nem vette komolyan. ...

(2984)

Teljesen elszakadtak egymástól. Mindegyikük másfelé sodródott az élet folyamán. ATALIT nem felejtett, s bárhol járt is, hű maradt önmagához. Sok minden történt vele, de elhatározta, hogy visszatér a Földre. ...

(2987)

YATE felnőtt, és férjhez ment. Talán el is felejtette azt a régi, jóképű, mulatságos fiút, akit ATALIT-nak hívtak. A nő sajnálta, hogy többé nem láthatta viszont. ATALIT nem a Földön dolgozott, hír sem érkezett róla. ...

(2999)

Egy férfi ballagott keresztül a parkon. Már messziről észrevette a nőt, aki egy padon ült, és egy két év körüli kislányt lovagoltatott a térdén. Távolság pedig egy ötéves-forma gyerek játszott, de látszott, hogy ő is a padon ülőkhöz tartozik.

A férfi egyenesen odament a játszó kisfiúhoz. A kisgyerek először megijedt, de a férfi mosolyát látva, és gyengéd hangját hallva, érdeklődéssel nézett fel rá.

- Mi a neved, kisfiú? - kérdezte a férfi.

A gyermek szájtátva nézett fel a fölé magasodó emberre.

- Igazán, semmit sem akarok a fiától - mondta a padon ülő nő felé fordulva -, csak szeretem a gyerekeket.

- Nincs gyereke?

- Nincs. - A férfi közelebb húzódott a padhoz. - Mindig szerettem volna, de nem úgy alakult a sorsom.

A nő nem akarta felébredni a férjében a múlt - bizonyos fájó - emlékeit.

A férfi azonban folytatta: - Lehetett volna gyerekem, de a lány, akit szerettem, nem várt meg. Férjhez ment máshoz, és gyerekei születtek. Boldog családanya.

A nő valami furcsa ismerőst vélte felfedezni a férfi szemeiben, de nem tudta, hogy mi az, ami megragadta ebben a fájdalmas tekintetben.

- Igen - szólalt meg a nő nagy nehezen -, mindannyiunknak vannak ilyen csalódásaink. Nekem is van. Vártam, de nem jött vissza az, aki megígérte.

Most bizonyára valahol távol él családjával, s nem is gondol rám.

- Nem jött, mert még nem telt le a húsz év! - mondta a férfi.

A nő nem értette a férfi utolsó mondatát. Bólogatva válaszolt:

- Igen, biztosan. ...

(3004)

- Mi történt? - kérdezték többen is az ácsorgó emberektől.

- Egy férfi a leszállópályánál rosszul lett.

- Nem, nem így volt, én mindent láttam. - szólalt meg egy kövér férfi, majd sietve folytatta - Egy középkorú férfi a védőkorláton átugorva, rohanni kezdett a leszállóban lévő cirkáló felé. Megpróbálták többen is megállítani, de nem sikerült. ...

(3004)

A kisleány hívta fel anyja figyelmét a hírre, amit a térvízióban közöltek.

Nem mindennapi jelentés volt.

Egy férfi különös öngyilkosságáról szólt.

Közölték, hogy olyan súlyos égési sérülést szenvedett, hogy kórházba szállítás közben belehalt sérüléseibe. Nevét és fényképét nem közölték. Elmondták, hogy a holttest azonosítása még folyamatban van, de valószínű, hogy közelebbi hozzátartozói nincsenek, mert a nála talált iratokban erre vonatkozó bejegyzést nem találtak.

Az elvégzett vizsgálatok egyértelműen kizárták a baleset tényét. ...

(3004)

YATE kikapcsolta a készüléket, most már minden eszébe jutott. A meglepetéstől leült, maga elé meredt, valami fojtogatást érzett a torkában.

- Úristen. Nem, ez nem lehet igaz! - szakadt ki belőle.

Rájött, hogy akivel a parkban találkozott, az nem lehetett más, mint a várva várt régi barát.

A nő a videofonhoz lépett.

- Tudakozó - jelent meg egy nő a képen.

- Kérem, meg tudná mondani, hogy a pár perccel ezelőtti térvíziós hírösszefoglalóban közölt férfi holttestét melyik kórházba szállították?

- Igen. Talán a hozzátartozója? - kérdezett vissza a nő.

YATE a fiára nézett, majd zokogásban tört ki.

- Nem... de az lehettem volna!

A tudakozó központjában ülő nő nem értette a választ, de megmondta a kórház nevét és címét.

...

(3004)

- ATALIT! Gyere kisfiam, mennünk kell.

A nő elvált volt, és öt éve anya.

A férfi azonban már halott volt. ...

(... és az idő megállt.)

A KERESGÉLŐ

Volt egy ember, aki állandóan kutatott. Mindig keresett valamit. Egész nap a szekrényben keresett egy papírt, de sohasem találta meg. Roppant ideges volt, és nagyon idegesítette a szobatársait, már majdnem bediliztek tőle. Ez így ment óráról órára, napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra. Az ember körül már mindenki forgolódott az idegességtől. Mindenki tudta, hogy ez a szerencsétlen ember beteg, és reménye sem lehet a gyógyulásra. Sokan kicsúfolták, de ő nem vette fel, továbbra is csak a papírját kereste. Feltúrt mindent, hogy megtalálja. Vizsgálták orvosok, tesztelték pszichiáterek, de eredményt ők sem tudtak felmutatni.

Diagnosztizálták az esetet, de segíteni nem tudtak rajta. Az ember egyre csak a papírját kereste.

Ez az ember katona volt, ezért közösségben kellett élnie, de az állandó keresgélese miatt a többiek már nem tudták elviselni. Többen azt is kijelentették, hogy már ők is keresgélnek, ezért nem hajlandóak továbbra is együtt élni pszichopata társukkal. Ekkor nem volt más lehetőség, a beteget el kellett költöztetni a szobából. Először egy külön helyiséget kapott, ám mivel ott is szétforgatott mindent, a legfőbb tanács úgy határozott: le kell szerelni a beteg katonát.

A papírmunkák hamar mentek. A civil ruhát is megkapta otthonról. De ő kijelentette, hogy maradni akar, míg meg nem találja a papírt. Megnyugtatták kedves szóval, hogy a papírt majd otthon tovább keresheti. Sóhajtott, bólintott. Felöltözött civilbe, leadta katonai ruháit. Kikísérték a kapuhoz, sok szerencsét kívántak neki, és kezébe adták a leszerelő papírt.

Felcsillant a szeme, kézbe vette, és csak ennyit mondott:

- Na végre, ezt kerestem! - és kísért a kapun.

Békés ember lévén többet nem tette be a lábát katonai objektumra.

KIKÜLDETÉS

Lassan a vége felé közeledett az építőanyag-ipari konferencia. Mindannyian jól éreztük magunkat, a társaság az eltelt két hét alatt jól összerázódott. Túl voltunk az érdemi megbeszéléseken, így egy kis lazítást megengedhettünk magunknak. A forró éghajlatot szerencsére hamar megszoktam. Sokan panaszkodtak a gyér légkondicionálásra s más egyéb - európainak szokatlan - dologra, de engem cseppet sem zavart. Egyenesen élveztem a számomra egzotikus bűzt a piacon, a forró nyüzsgést a „sárból” épített város utcáin. Sokat figyeltem az embereket. Próbáltam megfejtetni másságuk értelmét, lényegét. Csodáltam életkedvüket mely felülkerekedett irtózatos nyomorukon. Sokfelé jártam a világban, de ilyen szegény és nyomorult népet még nem láttam. Nem értettem, mi adja nekik a mérhetetlen erőt ahhoz, hogy talpon tudjanak maradni ilyen nehéz körülmények között.

Aznap délután is a piacon sétáltam. Késő délutánra már elviselhető lett a napsütés. A piac egész estig, sőt éjjel is egy mozgó, nyüzsgő tér volt. A szállodánk gyalog úgy egy félóránnyira volt e helytől, de én mindennap fáradhatatlanul kiballagtam, nekivágva a nyüzsgő emberáradatnak. Ellátmányomból bármelyik portékát megvehettem volna, de a helyi szokást én is betartottam, ezért mindig és mindenre alkudoztam. Azonban venni valamit szinte sohasem sikerült, itt mindennek gyanús szaga volt, a forróságban a halak büzlöttek, mindent szállt a sok légy és a por. Jól éreztem magam az üvöltöző nyüzsgésben. Annyiféle nyelv keveredett itt, hogy nem győztem kapkodni a fejem. Az egyik helyen arabul perlekedtek vagy talán héber nyelven, a másik helyen valamilyen számomra ismeretlen kevert helyi dialektusban. Elvértve németül vagy angolul próbálkozott némelyik turista. Az emberi beszédet néha túlharsogta a teherhordó tevék, szamarak bögése, vagy az eladásra szánt kecskék mekegése. Nekem éppen ez a hely kellett, imádtam az ilyen, európai embernek szokatlan környezetet. Éreztem és élveztem az igazi életet. Azonban hamarosan ennek az igazi életnek a hátrányait is megismerhettem. A szálloda alkalmazottai érkezésünkkel felhívták a figyelmünket, hogy a világ legügyesebb zsebtolvajai is itt tartózkodnak, fő ténykedési területük a piac és környéke.

Az első napokban vigyáztam a tárcámra, ám mivel semmilyen furcsa esemény nem történt, az utolsó napokra lanyhult a figyelmem. Mivel nem először jártam már hasonló területen vagyonomat mindig két részre osztottam, és a kisebbik részt hordtam magamnál, a nagyobbik részt pedig a recepció pánccsaszekrényében helyeztem el. A szobák nem voltak elég biztonságosak, ezért kénytelen voltam így cselekedni. Ebben az országban is, mint sok más országban, a szálloda csak azokért az értéktárgyakért vállalt felelősséget, amelyeket a vendégek a pánccsaszekrényben elhelyeztek.

Helyi idő szerint már délután hat felé járt, ekkor már tanácsos volt hazaindulni, mert délről már erősen fújt a sivatagi szél. A sivatag forró lehelete magával hordta, kavarta az éles homokszemeket, melyek igen kedvelték az európai ruházatot, mert minden résbe beleültek. Néhol olyan porfelleg keletkezett, hogy az ember az orra hegyéig sem látott. A napszemüveg megóvott a nap gyilkos sugaraitól, azonban a porral szemben tehetetlen voltam, néhányszor meg kellett állnom, hogy szemeimből kitöröljem a port. Egy újabb ilyen kényszerpihenő közben hirtelen deréktájon egy erős ütést éreztem. Olyan erővel rohant nekem valaki, vagy valami, hogy egyensúlyomból kibillentett s elterültem a földön. Kézításkám nagy ívben kirepült a kezemből. Kezemben lévő napszemüvegem szintén elejtettem, s ráesve, annak szilánkjai végighasították mellemen az inget. Hallottam a dobogó lábak egyre halkuló ütemét, lenyúzott bőröm fájdalmát feledve, fejem azonnal kitisztult. „Megtámadtak” - cikázott át agyamon a gondolat.

Megláttam a futó alakot, kezében a táskámmal, utánvettem magam. A düh és a bosszú erőt adott, mert úgy szaladtam - félretaszítva az elébem kerülőket - mint egy megvadult fenevad. Önbizalmam egyre nőtt, amint csökkent a távolság köztem és támadóm között. Míg mögöttem futottam, jól megfigyelhettem vézna alakját, azonnal tudtam, hogy egy kamaszodó gyerek. Támadóm érezhette, hogy már csak pár lépésnyire vagyok tőle, mert hirtelen még jobban megszaporoztta lépteit. Úgyesen rohant, és jól szedte a kanyarokat - a számára bizonyosan ismerős utcákon. A szűk és kanyargós utcákon nagyobb előnyre tett szert, de még így is túl közel voltam hozzá. Néha hátrapillantott, akkor láttam, hogy nem bírja már soká. A forró levegő égette torkomat, éreztem, hogy már én sem bírom sokkal tovább. Ijedt arcát látva, reméltem, hogy eldobja azt az átkozott táskát, és akkor megmenekül tőlem és én is megmenekülök a szomjhaláltól, de nem tette. Az utolsó lépteimet megnyújtottam és nagyot taszítottam meztelen hátán. A lendület hatására mindketten elestünk. Rázuhantam, hangosan nyekkent alattam a gyenge teste és egy halk nyüszítő hangot hallottam. Nagy nehezen feltápáskodtam, kitéptem görcsös kezei közül a táskát. Úgy feküdt ott a földön mint egy leterített őz. Melle zakatolva járt fel-alá. Lábammal leszorítottam a földre bokáját, hogy ne tudjon mozdulni. Másik lábával kétségbe esve felém rúgott, de éreztem, hogy nincsen benne erő. Karjánál fogva felrántottam a földről és jobbról-balról kétszer megütöttem tenyeremmel az arcát - egyiket a napszemüvegért a másikat a futásért kapod - üvöltöttem angolul.

A gyerek összehúzta magát, annyira remegett a kimerültségtől és az ijedségtől, hogy amint elengedtem azonnal összerogyott. Úgy kuporgott lábaimnál mint egy nagyobb fajta gumilabda. Pár percig farkasszemet néztünk egymással - agyunkban zakatolt a „mi lesz most?” kérdés.

Amint kicsit kifújtam magam, megnyugodtam. A kölyök nem mozdult, várta a sorsát, én végignéztem rajta, erősen felhorzsolódott vékony lábát látva rájöttem, hogy aki előttem hever legyőzve, megalázva, az nem egy gonosztevő, hanem egy szerencsétlen sorsú ember, aki kényszerből tette azt amit tett és vesztett. Kinyitottam a táskám, és a pénztárcámban lévő 40-50 érmét rászórtam az előttem heverő testre. A test azonnal életre kelt, feléledt és mohón kapkodni kezdett a fémpénzek felé. Valamit motyogott, de nem értettem a nyelvét, mert valamelyik helyi keveréket használta.

Rövid sortom zsebéből elővettem zsebkendőmet s letöröltem vele saját vérző térdem, majd a kendőt összehajtván a gyerek felé nyújtottam, s kezemmel egy törlő mozdulatot tettem, hogy megértse miért adtam neki a kendőt. A kendőt szinte úgy tépte ki a kezemből. Összegyűrte és markába szorította, eszébe sem jutott, hogy saját vérző lábát letörölje vele. Leguggoltam elé és lábát megérintve mondtam neki:

- Töröld meg.

Úgy láttam, nem boldogulunk egymással, ezért intettem neki, hogy tartsa meg a kendőt. Felálltam és elindultam vissza a piac felé. Lábam remegtek a megerőltetéstől, nem voltam hozzászokva, hogy kilométereket rohangáljak egy idegen ország ismeretlen utcáin. Néhányszor eltévedtem, és mikor már másodszer mentem el egy jellegzetes épület előtt, megpróbáltam jobban koncentrálni az útra. Végül sikerrel jártam, megtaláltam a piacteret, onnan azután már az ismert úton folytattam a gyaloglást a szálloda felé. Igyekeztem, mert nem akartam, hogy rám sötétedjen. Már nem lehettem messze a szállodától, mikor úgy éreztem, mintha követnének. Hátrafordultam, és a magam mögött kullogó gyerekekben a délutáni támadómat ismertem fel.

Próbáltam elhessegetni, de nem tágitott, amikor megálltam, akkor ő is megállt. Nem akartam, hogy rám akaszkodjon, ezért ki kellett valamit találnom. Megfordultam és elindultam felé,

azonban erre ő is hátrálni kezdett. Rá kellett jönnöm, ezzel a taktikával nem megyek semmire. Kénytelen voltam hagyni, hadd jöjjön ha nem restelli magát. Tudtam, hogy a szállodába úgysem jöhet be. A portán elkértem a szobám kulcsát, ruhám állapotát látva, a portás izgatott kérdésére csak legyintettem. A hűvös szoba kicsit felüdített, megmosakodtam - mert a kevés víz miatt fürdésről nem nagyon lehetett szó - és bezuhantam az ágyamba. Hirtelen felnéztem, fülledt éjszaka hangjai suhantak be szobám nyitott ablakán. Odamentem az ablakhoz és gyönyörködtem a nagy teliholdban. A nappal nyüzsgő forgataga után jól esett a csendes éjszaka. Fejem felett csak a hatalmas ventilátor lassú forgása adott némi surrogó hangot.

Gyönyörködtem az éjszakában és sajnáltam az idő múlását, mert a délutáni kalandomat leszámítva jól éreztem magam itt, és még szívesen maradtam volna pár hétig. Az ablakhoz húztam egy széket, leültem és elmélkedtem a nap eseményein. Gondolataimban a kamasz járt. Vajon hol lakik? Evett-e? Vannak-e szülei? Mi lesz belőle? Gondolkodtam, kérdeztem magamtól, mennyivel rosszabb ezeknek a gyerekeknek a sorsa, mint odaát nálunk Európában. Ezek a gyerekek itt mind elkallódnak. Fiatalon meghalnak, mert e kényszerű életvitelük megöli őket, még az előtt, hogy megérnék a felnőttkort.

Miért van ez így...

Hirtelen nagy óbégatás zökentett ki gondolataimból. Felálltam és láttam, hogy a szálloda előtt nagy csoportosulás van. Nyújtózkodtam, hogy lássak valamit, de a fény nem volt elég, csak azt láttam, hogy az emberek valakit taszigálnak. A sötét gyülekezetet lassan megszokta a szemem és hirtelen egy ismerős alakra figyeltem fel. Hármasával vettem a lépcsőfokokat, hogy minél hamarabb leérjek az emeletről. A lendülettől szinte úgy robbantam ki a szálloda ajtaján. Erre a gyülekezet hirtelen megtorpant és a kiabálás abbamaradt. Odamentem a főportáshoz és megkérdeztem:

- Mit vétett a gyerek?

A portás elengedte a jajgató gyerek rövidre nyírt fekete haját. A kamasz erre rögtön leborult és átfogta térdeimet. Újra nagy kiabálás kezdődött, én megpróbáltam megnyugtatni a szálloda személyzetét. Megtudtam, hogy a srác már órák óta ott lebzelt a hotel körül, és a portások azért jöttek ki, hogy elzavarják a csavargót, nehogy bánthassa a hotelben lakó gentlemanokat. Megmagyaráztam a délután történt eseményeket a főportásnak, aki mindenkit a helyére küldött, és amikor már csak hárman maradtunk, elkezdett óbégatni a gyerekekkel, aki zokogva válaszolt neki. Az egész szózuhatagból természetesen egy mukkot sem értettem, de a főportás megmagyarázott mindent:

- Uram jegyezze meg, ne tegyen itt jót senkivel, mert utána nem lehet őket levakarni. Ez a gazfickó önt várta itt a kapu előtt. Nem hajlandó megmondani, hogy mit akar öntől, uram. Csak azt hajtogatja, hogy ön jó, és ő mutatni akar valamit. A főportás megnyugtatott, hogy ne tartsak semmitől, azonnal rendőrt hív és a gazember nem fog többet zaklatni. Erről azonban sikerült hamar lebeszélnem egy ropogós papírpénzzel. Igen meglepődtem azon, hogy mit akarhat ez a szerencsétlen nekem mutatni, hiszen a saját vézna testén kívül semmije sem lehet.

A portás megengedte, hogy a szobámból ételt és italt vigyek ki újdonsült barátomnak, de megjegyezte, eszembe ne jusson éjjel kint maradni az utcán. Bólogattam, hogy megfogadom a tanácsát, de nem hitte ezért erősen kezdett húzni az ajtó felé.

Nem tehettem mást, otthagytam a mohón faló gyereket az utcán. A kis lelenc hálásan nézett rám, miközben falta a rántott húst és a kenyeret. Jobb keze ökölbe volt zárva. A pénz, amit délután kaptam tőlem, még mindig a markában volt. Éjszaka még sokszor kinéztem az ablakon. A hold fénye mindannyiszor megcsillan egy rozoga inas barna testen. Azon az éjjelen semmit sem aludtam.

Az első hajnalsugár már ruhában talált.

Ott-tartózkodásomból már csak két nap volt hátra, ezért próbáltam szűkös időmet minél jobban kihasználni. Úticsomagomból előkotorásztam kicsi hátizsákom, megtöltöttem minden „földi jóval”, és útnak indultam. A portás álmosan intett utánam, s én kiléptem a külvilágba. Sejtésem beigazolódott. A kamasz kölyök ugyanott várt rám, ahol előző nap elbúcsúztam tőle. A reggeli hidegtől és a fáradtságtól elgémberedve indult meg felém, amikor meglátott. Üdvözlőleg intettem, mire ő belém csimpaszkodott, s húzni kezdett a piac felé. Olyan erővel húzott maga után, hogy szinte képtelen voltam haladni vele. Meglepett erőszakossága, de ezt az elmúlt éjszaka elszenvedett nehézségeinek tudtam be. Szinte futva haladtunk, néha megtorpantunk, s így lassításra kényszerítettem, de ő pillanatokon belül újra gyorsított. Elhatároztam, ha így megy tovább, akkor nem megyek vele sehová. Ráadásul egyetlen szót sem váltottunk, mivel egymás nyelvét nem értettük. El sem tudtam képzelni, hogy hová megyünk, de éreztem, hogy mennem kell.

Az utcák lassan kezdtek benépesedni, néhány csadorba öltözött asszony - fejükön vizeskorsóval - ment el mellettünk. Egy fehér szakállas aggastyán néhány ökröt hajtott a piac felé. A piaci zsvivaj egyre jobban felerősödött, de mi hirtelen irányt változtattunk, s számomra egy eddig még ismeretlen utcán haladtunk. Közben vonakodással végre lassításra bírtam erőszakos vezetőmet. Egyre sűrűbben tekingettem hátra, mert ismeretlen úticélunk nyomasztóan hatott rám.

Hirtelen megálltam, a lendülettől a kölyök keze lecsúszott csuklómról. Ő erre idegesen kapott felém, de én egy kézmozdulattal megnyugtattam, hogy nem szököm el. Miközben ismét egy kanyargós sikátorban haladtunk, észrevettem, hogy már jól bent járunk a szegény-negyedben. A gyerek pár lépéssel előttem haladt, s ha lassítottam, akkor mindig intett, hogy kövessem. Az is zavart rendületlen menetelésünkben, hogy minden sárkunyhóból figyelő szemek szegeződtek rám. Az emberek többsége nem nézett ki a házából, de a rések mögött sokszor megpillantottam néhány fekete szembogár csillanását. Úgy éreztem bármelyik pillanatban kironthatnak fegyverben, s én akkor sohasem térek vissza hazámba.

Próbáltam szaporázni lépteimet, hogy utolérjem társamat, benne valahogy megbíztam. Arra gondoltam, hogy ő védelmet nyújthat számomra. Egy ideig fejben tartottam az eddig megtett útvonalat, de a sivár utcák egyformasága hamar összezavart. Átkoztam magam, hogy nem hoztam tollat és papírt magammal, amire feljegyezhettem volna útvonalunkat. Törtem a fejem, vajon hová visz utunk? Kell-e ez nekem? Lelkemben azonban vágytam az ismeretlen kalandot. Arra már rájöttem, hogy itt senki sem akar kirabolni, megölni, hiszen már régen megtehették volna. Már majdnem tíz óra volt. A közel négy órai gyaloglás kifárasztott. A türelmem elfogyott, már nem vágytam a kalandra. Próbáltam megmagyarázni a fiúnak, hogy nem megyek tovább, de ő csak mutogatott az égre, a nap felé, miből lassan megértettem, hogy már nem tarthat soká utunk.

Elhatároztam, hogy még egy órát követem a kis vadorzót, de az óra leteltével visszafordulok, és ebben nem akadályozhat meg semmi sem. Fáradtságom kissé agresszívvá tett, ezt csak fokozta az, hogy már jó ideje elhagytuk a lakott települést.

Talpaim alatt a száraz köves talaj erősen tartotta magát. Én viszont attól tartottam, hogy talpam felhólyagosodik, ami a visszautat megnehezítené számomra. Félelmem azért is nőtt, mert éreztem, hogy a tűző nap forrósága elől lassan árnyékba kellene húzódnom. Csodáltam elszánt vezetőm erejét, és kitartását. Ő végig egy iramban haladt célja felé, és tette ezt mezítláb, az éles kövekkel mit sem törődve, étlen, szomjan, kialvatlanul. Éreztem, nem bírom tovább, és szinte abban a pillanatban elhagyott elszántságom és vele együtt erőm is elfogyott.

Lerogytam. Kísérőm, akkor odaugrott hozzám s próbált felsegíteni, de én elhagytam magam. Vézna kis teste megfeszült, de nem bírt velem. Fejemmel intettem, hogy nem megyek tovább. Erre ő még kétségbeesettebben próbált lábra állítani, kevert nyelvén kérlelt és kiabálva mutogatott menetirányunk felé. Elég sok idő eltelt mire megértettem, hogy egy barlang van a közelben és ott pihenhetünk. Utolsó erőmet is összeszedve felálltam és intettem, hogy induljunk. Szitkozódtam magamban, saját felelőtlenségemért. Úgy éreztem menten elpusztulok, hogyha nem kerülhetek árnyék alá.

A barlang nem volt bizalomgerjesztő, bejárata azonban hús sötétséget lehel. Másra nem is vágytam, csak elbújni a tűző nap elől. A gyermek eltűnt előlem a sötétben, s én tapogatózva próbáltam utolérni. Néha elengedtem egy cudar káromkodást, mert megcsúsztam a sziklákön. Szemem perceken belül megszokta a sötétséget, így újra felfedeztem magam előtt vezetőmet. A meredeken lefelé vezető folyosó lassan egyre jobban kiszélesedett. A barlang valójában barlangrendszerekből állhatott és mi valószínűleg az egyik összekötő-folyosón jutottunk el egy óriási terembe. A falak nyirkosak voltak, néha éreztem és hallottam, ahogy a mennyezetről és a falakról lecsöppen egy-egy vízcsepp. Víztükröt pillantottam meg magam előtt. A kölyök egy kiemelkedő szikla mellé guggolt, s lábait egyenként megmosta a vízben. Ahogy közelebb mentem, hallhatóvá vált a barlangi tavat tápláló forrás halk csobogása. Leheveredtem a kötömb mellé, hátamat a sziklához támasztottam, és kezemet belemártottam a csörgedező ér frissen beömlő vizébe.

Meglepődtem a hűvös víz érintésétől. A kinti forráság után hideg borzongás futott végig a hátamon.

Szokatlan volt, hogy a zárt barlangban nem volt vaksötét. Felnéztem, és láttam, hogy a sziklamennyezet apró résein átszűrődik némi napfény. Ez a gyér fény mégis varázssósá, hangulatossá tette ezt a helyet. A barlangterem oldalfalait azonban homály fedte.

A gyerek intett, hogy nyugodtan pihenjek. A megerőltető meneteléstől megéheztem s megszomjaztam. Hátzísákomban kotorászva néhány konzervet vettem elő. Kísérőm érdeklődve figyelte ténykedésemet s örömmel kapott a felé nyújtott kétszersült és a konzerv felé. A kulacsomban lévő üdítő - mely szinte felforrt az idevezető úton - nem nyerte meg barátom tetszését. Ő inkább a forrás hűsítő vizét választotta. Én félve a fertőzésektől inkább a saját italomnál maradtam. Ebédünk elfogyasztása közben némán bámultunk egymásra. Nem értettem meg, hogy tulajdonképpen mit keresek itt, de az ebéd után ismét erősnek éreztem magam. A barlang csendje, a víz csobogása felébresztett bennem valami ősi érzést.

Lehunytam szemem és azt képzeltem, megválok a civilizációtól. Eltűnnek gondjaim, bajaim. Nem kell a jövőmmel foglalkoznom. Csak a mának élek. Nincs karrier. Nincs rohanás. Nincs határidő. Nincs főnök. Béke van, nyugalom. Nincs fájdalom, éhség. Csend van.

Már nem éreztem a hátamon a kő hidegét. Nem éreztem az időt. Lebegtem, ringatóztam. Szemem kinyitottam, kerestem társamat, de annyi erőt sem éreztem magamban, hogy mozdítsam fejemet. Szememre mázsás kövek nehezedtek. Küzdöttem, de éreztem, hogy alulmaradok. Szemeim le-le csukódtak.

Erős szikrázó fény térített magamhoz. Hunyorogva ocsúdtam fel. Tenyeremet a vakító fény felé nyújtva próbáltam árnyékot vetni szememnek, közben kétségbe esve, a levegőbe kapaszkodva felültem. Hasztalan kerestem ifjú vezetőm alakját a vakító fénytől megvilágított barlangban. A fiút sehol sem láttam. Rájöttem, hogy egyedül vagyok, ettől még jobban elfogott a rémület. Helyemről felugorva az egyik közeli szikla-kitüremkedéshez tapadtam. Felemelt jobb kezemmel védtem az arcom, s hunyorogva kerestem e különös jelenség okát. Döbbenet tapasztaltam, hogy a szikrázó fényforrás nem sugároz hőt felém, csak egyszerűen

és megmagyarázhatatlanul előttem volt. Döbbenetem csak fokozódott, mikor ráébredtem arra, hogy a fény nem tölti be az egész barlangot, hanem pontosan szemben velem, kettő-három méterre tőlem, egy két méteres sugarú körben, embermagasságig tart. Olyan érzésem volt, mintha a föld megnyílt volna előttem. A fény egyre erősebb lett, azonban a látható szikrázás abbamaradt. Feszülten, mozdulatlanul vártam, a menekülés gondolata fel sem merült bennem. A fény erőssége közben elérte maximumát, és a villongás végkép abbamaradt. Egy ember vékony alakjának árnyékát véltem felfedezni a fénygömb közepében. Nem akartam hinni a szememnek, s akkor talán nem is hittem. A férfialak körvonala homályos volt, de tisztán láttam, amint kissé oldalra széttárt kézzel tenyérrel előre - felém - egyenesen állt. Láttam, hogy meztelenségét egy lepelszerű anyag takarta. A kissé hosszúkás arc és a vállára omló haj ismerőssé tette. Úgy éreztem, rengetegszer láttam már ezt a férfit. Láttán nyugalom szállt rám. Testem forrónak éreztem, amint a hűvös verejték végigszaladt arcomon.

Döbbenetemből egy hirtelen fényfelvillanás rázott fel.

A barlang koromsötétjében még sokáig égett a szemeim előtt egy fényes folt, melyet akkor is láttam, mikor a szemeimet behunytam. Az egész jelenség olyan volt, mintha az elektromos ívhegesztés fényébe néztem volna. Még sokáig mozdulatlanul vártam, de nem történt semmi. A sötétben azon tűnődtem, hogy valóban megtörtént-e az előbbi esemény, vagy csak álom volt az egész. Olyan hirtelen lett vége, hogy szinte meg sem tudtam győződni arról, hogy mit láttam. Négykézláb tapogatózva, pár métert előre csúsztam, de a jelenségre utaló jelet, égésnyomot vagy szagot nem tudtam felfedezni. A történetek valódiságáról csak a fénytől elvakult szemeim győztek meg. Perceken belül ez az egyetlen bizonyítékom is szertefoszlott, mert már kezdtem a sziklafalak alakját felismerni, látásom ismét helyre állt. Összeszedtem szétszórt holmimat. A barlang csendjét csak a kis ér csobogása törte meg. Elindultam arrafelé, amerre a barlang kijáratát sejtettem.

A barlang bejáratán átszűrődő egyre erősebb fénysugár fájón hasított a sötétséghez hozzászokott szemembe. A nap már jóval túljutott delelőjén. A hőség ellen küzdött a már jól ismert erősödő szélzugás, mely a sivatag felől nap-nap után kergette az éles kis porszemeket. Ameddig a szem ellátott, nem volt sehol egy élő ember. Egyedül voltam.

Mivel mindig a város felé fúj a szél, így a széliránnyal megegyezően indultam el, s pár órai gyaloglás után sikerült elérnem az oltalmazó várost. A sivatagi szél már javában tombolt.

A visszaút nehezét már megtettem, korábbi izgatottságom mértéke enyhült, hideg fejjel próbáltam az elmúlt eseményeket időrendi sorban felidézni. A jelenség okát azonban továbbra sem sikerült megfejtennem, mint ahogy arra sem sikerült rájönnöm, hogy a bennszülött fiú mikor, hogyan, és hová tűnt el a barlangból. Az, hogy a fiút többé soha sem láttam igazolta sejtésemet, hogy amit mutatni akart, azt láttam azon a napon. Nem tudtam, hogy mit láttam, de úgy éreztem látnom kellett.

Másnap már a hazautazáshoz kellett készülődni. Sokszor kitekintettem az utcára az ablakomból, de nem véltem ismerőst felfedezni. Mivel hiába vártam a fiút, délután útnak indultam, végigjártam azokat a helyeket, ahol az előző napokban megfordultam. Közben a fejemben egyre csak a megmagyarázhatatlan látomás járt. Az idő sajnos egyre gyorsabban múlt, és én annál inkább nem akartam hazatérni. Tettem még egy kirándulást a barlanghoz, de az előző napi kalandom sajnos nem ismétlődött meg.

A szállodába hazaérve már csak a jelenségre tudtam gondolni. A portások gyér angoltudása miatt kérdezgetéseimre csak azt a választ kaptam, hogy ősrégi babona övezi a barlangot, helyi szokás, nem érdemes vele törődni. Éjszaka nem tudtam aludni, ahányszor kilestem szobám ablakán, annyiszor merült fel a remény, hogy a fiú ott áll az utcán, és annyiszor fogott el a

csüggedés, mert nem volt ott. Lassan hajnalodott, s tudtam, ahogy a nap egyre feljebb kapaszkodik az égen, az én időm úgy fogy el. Már előre rettegtem a perctől, mikor a szálloda egyetlen Land Rover terepjárója megáll a bejárat előtt és én végleg távozom a városból, hogy repülővel elhagyjam ezt a száraz, szegény és gazdag, kopár és gyönyörű országot. Elmélkedésemből egy hangos rekedt dudaszó zavart fel és én gépiesen, fáradt és merev arccal, megtörten, kezemben a csomagjaimmal vonultam le a lépcsőn. Komótosan, mintha még most is az időt húznám, fizettem, s a szálloda bejáratán beszűrődő erős napfény felé fordulva - lehet, hogy köszönés nélkül - távoztam. Tudtam, soha sem lesz még egyszer annyi pénzem, hogy ide eljőjsek. A szívem összeszorult.

Az autó már jó pár perce robogott velem, s a város utcái egyre elhagyottabbak lettek. Akkor nem értettem igazán, miért fáj a szívem. Hirtelen egy integető alakra lettem figyelmes. Szívem azonnal a torkomba ugrott, de még mielőtt a sofőr vállára tettem volna a kezem, ráébredtem, hogy csak egy haverozó kisgyerek az, ki tőlem az ismeretlentől a robogó nagy autóban, búcsúzik. Hosszasan néztem még a város után. A város zaja egyre jobban halkult, s az autó motorhangjába csak az erősödő szél zúgása vegyült. Búcsúztam a várostól. Búcsúzott tőlem Izrael.

Éreztem, hogy egyre messzebb kerülök tőle.

VIHAR UTÁN... KUTYABAJ

(1)

Már nagyon fogytán volt az energiánk. A mesterséges nap fénye évről évre egyre halványabban világított. Az élet egyre nehezebb lett.

Apáink szerint a Földről már több mint 90 éve nem érkezett szállítmány. Élelmiszerkészleteink is fogytán voltak, és az energiaválság miatt a szintetikus élelem előállítás is nehézségekbe ütközött.

Az energiahiány a kupolák belső hőmérsékletének rohamos csökkenéséhez vezetett. Évente általában fél Celsius fokkal csökkent a kupoláinkban lévő hőmérséklet.

Akkoriban már ritkán mértünk +10 Celsiusnál nagyobb értéket, időről időre érezhetőbbé vált, hogy a Plútó hidege lassan belopódzik az eddig biztonságot nyújtó plexi építményeinkbe. A három épület levegőellátása is egyre bizonytalanabbá vált, ráadásul nagyon sok energiát emésztett fel. Sajnos még nem álltunk olyan technikai szinten, hogy a Plútó mérgezgázokkal teli fagyott légköréből éltető gázt nyerhettünk volna. Energiatartalékainkból már nagyon kifogytunk, ezért nem maradt túl sok reményünk.

Nem tehattünk mást, ezért a hosszú szenvedésre készültünk fel, a hosszú élet helyett. Arra gondoltunk, hogy mikor nagyapáink nagyapjai ezt a telepet létesítették bizonyára nem ilyen véget képzeltek el nekünk. Ezen a végzetten sokat gondolkoztunk, de tenni ellene semmit sem tudtunk.

A bázis csak a legszükségesebb berendezésekkel volt ellátva. A nagyszámú csillagászati műszer mellett, az esetleges meghibásodásokat kijavító gépek száma eltörpült. Minden tekintetben a Föld „rabszolgái” voltunk. Miattuk léteztünk és tőlük függött végzetünk. Hívójelünkre válasz nem érkezett.

(2)

Én a csillagszem elnevezésű fotontávcső optikusa voltam - azért mondtam ezt így, mert ez a szerkezet óriási energiát emésztett fel, ezért a vészhelyzet miatt a bázis parancsnoksága úgy döntött, le kell állítani a csillagászati megfigyeléseket.

A munkámra tovább nem volt szükség, ezért átkerültem a javítóműhelybe. A szakemberek irányítása alatt a hibaelhárítás lett a feladatom. Eleinte élveztem a dolgot, azonban később ez a munka egyre nehezebb lett, mert az energiaellátásban beálló zavarok egyre több komoly meghibásodást okoztak. A bázis a tevékenységét szinte teljesen beszüntette, csak önmagunk fenntartása lett célunk. Mindenki jól tudta, ha nem érkezik segítség, akkor éveken belül bekövetkezik a vég az itt élők számára. A fagyhalál gondolata volt a legszörnyűbb, azonban azt tudtuk, hogy akár még 20 évig is kitarthatunk, ha jól takarékoskodunk. A 97 felnőtt mellett 6 gyermek is volt a bázison, talán ők szenvedtek a legtöbbet a nélkülözéstől és a hidegtől, s ez volt a legszörnyűbb.

Talán ez volt annak a magyarázata, hogy az azt megelőző 8 évben már nem születtek gyerekek a telepen, a halálozások száma azonban évente erősödött. A kupolarendszer lakosságának statisztikai mutatói egyre csak zuhantak.

(3)

A Plútó, ez a Földnél jóval kisebb, a naprendszer szélén keringő kettős bolygórendszer lett az utolsó pont, ameddig az ember keze fizikailag elért. A sötétség és a hideg ellenére az ember elég jól megvetette a lábát ezen a bolygón. Sikerült a mesterséges nap segítségével tartósan száműzni a sötétséget, és a kietlen, jeges síksággal fedett Plútót kissé lakhatóbbá tenni. A bolygó éghajlata jelentősen megváltozott. Az örökös jég birodalmában helyet kapott a kevésbé fagyott hó is. A fagyott mérgezgázokkal teli légkör kissé felengedett, és gázneművé változott. Gyakoribbakká váltak a hóviharak, ami az ember megjelenése előtt elképzelhetetlen volt. A változás azonban még nem volt olyan erős, hogy a jég teljesen megolvadjon. Mivel a szénalapú életfeltételek hiányoztak, az emberek a kupolákon kívüli világban természetesen csak a védelmező szkafanderben léteztek. Több expedíció kutatta éveken keresztül a bolygó felszínét és belsejét, de semmilyen életre utaló jelet nem találtak. Az évtizedekig tartó kutatások befejeződtek.

Végeredményben 3 kupolaépület és 12 emberpár maradt a bolygón. Ők látták el a csillagászati megfigyeléseket és ők lettek a mi őseink - de ez ma már mind csak a múlt.

(4)

Talán 20 éves lehettem, amikor megjelentek, már több mint 30 éve. Hogy hogyan kerültek ide és mikor, senki sem tudta. Elméletek születtek, de bizonyítást soha sem nyertek. Megjelenésük szinte az egyik napról a másik napra történt. Később mindenki úgy emlékezett vissza, hogy egyszer csak ott voltak a kupoláink körül.

A legközelebb lévők talán 300 méterre álltak az épületeinktől. A kihunyóban lévő mesterséges nap fénye már oly erőtlen volt, hogy a pár száz méteres távolság már a sötétbe veszett számunkra. Épületeink gyér világítása még jobban fokozta vakságunkat. Csak a teljes elsötétítés jöhetett szóba, és a rendelkezésünkre álló néhány infravörös távcső.

A bázis sötétbe burkolódzott, mi pedig szemeinket meresztgettük, hogy észrevegyük a szürkület homályába vesző lényeket. A kint tomboló hóvihár gyakorlatilag lehetlenné tette a megfigyeléseket. A hóvihár után hiába próbáltunk bármit vagy bárkit is észrevenni a kinti világban, életnek nyomát sem találtuk.

A bázisparancsnokság 4 embert kiküldött egy lánctalpas terepjáróval az idegenek pár nappal azelőtti tartózkodási helyéhez, azonban a kis csoport semmit sem talált.

Azon a napon jómagam is kint jártam. Mivel már elmúltam 20 éves, és minden kiképzést kiváló eredménnyel végeztem, engem is beosztottak abba a tízes csoportba, amelyik vihar után a kupolák környékét megtisztította a hótól. Vihar után mindig ki kellett menni takarítani, különben a bázist előbb vagy utóbb betemette volna a fergeteg.

A munka jólesett és gyorsan ment, mert a kis nehézkedés a bolygó felszínén nem hátráltatott bennünket számottevően. Mi, fiatalok, sokszor jókat nevettünk, mikor egy-egy ugrás nagyobbra sikerült, mint terveztük. Az öregek meg mindig csak morogtak ránk. A hólapátolás számunkra játék volt, de aznap nem játszottunk. Igyekeztünk hamar befejezni a munkát, mert az elmúlt napok izgalma tovább kísértett bennünket.

(5)

Az újabb - menetrendszerint bekövetkező - hóvihár előtt minden figyelmeztetés nélkül újra elsötétedett a telep. Ebédemet az étkezőben hagyva futottam a kupolafal tövébe. Éreztem, hogy a benti elsötétítés csak az idegenek újbóli felbukkanása miatt történhetett.

Ott álltak, ahol előzőleg is láttuk őket. Talán 8-10 idegen lehetett kint a gyilkos hidegben. Szerencsére a vihar még nem tombolt teljes erejével, így néhány percen át szabad szemmel is kivehetővé váltak a jövevények körvonalai. Nem tudtam, hogy azért látom őket kistermetűnek, mert messze vannak tőlünk, vagy azért mert nagyon alacsonyak. Arcom odanyomtam az átlátszó üvegszerű falnak és próbáltam kivenni a homályban testüket. Megdöbbenésemnek a lezúduló hóföregteteg vetett véget. Nem akartam elhinni, amit szemeim pár másodperccel előbb láttak.

A hozzám legközelebb lévő idegen egy nagytestű farkaskutya volt.

Mindenre számítottam, csak erre nem.

A „C” épületből a zsilipfolyosón átrohantam az „A” épület nagytermébe, azonban mire odaértem, már mindenki ott tolongott.

A bázison tenyésztettünk állatokat is - főleg ezek képezték élelmünket is -, állatállományunkban volt 5 farkaskutya is. Mire odaértem, addigra már bevezették a kutyákat. A tanácsteremben izzott a hangulat. Leültem kijelölt helyemre a szüleim mellett s feszülten várok. A parancsnoki tanács a megjelentekkel közölte a nagy felfedezés hírét. Mindenki a teremben lévő tudósokkal együtt próbált az elmúlt eseményekre fényt deríteni. Nemsokára hangos bekiabálásoktól zengett a tanácsterem, és pár percen belül olyan izgatott zsidongás lett úrrá mindenkin, hogy nem maradt emberfia, aki értett volna az egészből egy szót is. Természetesen logikus magyarázatot senki sem talált. Nekem is tele volt a fejem, kavarogtak a gondolataim és keseregtem magamban:

Miért pont kutyák?

A nagy zsidvajban senki sem vette észre, mikor osontak ki a megriadt ebek. Aznap nem sikerült a takarítócsoporthoz bekerülnöm.

(6)

A harmadszori megjelenésükkor is úgy viselkedtek, mint az előző két alkalommal, azaz sehogy. Csak álltak, és figyeltek. Az idegenek és a közöttünk lévő távolság kicsit csökkent, de még így is túl messze voltak ahhoz, hogy jól megfigyelhessük őket. Mozdulatlanságuk a gyilkos hidegben, mindenféle védőöltözék nélkül a halálos légkörben példa nélküli volt. Úgy tűnt, hogy a kutyák - mert így neveztük el őket - otthon voltak a Plútón. Fantasztikus lelkesedéssel töltött el bennünket az a rejtély, ami körüllegte az idegenek megjelenését ezen a bolygón.

Azon gondolkodtunk mindannyian, hogy honnan kerülhettek ide ezek a teremtmények és miért nem sikerült eddig még a nyomukat sem megtalálnunk. Azonban az ezernyi kérdésre senki sem tudott felelni.

Kapcsolatteremtési kísérleteink nem jártak eredménnyel. Az idegenek látszólag nem voltak felszerelve műszaki eszközökkel, ezért nem lepődtünk meg, amikor rádiósugárzásunkra nem érkezett semmilyen válasz. Látszólag testüket nem fedte ruházat. Testfelépítésük és kültakarójuk vizuális megfigyeléseink szerint tökéletesen megegyezett a mi farkaskutyáinkéval. Kinézetük miatt természetesen nagyon nehéz volt arra gondolnunk, hogy a kint élő lények

értelemmel bírnak. Semmilyen magyarázatot nem találtunk azonban arra, hogy hogyan képesek elviselni az irtózatosságot és a mérgező gázokkal teli légkört, nem beszélve a kinti alacsony nyomásról.

Feltételeznünk kellett, hogy a jövevények egy általunk nem ismert módon jutottak a bolygó felszínére és valamilyen vizuálisan nem érzékelhető módon képesek védekezni a rettenetes környezetben.

A kutyák helyzetüket nem változtatták meg, sokszor már azt hittük, hogy talán nem is élőlények, hanem szobrok, és valaki azzal szórakozik, hogy vihar előtt mindig fölállítja őket a kupoláink körül.

(7)

Következő kapcsolatteremtési kísérletünk szörnyű kudarccal végződött. A bázis előjárósága kiküldött egy lánctalpas járművet négy emberrel a fedélzetén, hogy megkíséreljék felvenni a kapcsolatot az idegenekkel. A négy önkéntes heteken át kemény tréningeken vett részt. Keményen edzettek, hogy a hóvihar viszontagságait szerencsésen átvészeljék. A kapcsolatfelvétel sikeressége érdekében szintén kemény elméleti kiképzésben részesültek. A felkészített kis csoportot még a hóvihar kitörése előtt kivezényelték az idegenek várható megjelenési helyére. A kiküldöttek feladata kissé izgalomba hozott mindenkit a telepen, hiszen nagyon jól tudtuk, hogy eddig még soha sem volt példa arra, hogy valaki is kint töltsen a vihart. Azonkívül izgatott bennünket az is, hogy hogyan sikerül az első igazi találkozás a jövevényekkel. A kis csapat 10 napi élelmet és elegendő oxigéntartalékot vitt magával, hiszen a vihar befejeződése előtt semmiképpen sem térhettek vissza a bázisra, mert kicsiny utat kellett volna megtenniük, de egy vihar a Plútón nem azt jelentette, mint amit a Földön értettek rajta. A Plútó viharai elképzelhetetlenül erősen tomboltak, azonkívül a mágneses zavar miatt a tájékozódást segítő műszerek használhatatlanná váltak. A vizuális navigálás pedig szinte teljességgel lehetetlen volt, hiszen a táj arculata pillanatonként megváltozott az erős szélben.

Aznap a vihar előbb kezdődött, mint vártuk, ezért sajnós a kupolákban hiába meresztgettük szemeinket, bíztunk azonban a kiküldöttek talpraesetségében. A rádiókapcsolat a mágneses zavarok miatt szinte percek alatt megszakadt. Annyit sikerült megtudnunk, hogy a kutyák még nincsenek a helyszínen. A vihar olyan erővel kezdett tombolni, amilyen erősséget eddig még sohasem tapasztaltunk. Mi biztonságban voltunk a kupolákon belül, a kintiek életéért azonban nagyon aggódni kezdtünk, amikor már egy hete nem akart szünni az elemek harca. Sokat álldogáltunk a biztonságot nyújtó falak tövében és néztük a semmit. Hermetikusan el voltunk zárva a végzetes vihartól, azonban idegeink furcsa játékot játszottak velünk. Szinte arcunkon éreztük a kinti világ fagyos leheletét és borzongás futott át megannyiszor testünkön. A vihar tizedik napján kiküldték a mentőexpedíciót a második lánctalpassal. Még sohasem tartott ilyen sokáig egyetlen vihar sem. Az erős hófúvás szinte tökéletes hófüggönyt varázsolt szemeink elé. A mentőexpedíciót szinte azonnal betakarta az áradat, emberfeletti erővel küzdöttek, hiszen tudták, hogy társaik már 10 napja szenvedik a kíméletlen időjárást. Azt is tudták, hogy az első csoportnak a tartalékai már kimerülőben vannak, ez még elszántabbá tette őket. Azonban ez sem volt elég. A mentőexpedíció képtelen volt fellelni a kapcsolatfelvételre kiküldött csoportot. Vihar után öt nappal bukkantak rá a hóval betemetett járműre, 500 méterrel nyugatabbra, mint ahol tartózkodnia kellett volna.

Az asztronautákat 1 kivételével megtalálták. Elszórva feküdtek a hó alatt a terepjáró körül.

Később az esetet úgy rekonstruálták, hogy az emberek a szokatlan erősségű vihar miatt és a tartalékok kimerülése miatt pánikba estek, ezért megpróbálták visszatérni a bázisra, de

eltévesztették az útirányt. Szerencsétlenségükre a lánctalpas a laza talajon megsüllyedt, ezért képtelenek voltak tovább haladni. Tartalékaik talán annyira kimerültek, hogy kénytelenek voltak a biztonságot nyújtó járművet elhagyni. Talán azt hitték, hogy már közel vannak a kupolákhoz, ezért megpróbálták gyalog átverekedni magukat a borzalmas tomboláson, az erős szél azonban elsodorhatta őket egymástól. Talán még órákig küzdöttek magányosan, míg el nem fogyott utolsó csepp erejük, és oxigénkészletük is.

A negyedik embert hét év múlva találtuk meg 50 méterre a „C” épülettől. Neki majdnem sikerült.

A kutyák talán tudták, hogy megváltoznak a viharok erősségei, mert éveket sem láttuk.

Az elkövetkező években az elemek óriási erővel csaptak le ránk.

(8)

Múltak az évek és mi hiába gyülekeztünk a plexi falak mögött. A kéthetente esedékes vihar mindig óramű pontossággal jött és ment. Vihar után mindig egy tizes létszámú csapat ment ki takarítani. A vihar és az utána következő takarítás már szinte szertartásunkká vált. Ez így ment tíz éven át. Az emberek már kezdték elfelejteni a hajdani izgalmas időket. Aztán egy napon újra megjelentek. Energiatartalékunknak már majdnem a végén jártunk, szinte mindig sötétben voltunk. Kupoláink belsejében állandóvá vált az este. Talán ez okozta, hogy amikor újra feltűntek, alig 150 m-re tartózkodtak tőlünk. Termetük már nagyobbak tűnt, mint azelőtt, de ezt a közelségüknek tulajdonítottuk. Sokan voltak. Talán negyvenen vagy még többen. Próbáltunk nekik fényjeleket adni, integettünk, de eredménytelenül. Farkaskutya állományunk is megszorodott közben. Próbálkoztunk azzal is, hogy a terembe betereteltük kutyáinkat, hátha az idegenekhez való hasonlóságuk felkelti a lények érdeklődését. Próbálkozásaink minduntalan sikertelenek maradtak. Mivel semmilyen formában sem tudtunk kapcsolatba lépni az idegenekkel ezért a puszta figyelgetés lassan már megszokássá vált, s jelenlétük egyre érdektelenebbé zsugorodott számunkra a mindennapok fagyoskodásai mellett. A kupolákon belül már csak meleg réteges öltözékben lehetett elviselni az életet. A hőmérséklet annyira lecsökkent, hogy a túlélésért való küzdelem töltötte ki minden napunkat. Néhányan fontolgatták, hogy még egyszer ki kellene menni a kutyákhoz, de ezt a felvetett ötletet a tanács nem fogadta el, mert az idegenek mindig csak a vihar kitörése előtti percekben jelentek meg. A vihar pedig oly erősen tombolt, hogy kockázatos lett volna a kinntartózkodás. A vihar elmúltával a zord idő a kutyákat is „elfújta”. Vihar után sohasem sikerült a jövevények nyomára bukkanni.

(9)

Újabb éveknek kellett eltelniük, míg rájöttünk hogy talán a fénynek valami köze lehet a kutyák megjelenéséhez, mert az épületeink minél jobban elsötétültek az energiaforrások kimerülése miatt, annál több idegen jelent meg és annál közelebb jöttek. Ahogy életünk fénye elhalványult, úgy megjelenéseik is egyre gyakoribbak lettek, olyannyira, hogy már akkor is előtűntek a semmiből, amikor a viharok nyoma sem volt. Mikor ez bekövetkezett, akkor éreztük, hogy itt az idő a kapcsolatteremtésre. A kutyák magabiztosabbá váltak, mert már mozogni is láttuk őket. A telep körül 200-nál is több idegen lézengett szinte állandó jelleggel, a vihar elmúltával azonban mindig nyomuk veszett. Később aztán már a viharok elvonulása sem „riasztotta” el őket.

Az újabb kapcsolatfelvételi kísérletet a vezérkar úgy akarta intézni, hogy vihar után a hólapátolással egybekötve történjen meg a baráti találkozó. A parancsnokság szerinti felállítás a következőképpen nézett ki: körülbelül 300 idegen lehetett a kupolák körül, s velük szemben a mi 10 fős takarító csoportunk. Sajnáltam, hogy nem sikerült bekerülnöm a csapatba, de később szerencsémnek tartottam.

A találkozásról rádiófelvétel is készült - természetesen ez eléggé egyhangú felvétel volt, ugyanis az idegeneknél nem jöhetett számításba a rádiózás, (a felvétel Z13/27-82 kódokkal hívható ki a hangkristályból), de az üvöltözésen kívül szinte semmi sem vehető ki a történetekből.

Sajnos ez a találkozási kísérlet is katasztrofális véget ért, és ezzel pontot tett a kapcsolatfelvételi kísérletünkre.

A 10 férfi kilépett az épületből, s a zsilipajtók szinte még be sem záródtak, amikor az idegenek megindultak szinte egyszerre a kint ácsorgók felé. Az alig 50 m-es rohanásuk gyorsabban zajlott le, mintsem ezt elképzelni lehetett volna.

A feszültség egy pillanat alatt a tetőfokra hágott, s szinte azonnal felváltotta a rémület. Eszeveszett üvöltözés kezdődött az épületekben is és kint is.

Az idegenek lerohanása nem baráti üdvözlés volt, hanem támadás. A harc másodpercek alatt lezajlott, s a szörnyűséghez némelyikünk olyan közel volt, hogy csak a plexi 10 cm-es vastagsága választott el bennünket. Néhány lövés dördült el kint, s a vágató kutyák ahogy jöttek, úgy el is tűntek. A következő sokkoló órák a 10 szétmarcangolt ember testének helyreállításával teltek el.

Mivel a mézszárlás pontosan a zsilipajtó előtt történt, a holttestek beszállítása fizikailag nem volt nehéz feladat, idegileg azonban nagyon megterhelő volt. A nehéz páncélbetétes szkafanderek olyan állapotban voltak, mintha egy húsdarálón engedték volna át a szerencsétlenül jártakat. Az idegenek közül a mieink egyetlen egyet sem tudtak leteríteni. A kupolákban még sokáig hallatszott a hozzátartozók jajgatása, aztán szép csendesen úrrá lett mindenkin a félelem. Ez után a nap után soha többé nem mehettünk ki szkafanderben.

(10)

A takarítás több, mint egy hónapig szünetelt, azonban a bázis már félig hó alá került, egy lánctalpas a rászerezelt bádoggal ment ki végrehajtani a szükséges munkálatokat. A nehézkes gép a pár perces munkát feszült órák alatt tudta csak végrehajtani. Csak azután mertünk fellélegezni, miután az idegileg és testileg agyongyötört pilóta visszatért közénk. A lánctalpas pilótája elmondta, hogy néha már leszámolt az életével, mert jól látta, hogy körülötte sündörögnek a pokoli teremtmények. A megrendítő események után saját farkaskutyáinkat el kellett zárunk, mert ha megjelentek valahol, már pánik tört ki.

Újabb évek teltek el különösebb események nélkül.

Az energiánk fogyott, a félelmünk maradt és nőtt.

A kutyák olyan szemtelenné váltak, hogy odamerészkedtek az üvegfalainkhoz s pofájukat nekinyomva figyelték a benti világot. Ilyenkor mi félve hátrahúzódtunk, s megfagyott az amúgy is fagyos léghő. Ezeknek a lényeknek a tolakodó jelenléte tartotta fenn bennünk az amúgy is erős halálfélelmet. Néha valamelyik dög nekirohant a kupola falának, mi ilyenkor ijedten ugrottunk hátra. Tudtuk, hogy a tömény fal vastagsága olyan erős, amivel fizikai lény

nem bírhat el, de mégis mindig rettegés fogott el bennünket, akárhányszor hallottuk a koppanásokat.

Azonban alig pár hét alatt újra rá kellett döbbernünk arra, hogy ezek a vadállatok újabb rettenetes dologban törnek konok koponyájukat.

A kopogás már szinte elviselhetetlenné vált. Még hetekkel azelőtt percenként három-négy koppanás hallatszott. Később ez a szám már elérte az átlag másodpercenkénti egy-két koppanást.

Pár héttel később a kopogások egyenletesekké váltak, majd valamilyen borzalmas ütemszerű kopogássá változott az életünk. A vadak a „B” épületet teljesen körbefogták és oly erővel verték a fejüket, hogy el kellett hagynunk a kupolát a zsilipfolyosókon át.

Kezdetben nem értettük, hogy mi a céljuk az idegeneknek, fizikusaink azonban kiszámították és demonstrálták nekünk, hogy a kutyák igen is értelmes lények, mert kihasználják a rezonancia erejét. Elképedve hallgattuk előadásukat és lassan rá kellett döbbernünk, hogy nem sokára a „B” épület már nem a miénk lesz, hanem azé a sötét értelemé, amely a rettenetes jövevényekben munkálkodott. Alig 8 napunk maradt az élelmiszerek és egyéb tartalékok átmentésére. A „B” épületet sikerült kiürítenünk. A nyolcadik napon egy óriási recsenéssel végigrepedt a „B” kupola fala. Már csak órák kérdése volt azután a sorsa. Tehetetlenségünkben kínlódva az öklünket rágtuk.

(11)

A külső légköri nyomás kisebb volt a belsőnél, ezért a nyomáskiegyenlítődés miatt a „B” kupola valósággal szétrobbant. A belső éltetőgáz pillanatok alatt elszisszent, magával ragadva a lerögzítetlen tárgyak tömkelegét. A megrázkódtatás után hirtelen néma csend lett. Még sokáig néztük a térségben szétszóródott tárgyakat, aztán a következő vihar mindent betemetett.

A kutyák egy időre újra eltűntek.

A megmaradt két épület nyert egy kis energiát, mert a talaj alatt üzemelő fotogenerátoroknak már egyel kevesebb kupola ellátása vált feladatukká. A „B” épületet sikerült még idejében lezárni, és sikerült kiiktatni az energiaellátás rendszeréből. A katasztrófával némi időt nyertünk a túléléshez, a belső hőmérséklet egy ideig normalizálódott, és a világítás is „felizzott”. Pár hónapra ismét előkerülhettek a fontosabb megfigyelő műszerek. Természetesen a fotontávcső nem tartozott ezek közé. A használatáért túl nagy árat kellett volna fizetnünk később. A bázis főméltóságai úgy döntöttek, hogy mi, emberek, felvesszük a harcot az idegenekkel.

A döntéssel mindenki egyetértett, de az általános ujjongás elmaradt.

(12)

Volt két meteorit-elhárító nehézlövegünk. Úgy döntöttünk, hogy használni fogjuk. A két nagy hatótávolságú rakétakilövő a két kupolaépület tetején e célra kialakított lövegtoronyban volt elhelyezve. A harmadik a „B” épület tetején volt, de az megsemmisült, a kupolával együtt. A kisebb kézi fegyverzetet és a sziklarobbantáshoz használt tölteteket a hajdani „B” épületbe vezető két zsilipfolyosó maradványaiba telepítettük. Pár hetes munkával sikerült ugyancsak e két folyosó maradványait lezárni a külvilágtól, és aláaknázni mintegy 30 m-es szakaszt. Az

aknatelepítés azt a célt szolgálta, hogyha a kutyák bejutnának a két folyosóra akkor meg tudjuk semmisíteni azokat a részeket, amelyeket már a birtokukba vettek. Az egyik folyosót kettő, a másikat 3 zsiliprésre tudtuk osztani, így a zsiliprészek külön is felrobbanthatóakká váltak. A zsilipfolyosóban a fegyverzetet húsz és harminc ember kezelte, azaz rekeszenként tíz-tíz fő. Ők szkafanderben vonultak ki vész esetén. Az ötven embert úgy sorsoltuk ki, még az ütközet előtt. A sors döntésével mindenki egyetértett. A kupola lövegtornaiban nyolc-nyolc ember foglalt helyet.

Eltelt pár nap, és semmi sem történt. Az izgalom a tetőfokára hágott. Semmi sem történt és semmi sem mozdult, majd jött egy kétnapos vihar. A nyugalom, ami utána következett, elviselhetetlenül hosszúnak tűnt. Közben kemény munka folyt a zsilipfolyosókban. Az ott elhelyezett könnyűfegyverzet tisztántartása, és a folyosó plexifalán a fényvágóval vágott hasítékok megtisztítása a jégtől, nem kis feladat volt. Az „A” és „C” épület közötti zsilipfolyosót megerősítettük, belső vasszerkezeti szereléssel kitámasztottuk s egyéb kötőelemekkel felszereltük. Majd kívülről az egyik terepjáróval és némi robbanóanyaggal sikerült laza talajjal az egészet befednünk. Gyakorlatilag a két kupolát összekötő zsilipfolyosó a felszín alá került. A zsilipfolyosó bármilyen megrongálódása súlyos érvágás lett volna a bázisnak. Tudtuk, hogyha a folyosó használhatatlanná válik, akkor a telep két részre oszlik és így erőink szinte teljesen védtelenné válnának.

Abban bízunk, hogy a kutyák nem olyan intelligensek, hogy erre rájöjjenek. Reménykedtünk abban, hogy a támadásuk következő célpontja nem a főépület lesz. Az „A” kupola volt a bázis lelke. Szerelőink minden életfontosságú berendezést onnan irányítottak a vezérlő teremből. A kupola elvesztése pontot tett volna az egész létesítmény sorsára. A „C” épület kevésbé volt fontos, mint a szomszédja, de annak az elvesztése is súlyos problémákkal járt volna.

Számításaink szerint a „C” kupola ostromára kellett felkészülnünk, mert az előző támadás a legkisebb épületet érte. Nem tudtuk, milyen ereje van az ellenségnek, de támadási logikájukat próbáltuk követni. Mivel a telep „C” szárnya kisebb volt az „A” szárnynál, ezért erőinket úgy helyeztük el, hogy ezúttal a támadást sikeresen visszaverhessük.

A kinti fagyos szél süvöltött, s a menetrend szerinti vihar közeledett. A jelzőműszerek vijjogó figyelmeztetése rázott fel mindenkit, a dermesztő némaságból. A kinti homályban mozgásba lendült a táj. Majd egy kutya feje koppant a kupola falán.

(13)

A mechanikus infravörös letapogatók talán több ezer pontot jeleztek a lokátor képernyőjén. Minden pont egyenként egy-egy idegen volt. Tudtuk, hogy megkezdődött... Minden ember elfoglalta előre meghatározott helyét. Feszült csend keletkezett, majd lassan megkezdődtek a puffanások és koppanások. A „C” épület térsége hemzsegett az idegenektől, míg az „A” kupola üvegfalán szinte nem is hallatszott koppanás, A parancsnokság tűzparancsa minden űrruha sisakrádiójában egyszerre hangzott el.

A különböző meteorológiai rakéták és töltetek nem a célnak megfelelően, de jól működtek. A fegyverekké átalakított kilövő eszközök a vártnál jobb célpontossággal és hatásfokkal működtek. Ennek az eredménye pillanatok alatt megmutatkozott. Az egyoldalú tűzharcban az emberek mérgüket és elkeseredettségüket lötték ki a külső világba. Óriási villanásokkal robbantak fel a rakéták és egyéb fabrikált lövedékek. Az egymást követő több száz detonáció és fényfelvillanás szinte bevilágította a környező területet, felforrósítva a közvetlen légkört.

A hőtől a külső jégpáncél láthatóan megolvadt, de amint a detonáció elmúlt, a víz azonnal megfagyott a robbanás kráterében. A fergeteges tombolást még a közben kitört hóvihár is tetézte. A robbanások füstjét és a párolgó jég gőzét a szél hamar tovakergette, s felbukkant a homályban a megváltozott környezet képe.

A „C” részlegből fellőtt jelzőrakéta majdnem egy teljes percen át bevilágította a térséget. Szemünket és agyunkat ekkor gonosz, de jóleső látvány töltötte el. Több száz kutya holt teteme hevert szétszóródva a síkságon. A kavargó hó azonban csakhamar betemette a halott ellenséget. Örömujjongásunk nem tarthatott soká, mert pár óra múlva ismét elkezdődött a kopogás, de oly erővel rontottak ránk a gazok, mint még soha. Az újabb tűzparancs pillanatnyilag ismét rendet teremtett.

Mire a füst eloszlott, az életben maradt idegenek ismét elkotródtak és a térséget újra a halott tetemek tömkelege terítette be.

Pillanatnyi meglegedésünket a rémület váltotta fel, mert a felszálló füst homályában láthatóvá vált a „C” épületből kivezető zsilipfolyosó maradvány sérülése. Megdöbbenésünkkel szinte egyidőben az aláaknázott zsilipszakasz felrobbant, majd pár pillanat múlva a „C” kupola melletti zsilipszakasz is megsemmisült. A kutyák két napra eltűntek.

(14)

A vihar mindent betemetett, és mi nem mertünk kimerészkedni a bázis kupoláiból. Azt sem tudtuk kideríteni, hogy mi történt a két zsilipkamrában azon a szörnyű napon. Az önmegsemmisítőt csak emberi kéz hozhatta működésbe, és mivel a műszerek semmilyen meghibásodást sem regisztráltak, ezért feltételeztük, hogy komoly veszélynek kellett lennie ahhoz, hogy a húsz ember a halált választotta inkább, mint a pillanatnyi késlekedést. Mójukban állt volna a „C” épületbe menekülni, majd a pusztító erőket onnan is szabadjára engedhették volna. Feltételezésünk két nap múlva beigazolódott. A kutyák újabb támadása hirtelen és célratörő volt.

Újabb támadásuk ekkor már nem a „C” egység ellen irányult, hanem a főkupola ellen. Gyors elszántságuk azonban hiábavaló volt, mert kemény ellentámadásunk valósággal lesöpörte őket a környező síkságról. Ujjongásunk azonban nem tarthatott soká, mert ekkor bekövetkezett az újabb szerencsétlenség. Elvesztettük a hajdani „B” kupolából az „A”-ba vezető zsilipfolyosó legbelső, 1-es számú kamráját.

Az óriási detonáció mindenkit meglepett, hiszen az egész támadás és ellentámadás néhány percig tartott csupán, ezért feltételeznünk kellett, hogy a kutyák nem csak a rezonanciát vették igénybe a támadáskor. Gyors számításaink szerint a „B” kupola falát majdnem 1 hónap alatt semmisítették meg. Mivel a zsilipfolyosó falvastagsága csak a fele lehetett a kupolákénak, ezért a legjobb esetben is legalább 2-3 hét kellett volna annak áttöréséhez. A zsilipkamrában lévő 10 ember megint nem a menekülést választotta. Sokat töprengtünk, hogy vajon mi történhetett az „A” épület zsilipajtaján túl és miért kellett 10 jól képzett emberünknek újra elpusztulnia.

Újabb problémánk az volt, hogy nem sikerült rádióösszeköttetést teremtenünk a bázistól különvált két összefüggő zsilipkamrával. Látszólagos sérülést nem figyelhettünk meg vizuálisan. Műszereink is használhatatlanná váltak, hiszen a detonáció minden összekötő kábelt szét tépett. Tudtuk, ha él még odaát valaki, akkor a sötétben minden energia nélkül kellett hogy maradjon, így a bolygó hidege lassan, de feltartóztathatatlanul bekúszik a zsilipkamrákba, befejezve a gyűlölt ellenség megkezdett munkáját.

Még órák múlva sem sikerült semmilyen életjelt észlelnünk, pedig akár csak egyetlen jelzőrakéta kilövése is meggyőzött volna bennünket, hogy kiküldjünk egy terepjárót. Arra a megállapításra kellett jutnunk, hogy az idegenek valahogy bejuthattak a zsilipkamrákba és a légénységet elpusztították. Még napokig látszottak a felrobbant kamrából szerteszét repült holttestek maradványai a kupolák között. Néha meg-megcsillant egy-egy úrruha-foszlányon egy hideg szikra, majd a kezdődő hófűvás homályba borított mindent, ölelőn betakarva ellenséget és barátot egyaránt.

(15)

A kutyák már jó ideje nem mutatkoztak, de a tőlük való rettegés megőrizte bennünket. Nem tudtuk felfogni, hogy miért akarnak bennünket mindenáron elpusztítani. A hófűvások már veszélyesen sok jeget, havat és törmeléket halmoztak fel a kupoláknál. Néhol már olyan magas buckák emelkedtek, hogy a távolba látást akadályozták. A kupolára nehezedő súly egyre veszélyesebbé vált. A számítások azt bizonyították, hogy a kemény plexi nem képes sokáig ellenállni az egyre nehezebb súlynak, ezért nem vált kétségessé, hogy valakinek ki kell mennie a terepjáróval. Érthető okokból nem akadt önként jelentkező. Ezért a számítógép véletlenszám-generátora jelölte ki azt a személyt, akinek vállalnia kellett a kockázatot a többi emberért.

A számítógép az egyik tanácstagot jelölte meg. Erre még sohasem volt példa a bázis életében, de most senki sem reklamált, hiszen a bázis normális élete már jó néhány éve felbomlott. Az elöljáró nem tehetett mást, kiment takarítani.

A több hónapos várakozás alatt energiakészleteink tovább fogytak. A hőmérséklet ismét egy fokkal lejjebb mászott. Közérzetünk rosszabbodott, idegeink őrlődtek. A gaz kutyák meg sehol sem mutatkoztak.

A két kupola lövegtornyában elhelyezett nehéztüzérségi fegyverzet kivételével gyakorlatilag védtelenek voltunk. Az emberek visszahúzódóbbak lettek, az 5 éve tartó háború feldúlta az igaz emberi érzéseket. A nők a férfikkal együtt harcolva teljesen megkeményedtek, azonban a félelem mégis beköltözött a kupolák közé. Sokakat a halál közelsége izgatott és napról napra várták az újabb csatát, mert szenvedélyükké vált a pusztítás. Némelyek úgy magukba zárkóztak, hogy a külvilággal való kapcsolatukat teljesen beszüntették. Sokan gyászoltak. Voltak, akik reménykedtek, hogy a hallgatag Föld egyszer újra megszólal és szabadulást hoz rájuk. A legtöbben azonban reálisan mérlegeltek, számoltak, gondolkodtak, de megoldást, igazi megoldást nem találtak.

(16)

Hónapok múlva újra elkezdődött. Amerre a szem ellátott mindenütt kutyák voltak. Számukat még megközelítőleg sem lehetett meghatározni. Egyetlen esélyünk a két lövegtorony volt. A fenevadak talán a végső összecsapásra készülődtek, mert az „A” épületet rohamozták meg. Öngyilkos harcmódoruk félelmet és kétségbeesést keltett. A lövegtornyok okádták a tüzet és mérsárolták a dühödt ellenséget, de a koppanások nem ritkultak a kupola falán. A szünni nem akaró ostrom 8 órája tartott már, de hevessége nem hagyott alább. A töltetek felvillanásakor láthattuk belülről az idegenek elpusztított és még mindig küzdő erőit. A halál borzalma még nagyobb erőt adott az ellenségnek. Talán több százezer idegen test fekszik a felolvadt mocsos talajon, amikor a „C” kupola lövege felmondta a szolgálatot. A támadás ekkor még jobban felerősödött. A koppanások erős üteme szinte felszaggatta dobhártyánkat. A távolban lévő

lények megmerevedtek, és figyelték a kupola tövében „dolgozó” társaikat. Mozdulatlanságuk volt a mi tehetetlenségünk kifejezője, mert az „A” lövegtoronyból csak a távolabbi célpontokat tudtuk kilőni, a löveg a saját kupolája tövébe csak nehezen tudott tüzelni, és az is azzal a veszéllyel járt, hogy megsérülhet a kupola. Mivel a távoli cél lövése értelmetlenné vált, az „A” löveg hamarosan befejezte a tüzelést. Kénytelenek voltunk megadni magunkat, az ellenség azonban nem olyan intelligenciával rendelkezett, mint mi, ők mintha mi sem történt volna, ugyanolyan heveséggel rohantak neki a kupola falának. Tudtuk előre, hogy mi lesz ennek az eredménye. Lassan megkezdtük az élelmiszer és a különböző létfontosságú berendezések átszállítását a „C” részlegbe. Tudtuk, ha a fő épületet elvesztjük, akkor elvesztjük az életbenmaradás legkisebb reményét is.

A koppanások üteme és ereje nem csökkent.

(17)

Több, mint egy hónapig tartott az ütemes kopogás. Mindannyian azt kívántuk, hogy érjen már véget az egész, mert a monoton kopogás hangja már az örületbe kergetett mindenkit.

Mi, emberek, a harcmodorunkon nem tudtunk változtatni, mert be voltunk zárva kupoláink falai közé. Az egyetlen megmaradt zsilipfolyosót aláaknáztuk, és mindenféle fellelhető építőanyaggal nekiláttunk az utolsó kupolánk megerősítésének. Megpróbáltunk nem figyelni a kutyákra és eszeveszett kopogásukra, azonban az egyik napon éles reccsenésre figyeltünk fel. Szívünkbe markolt a fájdalom, hiszen az ismerős hang tudunkra adta, hogy ismét a rezonancia győzött.

Pár óra múlva végig kellett néznünk, ahogy a nyomáskülönbség végzett az „A” kupolával is.

Kétségbeesésünk csak fokozódott, amikor a megsemmisítő robbanás után alig 3 óra múlva a „C” és az egykori „A” részleget összekötő folyosó is a kutyák martaléka lett.

Ekkor döbrentünk rá, hogy 3-4 hónapnál tovább nem húzhatjuk ki, akkor sem, ha az idegen lények örökre eltűnnének. Mivel lövegtoronyunk továbbra sem működött, még a védekezés gondolata sem merülhetett fel bennünk.

(18)

A kutyák eltűntek ismét. Több, mint egy hónapig színüket sem láttuk, közben a viharok teljesen betemették az egykori „A” és „B” kupolát összekötő folyosó megmaradt két zsilipkamráját.

Éreztük, hogy az idegenek hamarosan újra eljönnek, és azt is tudtuk, hogy most már teljesen védtelenek vagyunk. Az elmúlt viharok annyira betemették egyetlen megmaradt kupolánkat, hogy a rá nehezedő súly már elérte a kritikus értéket. Mivel egyre közeledett a következő vihar kitörésének az ideje, és ez végzetessé válhatott volna a kupola és lakói számára, a felette felhalmozódott súly miatt. Valakinek ismét ki kellett mennie, hogy eltakarítsa a felhalmozott havat és jeget. Az a tudat, hogy a kinti sötétségben egyedül egy szál magában kell valamelyikünknek 10-15 órát dolgoznia, abban a tudatban, hogy az átkozottak ismét előbukkanhatnak, mindenkinek összeszorította a gyomrát.

A piszkos munkát - azaz a megfelelő személy kiválasztását - ismét a számítógép végezte el.

Amikor meghallottam a saját nevemet, legszívesebben eltűntem volna valamelyik lakóépület mögött, de ha már a szerencse vagy balszerencse az én nevemet dobta ki, akkor nem volt más választásom.

Elmentem és előkészítettem a lánctalpast, betettem a szkafanderemet, és betettem 3 láda oxigénpalackot és 3 láda élelmiszert és ivóvizet. A többiek kissé sajnálkozva mondták, hogy ne felejtsem el, nem piknikre megyek. Arcukon láttam, hogy nem lennének most a helyemben.

Nagy levegőt vettem és magamra zártam a lánctalpas fémajtáját. A zsilipkamrából kiszivattyúzták a levegőt, majd a gépem mögött bezárult a belső zsilipajtó. A külső ajtó szép lassan húzódott felfelé. A nyíláson jókora hóföregteg zúdult be. Leengedtem a kotrót és gázt adtam, kitolva a havat a zsilipkamrából. A térséget csak a csillagok halványan pislákoló fénye világította meg.

(19)

Már több, mint 10 órája dolgoztam rendületlenül. A „C” kupola lassan kibontakozott előttem. Tökéletesen egyedül voltam. A hókotró rengeteg tetemet kotort elő, néha egy-egy emberi maradvány is előkerült. Kezdetben ilyenkor mindig leálltam a géppel, aztán arra gondoltam, hogy most már úgyminden mindegy, és újra elkezdtem a munkát. Nem figyeltem, mi kerül a hókotró lapát elé. Mivel a rádiókészülékem néma volt, mert az egykori főépülettel együtt megsemmisült a rádióösszeköttetést szolgáló adóberendezés, ezért csak egyoldalú kommunikálást tudtam folytatni a bázis maradványával. A kupolában lévők nagy feliratokat mutattak fel nekem, én pedig elolvastva azt, azt tettem, amit parancsoltak.

Már majdnem végeztem az egész környék megtisztításával, amikor a bent lévő társaim rémült hadonászással mutogatni kezdtek nekem. A gesztikulációból kikövetkeztettem, hogy ismét itt lehet az ellenség a közelben. Pár perc múlva észre is vettem a körülöttem lévő néhány idegent.

Azonnal abbahagytam a munkát és járművem a kupola bejárata felé irányítottam. Azonban hirtelen rémület szorította össze a torkomat, mert rájöttem, hogy elkéstem. Ekkor már rengeteg vicsorgó alak volt körülöttem. Hiába álltam fel a bejárati rámpára, az ajtó nem nyílt ki. Fejembe az a gondolat hasított, hogy ha én bejutok a zsilipkamrába, akkor utánam jó pár kutya is bejut a kupolába, és ezt senki sem kockáztathatja meg.

Megfordítottam a gépem, szembe a támadókkal, hogy láthassam a fejleményeket. Ekkor már ezer és ezer lény vette körbe a kupolát. Hallani semmit sem lehetett a kinti világ zajaiból, de a némaságon át lüktetett fejemben a monoton kopogás.

(20)

Tudtam, hogy ez a vég. Láttam, hogy a kupolában lévő társaim fejvesztve rohagnak. Tehetetlenségemben üvöltözni kezdtem, majd kétségbeesve, lihegve a dühtől, mereven próbáltam úrrá lenni magamon.

A következő négy nap alatt sem történt semmi változás. Láttam, hogy az idegenek, erős fejüket a kupola vastag, kemény falának ütik, és azt is láttam, ahogy társaim egy csapatba verődve megadták magukat az időnek. Úgy éreztem, megőrülök. 12 napon keresztül többször is az idegenek közé hajtottam a géppel. Szinte élveztem, ahogy eltapostam őket, azonban üzemanyagom nagyon fogytán volt, ezért igazi eredményt nem érhettem így el, csak meghosszabbítottam társaim és a magam szenvedését. Kezdetben még ujjongtak az emberek,

amikor látták, hogy a szétnyomott pokol ördögei miként kínlódnak, de az újra felhangzó monoton kopogás teljes letargiába taszította őket.

Kénytelen voltam gépemmel leállni, és végignézni a pusztulást. Láttam amint a kupola fala hosszan végigrepedt. Láttam, hogy társaim némelyike szkafanderbe öltözik, és láttam miként roppan össze az utolsó menedék. Akik nem pusztultak el azonnal a nyomáskülönbség össze-roppantó robbanásában, vagy attól, hogy messzire kirepültek a környező területre, és szkafandert viseltek, azokkal az idegenek végeztek szinte azonnal.

Perceken belül már semmi sem jelezte, hogy a planétán valaha emberek kolóniája élt, és dolgozott. Lassan mindent betemetett a szűnni nem akaró vihar, és a kutyák is eltűntek, csak én maradtam ott egyedül nyomorommal.

(21)

Lassan felkészültem a halálra. Élelmiszeradagom legfeljebb még 14 napra volt elegendő, oxigénkészletem azonban már csak pár napig tarthatott ki. Nem volt más lehetőségem, kénytelen voltam megkeresni az egykori „A” és „B” kupolákat összekötő folyosó betemetett kettős és hármas zsilipkamráját. Mire végeztem a zsilipcellák környékének megtisztításával, üzemanyagkészletem olyannyira megcsappant, hogy kénytelen voltam gépem biztonságot nyújtó fedezékét elhagyni. Gyalog indultam a kettős zsilipkamra felé. A kutyáknak nyomát sem láttam.

Amikor odaértem a kettős számú cellához, azonnal rájöttem, hogy miért is nem semmisült meg annakidején.

A zsilipajtót nyitva találtam, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy amikor az első számú zsilipcella felrobbant, akkor az idegenek ellen itt harcoló emberek egy része vagy az első vagy a második kamrában tartózkodhatott. Mivel a robbanás hirtelen és váratlanul következett be, ezért nem maradt annyi idejük sem, hogy bezárják a kettős cella zsilipajtóját. A robbanás után feltételezhetően a benti és a kinti nyomáskülönbség miatt minden és mindenki kirepült a nyitott ajtón. Csak abban reménykedhettem, hogy a hármas számú cella nem sérült meg, mert feltételezésem szerint abban a kamrában kellett még lennie levegőnek. Azt is tudtam, hogy amint kinyitom az ajtót, abban a pillanatban a kamrában lévő levegő elillan.

(22)

Pár perc gondolkodás után rájöttem a megoldásra. Lánctalpasommal odaálltam a harmadik cellát az egykori négyes kamrával összekötő zsilipajtó elé. Járművemből kibocsátottam egy szívó szondát, majd az ürühámat ismét felöltve kimentem és a kemény fémajtón kézi lángvágó készülékemmel egy lyukat vágtam, majd egy gyors mozdulattal a lyukba helyeztem a szonda hegyes végét. Két óra múlva jelezték műszereim, hogy a hármas cellából az összes levegőt kiszivattyúztam terepjárom oxigéntartályába. Üzemanyagom tovább fogyott, de azt már tudtam, hogy legalább másfél hónapi levegőszükségletem már megment a fulladás kínjától.

Tudtam azt is, hogy a cellában rengeteg felhalmozott étel- és italkonzerv található, ezért mindenáron be kell mennem. Így hozzájutottam több hónapi élelmiszerhez. A nehéz ládákat áthordtam a terepjáromba. A zsilipkamrában lévő fegyvereket alig használták ezért energia szintjük kielégítő volt. Egy kézi töltővel végigjártam a cella belsejét és az összes fegyver

akkumulátoraiból lefejttem a megmaradt töltést. Járomvem akkumulátorait így kissé feltölthettem.

Miután kiürítettem a zsilipkamrát, már nem volt rá többé szükségem. Felszereltem a rádiódetonátorokat, majd újra bezárkóztam kissé szűkké vált lánctalpasomba.

A következő órákat számolással töltöttem el. Kiszámítottam, hogy ha jól tudok takarékoskodni a levegőmmel és nem használok több energiát, csak annyit, amennyit a gépemben lévő hibernáló készülék üzemeltetése megkövetel, akkor talán 8-10 évnyi álom még várhat rám. Arra számítottam, hogy a Földről talán már elindult egy mentő expedíció. Úgy gondoltam, ha álomban töltöm az időt akkor talán van rá esélyem, hogy a hibernálókészülék jelzéseit fogva rám találjanak, akkor is, ha közben az elkövetkező viharok betemetik járomvemem. Talán nem is hittem ebben igazán, csak megnyugtatni akartam magam, hiszen a Föld már hosszú-hosszú ideje nem reagált a bázis jeleire.

(23)

Miközben elvégeztem a hibernáláshoz való egészségügyi előkészületeket, ismét kitört a vihar. Észrevettem a homályban ide-oda imbolygó alakokat. Idegenek voltak. Megpróbáltam nem törődni velük. Azt gondoltam, rám nem lehetnek veszélyesek, mert járomvemem vastag páncélja megvéd tőlük. Talán ezt ők is érezhették, mert nem intéztek támadást terepjárom ellen, holott érzéseim szerint jól tudták, hogy a nagy monstrum belsejében ember is tartózkodik.

A hármas- és a kettes zsilipkamra sem érdekelte különösebben őket. Azonban egyre többen ögyelegtek a környéken. Ilyen sokat még soha sem láttam belőlük. Nem féltém tőlük, de a fájó emlékeim újra a szívembe markoltak. A rádiódetonátort akkor indítottam be, amikor a legtöbb idegen lény tartózkodott a közelében.

Talán túl közel állhatott járomvemem a robbanás központjához, vagy túl nagy töltetet alkalmaztam, mert olyan lökő hullám kapta el gépetem, hogy a laza talaj csúszni kezdett a járomm alatt és felborította. Hirtelen megrémültem, azonban a mérőműszerek nem jeleztek sérülést, vagy meghibásodást. Lassan megnyugodtam. Míg el nem múlt a vihar az oldalfalon aludtam.

(24)

Elhatároztam, hogy kimegyek és egy lapáttal kitemetem járomvememem, és megpróbálok kicsit aláásni, hogy vissza tudjam billenteni. Tudtam, hogy ez nehéz munka lesz és azt is tudtam, hogy ez sok oxigénembe és fáradtságomba kerül, de féltém attól, hogy a hibernáló berendezésnek nem tesz jót a felfordult helyzet. Azonkívül a hibernáló tepsiben mindenképpen csak hanyattfekve lehetett elhelyezkedni. Minden úgy volt rajta kiképezve, hogy a vízszintes helyzethez megfelelően. Az intravénás szerkezetnek pedig kifejezetten nem tett volna jót a függőleges helyzet. Mivel a jól lerögzített hibernátort képtelen lettem volna elmozdítani a szűk helyen, ezért mindenképpen a talpaira kellett állítanom a lánctalpast.

Felöltöttem védőruhámam és a derekamra kötöttem a mozgásérzékelő műszereket. Kivitettem egy csákányt és egy lapátot, és elkezdtem a munkát. Megtisztítottam a gépet a hótól, majd a talajon lévő lánctalpak alá kis tölteteket helyeztem.

Mozgásérzékelőm nem jelezte semmiféle életnek a jelenlétét körülöttem. Távolabbról felrobbantottam egyenként a tölteteket, majd az így keletkezett gödröt kiszélesítettem csákányommal. Három napon át dolgoztam, mire úgy éreztem, talán most már meg lehetne próbálni a járomvetemem a gödörbe taszítani. Nekifeszültem az oldalának, azonban a gépezet meg sem

moccant. Tovább ástam, majd visszamásztam a járműbe, és kiemeltem belőle az elektromos emelő berendezés tartozékait. A berendezést összeszereltem és a lánctalpas alá helyeztem. Lassan megfontoltan emeltem, mert nem akartam túlbillenteni az árkon, amit a lánctalpak alá ástam. Talán másfél méteres emelés után a monstrum csúszni kezdett az árokba, majd a következő pillanatban egy erőteljes rántással átbillent egyensúlyán és a gödör fenekén a talpaira állt. A hosszú, de sikeres munka után úgy ugráltam járművem mellett, mint egy kisgyerek.

(25)

Bemásztam járgányomba és meggyőződtem arról, hogy a fontos eszközeim a visszabillentést is túléltek-e.

Már csak annyi maradt hátra, hogy kimenjek az emelőért. Már annyira izgatott voltam, attól a gondolattól, hogy pár perc múlva befekszem a hibernálóba, hogy úgy döntöttem, nem szedem szét az emelőt, hanem odavonszoló a zsilipajtó elé és a járművem zsilipkamrájába behúzom az egész szerkezetet a belső vontatóval. Ráhelyeztem az emelőre a megfelelő vontatóhurkokat, majd visszamentem a vezérlőpult műszerfalához. A vontató hurkokat gépi vezérléssel beakasztottam a megfelelő vonókörömbe, majd szép lassan behúztam az emelőszerkezetet a zsilipkamrába. Mivel a művelet elég sok időt vett igénybe, míg az automata dolgozott én szép csendesen levettem szkafanderem. A nehéz fizikai munka kissé szokatlan volt számomra. A fáradtság már elhatalmasodott bennem. Előre örültem már a hosszú, nyugodt pihenésnek. Beadtam magamnak a megfelelő injekciót, melyben hibernáló fagyasztáshoz a vér kristályosodásának meggátlására elkészített enzim volt. Majd óvatosan beadtam az erős kábító adagot is. A készítmény hatásáig még volt néhány percem.

Miután meggyőződtem arról, hogy a külső zsilipajtó bezáródott, kinyitottam a belső ajtót, hogy az emelőt tovább vontathassam.

Azonban mozgásérzékelőm hirtelen csipogni kezdett és szinte ugyanabban a pillanatban megjelent az ajtóban egy kutya feje.

(26)

A félig nyitott ajtajú hibernátorba ugrottam, és magamra rántottam a plexi burát. Szinte abban a pillanatban, amikor a zárszerkezet bekattant az idegen feje erősen koppant a fejemhez közel. Láttam a szemeiben a gyilkos ösztön felvillanását. Az idegen újra, talán még nagyobb erővel vágta fejét a plexihez. Undorító nyála végigszaladt az átlátszó anyagon. Rémülten húztam magam össze. Szívem hevesen dobogott, pedig az imént beadott szer már hatni kezdett. Tudtam, hogy egy darabig még biztonságban vagyok, mert a hibernátor 8 cm vastag anyaga jó darabig kitart még.

Csak 8 cm-re voltam a haláltól, ez újra megrémített.

Nem volt más választásom, megkezdtem a hibernálást. Szerencsére a hibernátorban is elhelyezték a kezelő berendezést. A jármű belsejéből előírás szerint a levegőt a légtartályaiba kellett volna szivattyúzni, azonban ezt nem tudtam végrehajtani a hibernátor belsejéből. Kezem lassan nyomogatta be a kis billentyűket, közben rettegve hallgattam az erős koppanásokat. Szemeimet becsuktam, hogy ne is lássam a förtelmes lényt. A hőmérséklet egyre csökkent és én egyre álmosabb lettem. A koppanások zaja egyre tompább lett, és egyre távolabbról hallottam. Köd szállt agyamra, kezeim nem engedelmeskedtek. Úgy éreztem,

lebegek, lehunyt szemeim mint ólomajtók nehezedtek rám. Már nem hallottam semmit. Talán már nem is voltam a testemben...

(27)

Hét év múlva megérkezik egy automatikus mentőhajó.

A robot berendezések felkutatják a jelzéseket sugárzó lánctalpas járművet. Kiszabadítják a több méteres hó és jég alól. Egy óriási emelőberendezéssel a több tonnás gépet beemelik az automata űrhajóba, majd megkezdik a lánctalpas jármű szétvágását, mert olyan állapotban van a terepjáró, hogy képtelenség az ajtókon behatolni.

A gépek kiveszik a férfi holttestét a szétrepedt falú hibernátorból és egy zsákba helyezik.

Az automata számítógépek működni kezdenek és regisztrálják az adatokat:

- A kutató kolónia megsemmisült.

- Holttest: Homo 1

- Túlélő: Canis 1

(28)

Az automatikus mentő űrhajó visszaindul a naprendszer belseje felé, hogy a regisztrált tényeket mielőbb megvizsgálhassák az emberek.

A gépek nem gondolkodnak azon, vajon hogyan képes egy farkaskutya életben maradni hét éven át, egyedül étlen-szomjan.

A kutyus boldogan csóválja a farkát, játékos, el-elszaladgál az űrhajó rejtett zugaiba. A robotberendezések a megfelelő időben elkészítik a megfelelő ételmennyiséget. A kutyus azonban alig eszik valamit és látszólag kutyabaja sincs.

Az űrhajó mélyén a rejtett zugokból néha sóhajtva száll fel néhány mondatfoszlány, amire senki sem figyel:

Vihar után elszáll lelkem,
Elmerülök a végtelenben.
Hátam mögött nem marad más:
Fájdalom, elhaló jajdulás,
Mordulás, ördögi viacsorgás,
Fénylő, szikrázó surranás,
Apró-cseprő koppanás...

Az űrhajó pedig csak rója a kilométereket, és egyre közeledik a Föld felé.

MOST MENJ, HOGY ÚJRA JÖHESS...

Most menj úrnóm, atyád bizonyára már vár reád. De ne feledd, nagyon köszönöm a kegyet, amit rám mértél.

Ah! - legyintesz. - Semmiség az egész!?

Lehet, hogy neked az - nem hiszem -, nekem több, mint hinnéd.

Azt mondd jöjjek?

Édes szavad parancs számomra.

Nem parancs - nevensz. - Kérés.!?

Tudom, de nekem kérdés, parancs egy, ha szájadból hangzik.

Ígérem... nem... ígérni nem szeretek... csak annyit mondok: - Itt leszek.! Itt leszek midőn a Hold ismét bejárja a Földet, és a Göncöl kigyújtja szekerén a lámpásait. Akkor jövök! Nehéz lesz bejutnom fényes udvarod gyönyörű kertjébe. Acsarkodó örök vigyáznak rád, de kijátszom én őket! Arany s bor azok legyőzik őreidet, de ha másként nem megy, majd kardom lapja téríti őket nyugovóra. Nem kívánom halálukat, mert én nem gyilkolni jövök ide, hanem szeretni.

Mikor mind békésen szunyókál, pej lovamról - mely idáig repített - leugrom kertedbe, s itt várlak, ahol most is vagyunk. Úrnóm, terád már csak az vár, hogy eloszlasd jó atyád gyanúját, és udvarhölgyeidtől megszabadulj, de ezt már rád bízom, okos fejcskéd bizonyára jó tervet fog kieszelni.

Vigyázz! Nehogy kiessenek, s bennünket megleljenek, mert akkor harc lesz. Hátam mögé bújssz. Daliás termetem és éles kardom no meg csöppnyi eszem - ha van - fog megvédeni.

Újra nevensz: nem téged bántanak!?

Tudom, téged nem bántanak. Úrnőjük vagy, reád kezet emelni nem mernek, mert félnek. Atyád szörnyű haragja nyomban lesújtana rájuk. Ezért ha engem elkapnak, akkor e harag rám zúdul majd, s nem tudni, nem roppant-e össze. Atyád hatalma kisebb mint haragja, pedig országot tart kezében. Ismered haragját, olyankor a hóhér megdolgozik magáért, s el is fárad. Nem egyeknek hullott már le - pallos által - feje, akik ahelyett, hogy lesütött szemmel jártak-keltek volna, pór szemeiket az ország fényes kertjének egyetlen gyümölcsére vetették, s mint tudatlan birka, bámulni merészelték. Többé nem néznek golyóbis szemükkel, hacsak nem telik benne kedvük, hogy kormos ördögöket nézzenek odaát, amint kárörvendve forgatják tűzük felett égő nyársaikat.

Nem tudom, jó atyádat hogyan tudnám meggyőzni én, kettőnk tiszta szerelméről. Nincs sem országom, sem birtokaim. Értékeim sincsenek. Csak te vagy nekem az egyetlen kincsem, vagyonom is csak: jó pej lovacska, kardom, íjam, két erős karom s gyengéd szerelmes szívem, amelyet már neked adtam örökre.

Csatába mehetnék atyád oldalán, hőstettekkel figyelmét magamra vonhatnám, kegyeibe férközhetnék. Talán még rangot is adna s birtokot. Ki tudja, egy nap, mikor már öreg lesz a trónra, talán megcsillogtatná előttem ékesszólását, s családja körébe fogadna. Egyetlen gyönyörű leánya kegyes kezét nekem ígérné. Te pedig felém libbennél, s kinyújtánád kezéd. Ismét nevensz: Igen, ez csak ábránd! Lehet!?

Lehet, hogy messziről jött királyfi vagyok, s álruhát öltöttem, hogy megkeressem az egyetlen igazi tiszta szerelmet, s távoli hazám szerelmes szavait suttogom füleidbe. Távoli tájak mámorító illatát lehelem ajkad közé. Atyád beleegyezését kérve viszlek magammal a messzi útra, s jó anyád könnyei kísérnek a messzi vidékre, ahol mindig süt a Nap, s békésen megfér egymás mellett a farkas és a nyúl, ahol a sólyom szabad madár; nincsenek aggok, csak ifjak; ahol hangosan turbékolnak a szerelmes galambok, s mindig béke van, mert a háborút csak játékból ismerik. Oda viszlek. Ott a felhőkből eső helyett a boldogság könnycseppjei hullanak; a rétek andalítóan lágy zenét pengetnek hárfáikon s lantjaikon a szerelmeseknek, a szél zord hideg lehelet helyett lányok s fiúk forró csókjait rebbenti meg. Oda viszlek én, ha te is akarod. Felültetlek a trónusra - a legmagasabbik fokára -, onnan beláthatod az egész birodalmat, mely az naptól fogva már a tied is lesz. Úrnő leszel ott is. A szerelem birodalma hatalmas, higgy nekem... De csitt... léptek zaját hallom... talán udvarhölgyeid közelednek, vagy fülem üz tréfát velem?

Ajkammal hadd érintsem meg ruhád alsó szegélyét...

Köszönöm!

Kézfejeidre csókom lehelem. Búcsúznunk kell.

Ne feledd! Itt leszek, midőn a Hold ismét bejárja a Földet, s a Göncöl kigyújtja szekerén lámpásait. Akkor jövök!

Itt várlak, ahol most is vagyunk. Ha elmész ne nézz hátra, mert akaratlanul is elárulsz bennünket...

...Már közel járnak a léptek, én megbújok a sövény között, s mikor újra csend lesz, kilopódzom innen és elhagyom palotád kertjét. Elszáguldok aranyos pejkömmal, de szerelmem itt marad.

Mosolyogsz és sírsz: Boldog vagy!?

Ujjam szádra teszem.

Csitt ... tudom ...

Ég veled!

Most menj, hogy újra jöhess ...

ÖRÖKKÉ VELED

Szeretnék ott lenni veled, bárhol is vagy most, bármit is csinálsz most. Tudom, segíteni nem tudnék neked - mert az akadályokat sajnos magadnak kell lerombolnod -, de szeretnék ott lenni veled, akár láthatatlanul is; nem zavarnálak, csak néznék szótlánul. Figyelném válladra omló barna, selymes gyönyörű hajad; gyöngy szemeidet, amint könyvekbe mélyednek; puha kicsiny kezeidet, melyekkel írsz és lapozol. Nézném mézédés piros ajkad, mely a tanszöveget suttogja; orrodnak két piciny lukacskáját, ahogy az éltetőt szippantja be s lelkedből kis darabokat ad vissza a térbe. E kis darabokat én elfognám, belélegezném s így a lelkeddel az én lelkem egyesülne, megőrizné azt örökre. Szeretem az aranyos fülecskéidet, melyek felfogják a tanárok szavát s amelyeken át a szívedig hatolnak az én félénk, gyengéd szavaim is. Lesném egész lényedet egyszerre, és gyönyörködnék benne. Kinyújtanám kezem édes arcocskád felé, és oly gyengéden érinteném meg, mint a nyári szellő az üde, friss kis virágokat; s te nem tudnád, hogy én voltam az. Azt hinnéd, hogy vékony fénysugár perzselte meg oly édesen örökké mosolygós arcodat. Egy pillanatra örülnél az üde szellőcskének mely simogatóan tova libbenne, de aztán tanulnál tovább, és én újra csak néznék remegő testemmel, torkomban szívemmel.

Egyszer csak megéreznéd, hogy van nálad valaki. Felnéznél a könyvekből, de nem látnál senkit. Székedről felállnál, odamennél a tükörhöz, és amint belenéznél, tükörképed szemecskéiben az én arcom jelenne meg. Mosolyognál, de újra leülnél tanulni, mert azt hinnéd, csak képzelődtél.

Könyvedből akkor néznél mosolyogva fel, amikor a lágy szellő ismét az arcod simítaná. Akkor hinnéd el, hogy tényleg nálad vagyok. Gyengéden kinyújtanád kezeidet a légáramlat iránya felé, és amint azok arcomat simítanak, én láthatóvá válnék. Lassan közelednék feléd, lágyan átölelnék, majd magamhoz szorítanálak, lehunyt szemmel az arcom arcodat keresné. Mielőtt ajkunk boldogan összeforrna, Te lehunynád gyöngy szemecskéidet s a nevem suttognád. Ajkunk közt lobogó heves tűzben én mind jobban elhamvadnék, de egy pillanatra még visszatérnék, számról a tüzet átvinném a jobb, majd a bal kézfejedre és szertefoszlanék.

Hirtelen megmerevednél, nem mernéd kinyitni szemeidet, mert tudnád, hogy már nem vagyok előtted. Addig várnál, míg az arcom teljesen az agyadba nem ég, akkor szemeid újra életre kelnének, ismét érzékelnéd magad körül a világot, eszméletedre térnél.

Éreznéd, hogy testedben két szív dobban, és a levegővételnél kétszer akkorát kéne sóhajtanod, mert éreznéd, hogy egy légvétel nem elég. A tanulás ezután könnyebben menne; fejecskéd két aggyal dolgozna. A tornaórákat is jobban viselnéd; nem fáradnál, mert csak az egyik lelked lihegne. Felfedeznéd magadban a változást, de hogy miből eredne, nem sejténéd. Nem tudnád, csak álom volt-e az egész, vagy valóság. Ekkor megszólalna benned az én hangom:

„Te kicsi lány, ha így érzel az annak a jele, hogy megtanultál igazán szeretni!”

Megnyugodnál és boldog lennél, meg sem próbálnád, hogy kitepjd a szívedből, mert ha kitepnél magadból, önmagad ölnéd meg, és velem halnál. Attól fogva mindig veled lennék, és mindenhol együtt lennénk örökkön-örökké.

REMÉNY

Egy torta és pár gyertya mellett üldögéltem, miközben sötét szobámból a kinti világot néztem.

Figyeltem a madarakat, lestem a fákat, vágyódva sóvárogtam a virágokért, de pillantásom mindig visszatért az ajtóra. Arra az ajtóra melyen Te be- és kiléptél, de az ajtó csukva maradt, nem jött be rajta senki sem... Életemben talán három gyertyát is elégettem, de hiába. az ajtó nem nyílt meg, s én ülve maradtam. Mindig ültem, és az emlékeimre gondoltam, nem éreztem testemet, elfásultam. Sokat sírtam, féltem, hogy ülve öregszen meg, s a halálon túl is ülve bomlok szét, és senki sem fog emlékezni rám; nevemet nem hordja majd soha senki sem. SENKI EZEN A VILÁGON!

Míg a gyertyák égtek, merőn bámultam sárgás lángjukon át, a semmibe, ami akkor az otthonom volt; az ÉLETEM.

Meghalni szerettem volna, de arra sem volt erőm, hogy felálljak. Nyögve megpróbáltam, de visszazuhantam minduntalan. Néha ott termett valaki - de nem az ajtón jött be, azt tudom, mert az ajtót mindig figyeltem. Az ajtó csukva maradt. A kilincset már a por is belepte, de én mindig fényesnek láttam. Nem vettem észre a pókot sem az ajtófélfá sarkában. Az ajtót MINDIG ragyogónak láttam. - Segíteni akartak, de utolsó erőmmel eltoltam őket, és inkább ülve maradtam. Úgy éreztem a lábaim nem engedelmeskednek agyamnak. Azt gondoltam végem van. Kétségbeesve, sziszegve, fogaimat összeszorítva, a könnyektől félig vakon, de az ajtót figyelve újra megfeszültem. Újra és újra. Tudtam fel kell állnom, nincs időm tovább ülni. Próbálkoztam, majd ismét. Erőlködtem az izzadságtól csapzottan, de nem ment. Nem és nem. Visszaestem megint, mint mindig.

A fáradtságtól, mely a testemet gyötörte, lihegve zokogtam. Az agyam égett. A fejem hátrahanyatlott és sötét lett. A kintől fuldokolva bár, de a fejem az ajtó irányába fordítottam. A pók nevetve futkározott hálójában, mert az ajtó MÉG MINDIG csukva volt...

Már nem sírtam, beletörődtem sorsomba; alig néztem már az ajtót, mert mikor arra néztem, két érzés futott át rajtam, a boldogság és a keserűség...

Egyszer mikor éppen az ajtó felé figyeltem, hirtelen megdobbant a szívem. Először azt hittem, hogy csak képzelődöm, de nem - a kilincs megrezdült, s a por lehullott róla. Testemet hirtelen hatalmas erő töltötte el. Megpróbáltam felállni, de valami még mindig visszahúzott. Az ajtó kilincse lenyomódott. Szívem ekkor már őrjöngve döngette a mellkasomat, mintha ki akart volna szakadni, hogy az ajtóhoz száguldjon, s kitörjön rajta. Testemben minden izom meg-rándult, a levegővételtől is megfélelkezve, félig oldalra fordított fejjel mereven hallgatóztam - mint a tyúkok az udvaron, mikor dermedten figyelik a közeledő lény lépteinek neszt - és akkor az ajtó nyikorogva lassan - félelmetesen lassan, szinte évek alatt - feltárult, s abban a pillanatban olyan hatalmas fényár és melegség tódult be a szoba téglalap alakú nyílásán, hogy kezeim önkéntelenül arcom elé kapva, de még így is hunyorogva néztem az ajtót, amely immár NYITVA volt.

Amit más ajtónyikorgásnak hallott, az nekem a legkedvesebb muzsikaszó volt, melyet füleim valaha is hallottak. Félig vakon, kárörvendve néztem, ahogy az imént még gúnyolódó mérges pók, esztét vesztve próbált lángoló hálójából menekülni, hasztalan. A tűz elemészttette minden mérgével és bűnével együtt. A falak is lángra kaptak s szinte füst nélkül hamvadtak el, tökéletesen égve. Már a padló is lángra gyúlt. Ropogva zuhantak, dőltek a sístergő padlóra a

lángoló mennyezetgerendák, s már az ülőkém lábaira is felkúszott a tűz. A lelkem ujjongott, de felállni még mindig nem tudtam. Elkábultam és álmodtam:

Sok tortát és gyertyát láttam, gyerekeket virágokkal, az asztalon két felnőtt személy részére terítéket ...

Éreztem, hogy felébredtem, de a szemeimet nem mertem kinyitni. Erőt vettem magamon, s szemeim lassan kinyíltak.

Téged láttalak, egy zöld, virágos réten voltunk, és én még mindig a székemben ültem. Te előttem álltál. Kinyújtottam kezem feléd, hogy segíts felállnom, de Te vidáman, kacérokodva nemet intettél és elszaladtál...

Miután elkaptalak, s ölelkezve hemperegtünk a bársonyos lágy harmattól finom illatú fűvön, még egyszer lopva visszanéztem, de ameddig a szemem ellátott, csak a rét és a rét felett repkedő énekes madarakat láttam. A szék mintha ott sem lett volna, eltűnt. Azóta sok széken ültem már, de egy sem volt az a szék, mert ha éppen kedvem szottyant, **MINDIG AZONNAL FEL TUDTAM ÁLLNI!**

RITMUS

Alig kapott levegőt. Nagyokat lihegve lélegzett, szúrt az oldala, belülről valami összeszorította a mellkasát. Jobb kezével dörzsölgette felsőtestének bal felét. Ránézett karójára, össze kellett szednie magát, nem akart elkésni a hivatalból. Sietve tovább indult, érezte, hogy valami nem stimmel.

A félelem kiült az arcára. Tudta, ha most egy tükörbe nézne, onnan egy falfehér arc nézne vissza rá. Hatalmasat sóhajtott. Meg kellett állnia, hogy az irtózatosszűrást, ami a szívébe hatolt, kiheverje. Úgy érezte szédül. Megpróbált megkapaszkodni a járda menti sövényben, nem sikerült. Meglepődött. Valami furcsát érzett. Megállt, szabályosan megmerevedett. Érezte az éles mély szűrást. Minden elsötétült. Egy pillanatra úgy érezte, hogy a feje nagyot koppan a kövezeten. Elvesztette az eszméletét.

* * *

A hatalmas plazmaáradat ide-oda dobálta a hajót.

MAO eszt vesztve kiáltozott, hogy VIN és KUA tartsa az előírt irányt, különben a keskeny közlekedő-csatorna falának ütköznek. Tudták, ha ez bekövetkezik, akkor vége van örökre az utazásoknak. Hallottak róla, hogy egyre több baj van ezekkel a SUN járművekkel. Ezidőtájt sokszor előfordult, hogy egy ilyen kis SUN gép nekicsapódott a csatorna falának, sőt olyan is megesett, hogy a kis masina beszorult, és ezzel eltömte a csatornát, majd mikor már nem tudta tovább viselni a hatalmas plazmaáramlást, egyszerűen szétrobbant.

Ez sokszor olyan nagy problémát okozott, hogy egész útszerek váltak járhatatlanná. Sajnos, a veszélyt még az is fokozta, hogy a csatornák egy bizonyos idő elteltével olyan nagyon szennyezetté váltak, hogy ez még jobban gátolta a közlekedést. Ráadásul a csatornatisztító gépek sem győzték a nagy munkát, és a helyzet előbb vagy utóbb katasztrofálissá vált.

A hajót az áradat hirtelen oldalra dobta. VIN és KUA hiába igyekeztek tartani az irányt. A hajó oldala nekiütközött a csatorna falának, de az áramlat tovább sodorta. A jármű megperdült a tengelye körül, és orrával a csatorna falába fúródott. Egy pillanatig tartotta magát, majd az ár kiszakította onnan. A hajó oldala hosszában szétrepedt, nagy erővel tört be rajta a gyilkos hömpölyeg. MAO már az előbbi hánykolódásnál eltűnt a belső felboruló, összeroskadó berendezések alatt. KUA-t a plazma kisodorta a tátongó résen. VIN még látta, hogy társára kívül a vad Plazmorák rávetik magukat, már tudta, a szerencsétlen hiába kapálódzik. Menthetetlenül vége volt. A vérengzők pillanatok alatt felfalták KUA-t. VIN már a saját életét mentette, ugyanis pár Plazmora is becsúszott a keletkezett nyíláson. Közben a plazma háborgása pillanatnyi időre lecsendesedett. VIN kihasználta a nyugalom pár másodpercét, gyorsan végzett a vérengző lények néhányával. Nem tudott azonban tiszta munkát végezni, mert a szökőár ismét megindult, hogy újra hosszú ideig tomboljon, majd kis lélegzetvételnyi időre lüktetészerűen újra elcsendesedjen, hogy majd szinte azonnal, ismét harsoghasson. A két megmaradt Plazmora hirtelen rácsapott VIN-re. Könnyen küzdöttek, saját közegükben voltak. A szörnyen falánk lények gyorsan körbefonták VIN-t csápjaikkal. Szorították áldozatukat. Hamar legyengítették ellenségüket, és miután elpusztították, újabb áldozat után kutatva tova haladtak.

Ez idő alatt egyre több szörnyeteg úszott be a hajótest lékén. Közben a szivar alakú jármű magatehetetlenül hánykódva, nekirohant a csatorna-főzsilip kemény burkának, majd apró darabokra hullt, teljesen megsemmisülve. A Plazmorák, kiszabadulva a hajótestből, ismét

saját elemükbe kerülve, vidáman evickéltek át a gáton, hogy az mögött újabb hajót, áldozatot keressenek maguknak.

* * *

A lüktető sípjelekre figyelt. Régóta hallotta már az egyfolytában ismétlődő jeleket. Lassan kinyitotta szemeit, de eleinte csak homályosan látott, ezért újra és újra behunyta. Kicsit pihent. Később megpróbálta fejét mozdítani, de nem volt elég ereje. Szemei már nyitva voltak. Egyik testrészét sem tudta mozdítani, ezért látásával tapogatódzott. Hamar rájött, hogy fehér szobában, fehér ágyban fekszik, furcsa, különös műszerek, monitorok között, melyek közül egy sem felesleges, mert valamilyen módon mind az ő testéhez kapcsolódik. Borzongás futott át a testén, már tudta hol van. Egy ideig még elmélkedett. Végiggondolta az utolsó mozdulatokat, amelyekre még emlékezett. Mindig félt, tudta, hogy a szívével baj van, de most túl fáradt volt ahhoz, hogy ezen idegeskedjen. Pillanatnyilag nyugodtan lélegzett, nem fájt semelyik testrésze sem. Elégedett volt.

Szépen, csendesen újra átadta magát a nyugodt pihenésnek. Nem mozdult körülötte semmi sem. Elaludt.

SIPICLI PEKENGÓCZY KALANDJAI

(1)

SIPICLI PEKENGÓCZY A VÁROSBA MEGY

Sipicli Pekengóczy egy igazi úriember volt. Annyira az volt, hogy még a nevét is cz-vel írta. Sőt még úgy is mondta. Sipicli Pekengóczynak nem volt semmije az égvilágon, csak a mérhetetlenül nagy szíve. Mindenét mindig szétosztogatta az emberek között. Igaz, néha kellemetlenségei is támadtak a mérhetetlen szíve miatt. Egyszer buszon utazott be a városba, és nem volt bérlete, ezért jegyet kellett lyukasztania. Mivel látta, hogy senki sem lyukaszt, és ezért a lyukasztógép árván tekintget jobbra-balra, ő elhatározta, hogy felvidítja a gépet, ezért nekiállt lyukasztani. Már vagy 27 jegyet ellyukasztott, amikor látta, hogy a lyukasztógép már nem árván nézeget, hanem kétségbeesetten. Ekkor úgy érezte, lehet, hogy valami rosszat csinált, mert a lyukasztógép továbbra sem vidám, meg aztán az emberek is furcsán néznek rá, de azért még ellyukasztott vagy 17 jegyet. Mikor hirtelen már 1 db jegyet sem talált magánál, felajánlotta, hogy a mellette szorongó ember jegyeit is ellyukasztja szívesen - mivel látta, hogy jobbról is, balról is páran a lyukasztatlan jegyeiket szorongatják, és minden megállóban idegesen tekintgetnek mindenfelé.

Hát ezek az emberek nem voltak valami kedvesek Sipicli Pekengóczyval. Olyanokat mondogattak neki, hogy bizony azt leírni nem is lehet. Na, nem azért, mert nincs rá helyesírási szabály, hanem azért mert Sipicli Pekengóczy ezekből a szavakból egy mukkot sem értett, és talán így jobb is neki. Szegény kissé megijedt, ezért mindjárt el is határozta, hogy jóvá teszi, akármit is követett el.

Sipicli Pekengóczynak a jó szíve mellett, jó esze is volt. Szinte azonnal rájött, hogy a körülötte állók azért nem lyukasztanak, mert sajnálják a jegyet. Sipicli Pekengóczy szíve nagyot dobbant, és hirtelen nagyon elszégyellte magát. Mardosta a lelkipurdalás, hogy ő, aki mindig csak jót akar, és soha nem bánt senkit, ilyen szörnyűséges csúfságot kövessen el, hogy kilyukasztotta azokat a szegény jegyeket. Belegondolt, mennyire fájhatott szegényeknek. Nézegette a jegyeit és úgy elkezdtek potyogni a könnyei, olyan keservesen zokogott, hogy a könnyecseppek a kezében élettelenül heverő jegyek lyukain átfolytak és a padlóra csöpögtek. Ráadásul még az új gumicsizmája is beázott, mert csak enyhén volt vízálló, könnyálló meg abszolút nem.

Sipicli Pekengóczy legyűrte a szemeiből áradó patakzást. Ráébredt, hogy ő nagyon gonosz egy lélek, ezért ezek a kis jegyek nincsenek biztonságban nála. Mivel látta, hogy a körülötte állók milyen szeretettel szorongatják jegyeiket, gyorsan szétosztogatta a már kilyukasztott jegyeket. El is fogytak mind egy szálig. Sőt, még nem is volt elég. Mivel több már nem volt nála, így hát szomorúan széttárta kezeit.

Annyira szégyellte magát a történetek miatt, hogy elhatározta, hogy a következő megállónál le is száll, mert ezek után, amit művelt, nem tudna ezeknek a jó embereknek a szemébe nézni, nem tudna úgy utazni a buszon, hogy mindenki megvesse azért amit tett azokkal a szerencsétlen jegyekkel.

Még mielőtt a busz megállt volna, még nagyobb tülekedés tört ki. Sipicli Pekengóczy nem értette mi történhetett, de hirtelen mindenki le akart szállni. Újra büntudatot érzett, mert azt gondolta, hogy ezek az emberek nem hajlandóak együtt utazni ezek után vele. Már majdnem

zokogásban tört ki újra, mikor egy muris karszalagot viselő ember odalépett hozzá és kért egy bérletet vagy jegyet.

Sipicli Pekengóczy hiába magyarázta, hogy bérlete sohasem volt, a jegyek meg mind elfogytak már, az az ember nem hitt neki. Sipicli Pekengóczy megmondta neki, hogy ő sohasem hazudik, mert azt nem teheti, mert az ő nevében ott van a cz. De az az ember csak a karszalagjára mutogatott és olyan hangosan beszélt, hogy Pekengóczy attól félt, hogy meg fog süketülni. Sipicli Pekengóczy hiába mondta annak az embernek, hogy már nincs több jegye, de majd ha visszafelé jön, akkor szívesen ad neki akár kettőt is. Sőt, mivel tanult az esetből visszafelé ki sem fogja lyukasztani őket, legfeljebb csak 5-öt.

De ez a karszalagos embert nem érdekelte. Már olyan hangosan beszélt, hogy Sipicli Pekengóczy alig várta, hogy jöjjön a buszmegálló. Sipicli Pekengóczy csak azt sajnálta, hogy a körülötte állók közül senki sem emlékezett arra, hogy pár perccel ezelőtt odaadta a jegyeit nekik. Aztán végre megállt a busz, és Sipicli Pekengóczy elkészönt illedelmesen, ahogy tanították neki, de mivel senki sem hallotta, ezért gyorsan leszállt.

Sajnos leszállt vele a nagyon hangosan beszélő ember is. Mivel még mindig nem hitte, hogy Sipicli Pekengóczynak nincs több jegye, ezért felírta az adatait.

Sipicli Pekengóczy arra gondolt, hogy a karszalagos hangosan beszélő ember azért írja fel az adatait, mert majd később felkeresi. El is határozta, hogy ha majd visszafelé jön, akkor majd félretesz egy jegyet ennek az embernek.

Aztán az ember hirtelen elhallgatott, és egy papírlapot akart mindenáron Sipicli Pekengóczynak adni. De Sipicli Pekengóczy szabadkozni kezdett, hogy ő nem kéri a lapot, ő szívesen ad legközelebb jegyet anélkül is. Erre az ember újra hangosan kezdett beszélni. Mivel Sipicli Pekengóczy féltette hallását, inkább mégis elfogadta a papírt. Erre az ember köszönés nélkül elment. Sipicli Pekengóczy nem értette a dolgot, még arra is gondolt, hogy utánaszalad, és köszön neki, de aztán valahogy meggondolta magát.

Kicsit sajnálta, hogy nem lehet a barátja ennek a jószívű embernek, aki még meg is ajándékozta azzal a papírral, de az ilyen hangosan beszélést nem bírná sokáig épp fülekkel.

Mikor megnézte a papírt, majdnem elájult. Az volt ráírva hogy „Büntető cédula”. Ennek aztán megörült. Sipicli Pekengóczy, mivel szeretett nagyon focizni, gondolta, hogy ezt a cédulát fel is fogja használni a legközelebbi meccsen, amikor ez a kis cetli felhatalmazza majd, hogy ő rúghassa a büntetőt.

Persze ebből nem lett semmi, mert Sipicli Pekengóczy tízpercenként elővette a cédulát, hogy megbizonyosodjon arról, hogy nem álmodta-e az egészet, aztán az egyik alkalommal úgy eltette a cédulát, hogy nem találta meg órákig.

Már hazafelé tartott szomorúan, amikor találkozott egy emberrel aki fekete napszemüveget viselt, és azt mondta, hogy vak mind a két szemére, és egy kalapot tartott a kezében. Mivel Sipicli Pekengóczynak egész új volt a kedvenc bojtos sapkája, mondta is ennek az öreg embernek, hogy ő bizony nem kéri ezt az öreg kalapot, mert az övé sokkal jobb. Azonban, mivel látta az öreg szomorú arcát, gondolta ad neki valamit.

Sipicli Pekengóczy addig keresgélt, míg megtalálta a „Büntető cédulát”. Kicsit sajnálta, de azért mégis odaadta az öregnek, gondolta, focizni biztos az öregember is szeret.

Sipicli Pekengóczy kicsit meglepődött, mikor az öregember is hangosan kezdett beszélni. Sipicli Pekengóczy arra gondolt, hogy az öreg talán örömeiben beszél ilyen hangosan, mert ugyanis hirtelen látni kezdett.

Mivel már sötétedett, és még a visszaútra vagy 35 jegyet kellett vennie, Sipicli Pekengóczy hát gyorsan megszaporoázta a lépteit...

(2)
SIPICLI PEKENGÓCZY ÉS A TV

Sipicli Pekengóczy nagyon szeretett TV-t nézni. Állandóan bámulta a TV-t. Délutánonként, amikor a barátai elhívták az erdőbe gombát szedni vagy a vadméhek édes mézét keresni, mindig azt a kifogást találta ki, hogy ő bizony nem mehet, mert nézi a TV-t.

Sipicli Pekengóczy barátai tudták, hogy Sipicli Pekengóczynak szép új színes TV-je van, de azt azért túlzásnak tartották, hogy Sipicli Pekengóczy mindig csak a TV előtt ül és azt bámulja.

Sipicli Pekengóczy barátai kitalálták, hogy hogyan lehetne TV-néző barátjukat mégis kicsalogatni az erdőbe. Egy óvatlan pillanatban kikapcsolták a villanyóra automatát - gondolták, hogyha úgyszincs áram, akkor Sipicli Pekengóczy nem tudja nézni a TV-t, és akkor kimegy velük az erdőbe.

Kuncogva bújtak el Sipicli Pekengóczy házának kapuja előtt: várták, mikor jön ki barátjuk a házból.

Bizony a ház ajtaja csak nem akart kinyílni. Mikor már megunták a barátok a sok várakozást, bekiáltottak a házba az egyik nyitott ablakon.

- Sipicli Pekengóczy! Gyere velünk az erdőbe gombát szedni vagy a vadméhek édes mézét gyűjteni!

Nagy sokára megjelent Sipicli Pekengóczy az ablakban és csak ennyit mondott:

- Nem mehetek, mert nézem a TV-t.

Sipicli Pekengóczy barátai igen meglepődtek s megkérdezték tőle:

- Hogyan tudod nézni a TV-t, hiszen nincs is áram? - majd bölcsen hozzátették - A TV villamos áram nélkül nem működik!

Sipicli Pekengóczy nagyon meglepődött.

- Tényleg nem működik? - kérdezte.

A barátok erre mind benyomultak Sipicli Pekengóczy házába és meg akarták mutatni neki, hogy a TV nem működik, ha nincs villanyáram.

Meg is mutatták ezt Sipicli Pekengóczynak, aki olyan szomorú lett, hogy annyira elkezdtek potyogni a könnyei, hogy a körülötte állók csupa könnyesek lettek.

Amikor a többiek közelebbről is szemügyre vették a TV-t, akkor döbbsentek csak meg igazán.

- Sipicli Pekengóczy, te hogy nézed a TV-t, hiszen nincs is antennád, amivel az adást fogjad?
- kérdezték.

Sipicli Pekengóczy nem értette a dolgot, de fogta magát és leült egy fotelba a TV-vel szemben és csak ennyit mondott:

- Én mindig így nézem a TV-t. - aztán hirtelen felugrott, és a fotel elé húzott egy kis zsámolyt, leült a fotelba és a kis zsámolyra feltette mindkét lábát, majd újra megszólalt - de van, amikor így nézem a TV-t, mert így kényelmesebb.

Bizony-bizony, Sipicli Pekengóczy azért nem vette észre, hogy nincsen villanyáram a lakásban, mert ő mindig úgy nézte a TV-t, hogy egy fotelt vagy egy kényelmes karosszéket odahúzott a TV elé, és „nézte a TV-t”, de a TV készüléket sohasem kapcsolta be. Igaz, hogy látott a készüléken egy piros gombot, de nem volt bolond, hogy nyomogassa, hiszen tudta, hogy a piros szín az általában azt jelenti hogy TILOS. Ő meg inkább nem kockáztatott. Örült az új TV-jének.

Sipicli Pekengóczy barátai el sem tudták azt képzelni, hogy barátjuk hónapok óta így nézi a TV-t. Úgy meglepődtek ezen, hogy sorban leültek a kikapcsolt TV elé és ők is nézni kezdték.

- Szóval Te ezért nem jársz velünk az erdőbe gombát szedni vagy a vadméhek édes mézét gyűjteni, mert nézed a TV-t!

Sipicli Pekengóczy ismét pityeregni kezdett úgy mondta:

- Én nagyon szeretem nézni a TV-t, mert ahogy itt ülök mindig eszembe jutnak érdekes dolgok, mindig eszembe jutnak olyan mesék és dalok amelyeket még gyerekkoromban hallottam. Eszembe jutnak olyan tájak, amelyekről még a nagyszüleim meséltek. Én ezeken a dolgokon mindig sokáig gondolkodom és akkor nagyon jóleső érzés fog el. Eszembe jutnak a régen elfelejtettnek hitt osztálytársaim, a rég nem látott ismerőseim. Eszembe jutnak azok a dolgok és emberek, amiket és akiket valaha nagyon szerettem. Bizony, én szeretem nézni a TV-t.

Pár hét múlva Sipicli Pekengóczy barátai úgy gondolták meglepik barátjukat névnapja alkalmából egy antennával.

Sipicli Pekengóczy nagyon boldog volt.

Telt-múlt az idő, s mivel Sipicli Pekengóczyt nem hívták a barátai az erdőbe gombát szedni vagy a vadméhek édes mézét gyűjteni - mivel úgy gondolták hogy Sipicli Pekengóczy úgyis csak a TV-t nézi - ezért ő kereste meg a barátait.

- Menjünk az erdőbe gombát szedni vagy a vadméhek édes mézét gyűjteni! - mondta nekik Sipicli Pekengóczy.

- Hogyhogy! Nem nézed már a TV-t? - kérdezték a barátai Sipicli Pekengóczyt.

- Nem! - válaszolt szomorúan Sipicli Pekengóczy - Már nem szeretem nézni a TV-t, mert amióta megvan az antenna, azóta annyi műsort tud fogni a TV készülék, hogy már alig igazodom el a csatornák között. A műsorok olyan gyorsan váltják egymást, hogy nem is tudom őket követni. Még gondolkodni sincs időm. Amióta megvan az antenna, azóta nem jutnak eszembe érdekes dolgok, nem jutnak eszembe a mesék és dalok, amelyeket még gyerekkoromban hallottam. Nem jutnak eszembe azok a tájak, amelyekről még a nagyszüleim meséltek. Nem jutnak eszembe a régi osztálytársaim, a rég nem látott ismerőseim. Nem jutnak eszembe azok a dolgok és emberek, amiket, akiket valaha nagyon szerettem.

Attól a naptól kezdve Sipicli Pekengóczy mindig kijárt a barátaival az erdőbe gombát szedni vagy a vadméhek édes mézét gyűjteni. Sipicli Pekengóczy a TV-jét kidobta, de az antennát megtartotta, hiszen azt a barátaitól a névnapjára kapta.

Sipicli Pekengóczy barátai sokszor észrevették, hogy barátjuk néha el-elgondolkozva megy el egy szép gombatelep mellett, és észre sem veszi a vadméhek édes mézének illatát.

(3)
SIPICLI PEKENGÓCZY ÉS A KIS TAO

Egy nap, amikor Sipicli Pekengóczy ismét a városba akart utazni, több, mint 20 percet kellett fagyoskodnia a téli utcán, mire jött végre a busz. Sipicli Pekengóczy azzal ütötte el a várakozás idejét, hogy a körülötte toporgó embereket figyelte.

Az emberek egyre sűrűbben nézegették óráikat. Egymás közt sugdolóztak, volt aki hangosan szitkozódott. Sipicli Pekengóczy nem türelmetlenkedett, nem volt hová sietnie. Ő csak azért akart bemenni a városba, mert már rég járt ott, és annyira kíváncsi volt arra az emberföregtegre, ami az utcákon hömpölygött, a metrón tolongott, az üzletekből bugyogott kifelé.

Amikor bent járt a városban, a világért ki nem hagyta volna ezt a mulatságos szórakozást. Néha segített egy-egy embernek, akit odacsukott a villamos vagy a metró. Amikor jöttek a várandós kismamák, mindig ő volt az első, aki felugrott, hogy átadja a helyét. Persze köszönetet sohasem kapott, de hát mit számított az neki, hiszen nem a köszönetért csinálta, csak úgy szórakozásból.

Amikor végre jött a busz, mindenki hangosan felhördült. A jármű erősen fékezett, közben az út szélén felgyülemlt sáros latyakot a buszmegállóban állók közé loccsantotta. Erre a szitkozódás újra csak felhangosodott, volt olyan is, aki az öklét rázta.

Sipicli Pekengóczy csupa sár lett. Nem törődött vele, hiszen volt neki még sok ruhája, arra gondolt, ha majd hazaér, kimossa, úgyis már eljött a mosás ideje.

A buszon jó páran megszidták, amikor megpróbált átvergődni a tömegen, hogy kilyukassza a jegyét, de ő csak behúzta a nyakát és mosolyogva gondolta, hogy nem számít, hiszen nemsokára beér a városba.

Az emberek félrehúzódtak tőle, amikor meglátták a sárral lefröcskölt Sipicli Pekengóczyt. Ő ezzel sem törődött, az ablakot azonban mindenáron szerette volna behúzni, mert a jeges szél az arcába mart. Erre nagy kiabálás kezdődött, mert egyesek hirtelen meg akartak fulladni a tömött buszon. Sipicli Pekengóczy megvonta a vállát és lehuppant egy üres helyre. Az ülés azért volt üres, mert a körjárat előző menetében a nyitott ablakokon beesett az eső, és az ülésor csupa víz lett.

Sipicli Pekengóczy mondta a körülötte álló elkínzott arcú embereknek, hogy letörölgeti az üléseket és üljenek le, de mivel senki sem akart vele szóba elegyedni, ezért felhagyott a kísérletezéssel.

Mikor a busz végre beért a városba, az emberek, mint a vízözön, úgy zúdultak le a buszról, azzal sem törődtek, hogy Sipicli Pekengóczy hasra esett. Jó páran ráléptek, mire sikerült neki felállnia.

Amint Sipicli Pekengóczy feltápászkodott, észrevett valamit a sárban: nagyon pici volt, teljesen elázott és nagyon fakó színű, talán egy kicsi léggömbhöz volt hasonló.

Sipicli Pekengóczy felvette, gyengéden a két markában melengette, s az a pici valami kezdett felmelegedni, a színe is pirosabbá vált.

Mivel Sipicli Pekengóczy nem tudott rájönni, hogy mi lehet az, amit a kezében tart, ezért arra gondolt, hogy biztosan valamelyik utas veszíthette el, vagy valaki, aki a következő buszra vár.

Oda is lépett a közelben ácsorgókhoz. Amikor kérdezgetni kezdte az embereket, hogy ki veszített el valamit, hirtelen mindenki kedves lett hozzá, azonban amikor kiderült, hogy amit

Sipicli Pekengóczy talált, nem pénz, vagy valami értékes tárgy, hanem egy akármilyen, ki tudja milyen kacat, az emberek durván, elutasítóan intézték hozzá szavaikat.

Sipicli Pekengóczy erre kicsit megszeppent. Aztán úgy döntött, hogy elviszi azt a valamit a rendőrségre, hiszen nekik úgylis az a dolguk, hogy megkeressék azt, aki elveszített valamit.

A rendőrök megnyugtatták Sipicli Pekengóczyt, hogy náluk jó helyen lesz a kis kacat, majd ők gondoskodnak róla.

Azonban amikor Sipicli Pekengóczy elfordult, hogy dolga végeztével végre bemenjen a belvárosba, akkor vette észre, hogy a rend őrei a kis valamit a kukába dobták.

Sipicli Pekengóczy nem értette a dolgot, de annyit sejtett, hogy ezek az emberek nem mondtak igazat. Gyorsan belenyúlt a kukába és zsebre vágta a kis valamit, majd szaladni kezdett. Még hallotta, ahogy a háta mögött hangosan nevetni kezdtek.

Annyira szaladt, hogy szíve valósággal a torkában dobogott. Amikor úgy gondolta, hogy már biztosan nem üldözik, akkor erőt vett rajta a fáradtság. Mivel pont egy parkba ért, leült egy padra, aztán belenyúlt a zsebébe, mert érezte, hogy a kis valami melegíti.

Elővette a pici dolgot és letette maga mellé a padra. Nézegette, simogatta, aztán beszélni kezdett hozzá. Sipicli Pekengóczy elmondta, hogy miért jött ő be a városba és elmesélte az eddigi kalandjait is. A kis valami hosszú ideig meg sem szólalt, aztán mikor Sipicli Pekengóczy kérdezgetni kezdte, hogy mi a neve, akkor egyszerűen csak annyit mondott:

- Én vagyok a Tao!

Erre aztán Sipicli Pekengóczy igencsak meglepődött, meg is kérdezte:

- Hogy-hogy Tao? Más neved nincs?

A kis valami csak a fejét rázta és széttárta karjait, majd azt válaszolta:

- Nincs!

Sipicli Pekengóczy mindig úgy gondolta, hogy egy rendes embernek legalább két neve van, egy családi- és egy keresztnéve. Aztán meg arra gondolt, hogy egy név még mindig jobb, mint a semmi. Vigasztalni kezdte a kis Taot, hogy majd mire felnő biztosan lesz neki is két neve.

Látszólag a kis Tao nem esett kétségbe.

Sipicli Pekengóczy már majdnem bevallotta újdonsült ismerősének, hogy mi lenne, ha a saját családi nevét, a Pekengóczy nevet adná oda, de aztán arra gondolt, hogy akkor meg neki nem maradna, csak egy neve. Meg a Pekengóczy nevet már amúgy is nagyon megszerette. Amint azonban erre gondolt, rögtön el is szégyellte magát, amiért ilyen önző.

Még sokáig gondolkodott, hogy mi lenne a legjobb megoldás, aztán, mivel a kis Tao csak hallgatott mellette, megkérdezte tőle:

- Hol laksz?

Erre a kis Tao csak annyit válaszolt:

- Nem lakom sehol, de bárhol lakhatnék! Mindenhol otthon vagyok, de senkit sem zavarok! Aki akar, észrevesz, aki akar, megszeret! Fürdözöm a folyó medrében, a fák koronája között suhanok, szellő szárnyán szállok, ha kell, hozzád találok!

Sipicli Pekengóczy nem igazán értette a dolgot, ezért csak annyit mondott:

- Tudod, jó kis kalandos életed lehetett. Legyél a barátom, és lakjál nálam! Rendben?

A kis Tao Sipicli Pekengóczy szemébe nézett:

- Már rég a barátod vagyok, régóta nálad lakom, csak eddig még nem vettél észre! Minden sétádon veled voltam!

Mivel hirtelen besötétedett és este lett, Sipicli Pekengóczy arra gondolt, hogy ideje már haza indulni, ezért óvatosan a zsebébe csúsztotta a kis Taot, és elindult hazafelé. Nagyon boldog volt, hogy talált magának egy barátot. Még ha annak szavait nem is értette igazán, már alig várta, hogy hazaérjen, hogy újra beszélgethessen vele.

Amikor Sipicli Pekengóczy hazaért, hiába kereste zsebében a kis Taot, mindent átforgatott, de nem találta. Aztán a kandallóra nézett, mert hirtelen arra gondolt, hogy a kis Tao biztosan a kandalló tetején üldögél és melengeti a tűznél piciny lábait.

A tűz pattogva lobogott a kandallóban, de a kis Tao nem volt sehol.

Sipicli Pekengóczy aznap szomorúan feküdt le aludni, álmában megjelent előtte a kis Tao és megismételte délutáni szavait:

- Már rég a barátod vagyok, régóta nálad lakom, csak eddig még nem vettél észre!

Másnap Sipicli Pekengóczy jókedvűen ébredt és azóta is mindig jókedvű, csak azért szomorú egy kicsit, mert kis barátja ennyire szeret bújócskázni vele.

Nem is gondolja, hogy a kis Tao egyenesen a szívébe bújt.

(4)

SIPLICI PEKENGÓCZY ÉS A RÉSZLEGES NÉVNAP

Sipicli Pekengóczy többször is hivatalos volt névnapj ünnepségre. Az egyik erdei barátjának a névnapját ülték éppen, amikor a kis baráti társaságból az egyik meghívott vendég egyszer csak nekiszegezte a kérdést Sipicli Pekengóczynak:

- Neked mikor van a névnapod?

Sipicli Pekengóczy kissé zavarba jött, lehajtotta fejét és szomorúan csak ennyit mondott:

- Nekem nincs névnapom.

- Nincs?! - hördült fel szinte egyszerre a kis csapat.

Sipicli Pekengóczy szomorúan ingatta a fejét:

- Nincs!

A tábortűz hiába pattogott, a lángocskák hiába ugráltak körül a farakást, mindenki elszomorodott azon, hogy Sipicli Pekengóczynak olyan kacifántos neve van, hogy neki még a naptárban sincs helye.

Sipicli Pekengóczy aznap szomorúan ment haza ismerőseitől. Szomorú volt, mert ő, aki annyira imádta az ilyen kis ünnepségeket, sohasem ünnepelhette meg a saját névnapját. Mindig csak mások ünnepein vigadozott.

Amikor Sipicli Pekengóczy elkészönt és hazaballagott, a többiek még maradtak egy kicsit.

Senkit sem hagyott nyugodni Sipicli Pekengóczy „névnaptalansága”, ezért kerítették gyorsan egy naptárt.

Másnap már kora reggel Sipicli Pekengóczy háza előtt toporogtak.

Sipicli Pekengóczy álmosan nézett ki az udvarra, de azonnal kiment az álom a szeméből, amint meghallotta, hogy bizony, e naptól fogva már neki is lesz névnapja. Sőt, mivel eddig sohasem ünnepelhetette meg a saját neve napját, ezután egy évben legalább egy tucatszor ünnepelhet majd.

Sipicli Pekengóczy barátai kiterítették a nagy naptárt, és elmutogatták neki, milyen hónapokban és napokon lesznek a neve napjai.

Sipicli Pekengóczy első névnapja rögtön január elején lesz, január 5-én Simon napján, aztán nemsokára január 18-án Piroska napján ünnepelhet újra Sipicli Pekengóczy. Majd jöttek sorba a neve napjai:

április 16, Csongor
július 11, Lili
október 2, Petra
október 13, Kálmán
október 22, Előd
október 23, Nemzeti Ünnepe
november 3, Győző
november 21, Olivér
november 22, Cecília
december 22, Zénó
december 25, Karácsony
december 26, Karácsony.

Sipicli Pekengóczy először nem értette a dolgot, de amint a névnapok kezdő betűit megmutatták neki rögtön összeolvasta a betűkből a saját nevét. Még az y betűt is megtalálta Karácsony napján.

Sipicli Pekengóczyt meggyőzték, hogy bizony a részleges névnap ugyanolyan jó, mint annak, akit egyszerűen csak Pistának, Gábornak, Tamásnak, vagy éppen Dersnek hívnak. Sőt a részleges névnap még jobb, mert egy évben többször is megülhető.

Sipicli Pekengóczy nagyon boldog lett, mert az eddig elmulasztott névnapjait most már akár tizenháromszor is megünnepelheti egy évben.

Azért meg főleg büszke volt, hogy két neve napja is nagy ünnepre esik.

Kedves ismerősei még arra is figyeltek, hogy ha Sipicli Pekengóczy véletlenül nem érne rá december 25-én megünnepelni a nevenapját, mert Karácsony van, akkor azt megtehesse másnap.

Lett is nagy vigadalom a kiserdőben, a nagy hangzavar összecsdítette Sipicli Pekengóczy minden barátját, akiket a házigazda szépen be is mutatott mindenkinek:

A kis barátok szépen sorban bemutatkoztak. Eljött mindenki, aki számított!

Ott volt: Nyiszlett Vakari Maszkara,
Dzsekszon Bebelínó,
Manó Mandolinettínó,
Csokkancs Muki,
Kucska Malac,
Szőrös Mukedli,
Rövidszemű Kucsiknyák,

Bündzen Csicsi,
Csicska Baba,

és még az öreg Kukorelló Mester is eljött, a sok névnaptalan barát.

Aznap szinte rongyossá nézegették, jelölgették a naptárt!

SZENVEDÉLY

Már húsz perce álltak a becsapódásokat, tudták, hogy még sokat kell kibírniuk. Már hetek óta így ment, naponta egy-két alkalommal, de eddig ritkán tartott tovább másfél óránál. A félelem állandóan ott lapult bennük, a halál gondolata mindig borzadállyal töltötte el őket. A becsapódások hol sűrűsödtek, hol pedig alábbhagytak. Sokszor közvetlenül mellettük vágódott be a talajba a pusztító anyag. Tehetetlenek voltak, csak a szerencsén múlott az életük. Semmit sem értettek. Álltak, és vártak. Várták, hogy vége legyen, tudták, hogy már csak egy kis idő, aztán egy darabig fellélegezhetnek, mert alábbhagynak a becsapódások.

Soha nem értették meg, hogy mi okozza ezt a katasztrófális pusztítást, csak annyit tudtak, hogy amióta élnek, ez mindig így volt. Félték, de mindezt szinte már természetesnek vették. A pusztítások alkalmával sok barátjuk, ismerősük, rokonuk veszett oda. A félelmetes halál ahová becsapott, ott halottak, és súlyos sebesültek maradtak. A túlélők látták, hogy barátaik teste hogyan mázolódik el a talajon pillanatok alatt. Látták, hogyan semmisülnek meg százak. Forrt a dühük, de mozdulni nem tudtak. Félelemmel telve húzták össze magukat, ha meghallották a rengő dübörgéseket, s ha felhangzott a sivítás. Felkészültek a legrosszabbra. Azt már kitapasztalták, hogy a robbanásszerű, dübörgő becsapódásokat sivítás előzi meg. Reménykedtek. Kevés a remény, de egyebük nem volt az életükön kívül. Szenvedélyesen reménykedtek, eddig mindig sikerült megúszniuk a pusztulást...

Már azt is elfelejtették, hogy mióta tart a kín. A becsapódások egyre sűrűsödtek. Hallották, hogy sajátjaik közül a gyengébbek felsikoltanak rémületükben. Érezték, hogy reng alattuk a talaj. Hallották a süvítést, majd a dörrenéseket. Általában egy süvítést több tucat dörrenés kísért. A becsapódások a távolból egyre közelebb értek hozzájuk, majd újra távolodtak. Felettük sokszor húztak el hatalmas árnyak, olyankor hirtelen sötétségbe borult minden, de pillanatok múlva újra a régi fény áradt rájuk. Nem értették, hogy miért kell ily szörnyen pusztulniuk. Soha nem bántottak, nem gyűlöltek senkit.

Nem kívántak soha többet, csak azt, hogy élhessenek, de nem gondolták, hogy valaha ez is bűn lesz majd. Hittek Istenükben, idegen volt tőlük mindenféle rossz. Szerettek élni. Nem érezték bűnösnek magukat, nem értették a büntetést. Nagyon félték, de bíztak. Hatalmas robajjal csapódott le mögöttük a gyilkos anyag, majd éles kibírhatatlan hangot hallottak, mintha megállt volna az élet, a rettentő zajok abbamaradtak, csak ez a visítás... Többször hallották már, de sohasem jöttek rá az okozójára. Ha csend lett, pillanatokra mindig fellélegezhettek, de most másként volt.

Lágy szellő lengette meg őket, látták az elsuhanó árnyat, majd hirtelen valami rájuk nehezedett. A félhomály azonnal beborította őket. Megijedtek, de tudták, hogy ez nem a halál. Ahhoz túl lassú volt. Nem hallották a dörrenéseket, kicsit megnyugodtak. Gondolták, ami rájuk nehezedik, az talán meg is védi őket a becsapódásoktól. Örültek a biztonságos fedezéknek. Sokan összeborultak örömeikben, mindenki ujjongott, végre újra úgy érezték, az Isten velük van.

Hirtelen felhangzott az éles sivító hang. Megmerevedtek. Eltűnt a nyugalmuk. Újból érezték ereikben a félelem szorítását. Először a szélsőket érintette az erősödő széláramlat, majd mindannyian hallották, és érezték testükön a süvöltésbe átcsapó sistergést. Hallották a közeledő dörrenéseket. A hatalmas robaj kibírhatatlan volt, ilyet még sohasem tapasztaltak. Ütött a vég. A halálsikolyok még a dörrenések szörnyű zaját is túlharsogták. Hirtelen elsötétült minden, még hallották a robbanást, amit a becsapódás okozott. Testük ugyanabban a pillanatban

szétroncsolva repült széjjel, apró darabokra szakadtak szét, testvéreikkel együtt. Utolsó gondolatuk sem maradt, még azt is elvette tőlük a pusztulás. Bevégezték, befejezték a létért folytatott harcot. Pillanatok alatt megsemmisültek, csak halvány emlékük maradt meg, semmi más. A visítást már nem hallhatták többé, sem a dübörgést. ...

* * *

A Liverpool játékosa megtörölte homlokát, majd egy éleset köpött. Élete első tizenegyesét rúgta fölé. Érezte, hogy fáj a lába, lehajolt, lekotorta stoplisáról a földet és a ráragadt fűszálakat. Megcsóválta a fejét.

- Földbe rúgtam - mondta társainak, de ők csak legyintettek.

A meccs már csak percekig tartott. Három éles sívító füttyszó vetett véget a mérkőzésnek. A Liverpool nagy fölényel nyert.

ÚTKERESÉS

Az öregember ott ült a fa alatt, lehunyta szemmel. Az ifjú sokáig figyelte, de az nem mozdult. Úgy tűnt mintha az öreg aludna, nem mozdította meg tagjait, ült mozdulatlanul.

Az ifjú kíváncsian figyelte, majd kis idő elteltével lassan bizonytalanul megindult a fa felé. Hosszasan nézte az öreget, majd leült mellé. Az idős ember még mindig nem mozdult. A fiú zavartan tekingetett körbe, de senkit sem látott a közelben. Ahogy vette a levegőt, egyre jobban érezte, hogyan nyugszik meg a lelke. Oda-oda pillantott az ismeretlen emberre, de az mintha tudomást sem vett volna róla, ült nyugodtan lehunyta szemmel mozdulatlanul.

A fiú megpróbálta utánozni az öreget, ugyanolyan testtartást vett föl, mint ő, ugyanúgy engedte le a kezét lazán a teste mellé. Kissé szokatlan volt neki az ülésnek ez a formája, kis idő múltával azonban már észre sem vette, hogy a kissé görnyedt testtartást a kissé leengedett fejtartással jól ellensúlyozta. Lassan-lassan lecsukódtak a szemei. Először úgy érezte, hogy azonnal el fog aludni, szemhéjai mázsás súlyként nehezedtek szemeire, néha még kinyitotta szemeit, hogy körbetekintszen, de a mellette ülő mozdulatlan ember nyugalma átáradt belé, ezért hagyta, hogy az idő elragadja. Szemeit ezek után már nem is próbálta kinyitni. Hallása lassan eltompult. A zajok egyre messzebből áradtak felé. A távoli morajok egyre halkabbá váltak, majd lassan megszűntek. Néma csönd vette körül a fiút.

Ketten ültek ott a fa alatt, lehunyta szemmel. Nem mozdultak. Úgy tűnt mintha aludnának, nem mozdították meg tagjaikat, ültek mozdulatlanul.

- Már vártalak - szólalt meg egy hang.

Az ifjú nem lepődött meg. Nyugalom szállta meg.

- Tudtam, hogy ide kell jönnöm... - válaszolta a fiú. - Tudom, hogy sokan elindulnak, de csak kevesen indulnak el ténylegesen, én szeretném, ha segítenél nekem...

- Sajnos én nem segíthetek, az utat magadnak kell megtalálnod, és magadnak kell rajta elindulnod... én magam is csak egy utazó vagyok - válaszolt az öreg.

- De te sok mindenre megtaníthatasz, hogy az utam könnyebben bejárjam...

- Nem, nem... Tévedsz, ha azt hiszed, hogy én messzebb járok... hiszen én a magam útját járom... Lehet, hogy te az első lépéssel messzebb jutsz, mint ahová én valaha is érhetnék.

- Jó, értem... de akkor hadd kérdezzek, olyan dolgokról, amiket fontosnak érzek! - próbálkozott a fiú újra.

- Ha kérdéseidre kérdéssel felelek rájössz-e, hogy minden kérdéssel, még több kérdést segítesz világra?

- Lehet... de a kérdésekre adott választ fontosnak tartom, hiszen tanulni lehet belőle!

- Ha a kérdések válaszai hamisak, akkor a tanulás milyen irányú? - kérdezte az öreg.

- Próbálsz zavarba hozni... ugye?

- Nem. Csak szeretném, ha belátnád, hogy a jól feltett kérdés maga a válasz.

- Te nagyon bölcs vagy... - jelentette ki a fiú.

- Ugyan... ha így gondolkod, akkor hiába jöttél ide. Szerinted az a bölcs, aki minden kérdésre azt a választ adja, amit elvárnak tőle. Ha te valamely válaszomra bölintasz és azt mondod...

igen ezt akartam hallani..., akkor a kérdésre már te is tudtad a választ, tehát te ugyanolyan bölcs vagy mint én. Ha azt hiszed, hogy én vagyok a bölcs, akkor te számár vagy. S mivel én ugyanolyan bölcsnek tartalak mint magamat, ezért én is számár vagyok.

- Teljesen kiforgatod a szavaimat... - fintorgott az ifjú.

- Nem... Csak elmélkedtem azokon a kérdéseken, amiket feltettél nekem. A kérdéseid segítenek nekem abban, hogy rájőjjek mennyi mindent kell még megtanulnom...

- Neked? - képedt el a fiú.

- Igen... Hiszen a kérdésekre nincsen megfelelő válasz. S ha azt hinném, hogy én tudom a választ, akkor az azt jelentené, hogy semmit sem értettem meg abból amit elmondtam az előbb. Tehát újra az út elejére térnék. Ezért nem segíthetek neked... Az utadat magadnak kell végigjárnod.

ANYU, ... KÉRLEK VÁLASZOLJ!

- Anyu, tudom, hogy most rossz idő van odakint. Tudom, hogy sok ember fűteni sem tud. Tudom, hogy sokaknak kevés a pénze. Tudom, hogy mindenki töri abban a fejét, hogy hogyan lehetne jobb nekik, nekünk, mindenkinek. Anyu, a parlamentben is azért vannak az emberek? Ők ugye, nagyon okosak? Mindent szép apránként eladnak, hogy több legyen a pénzünk. Ugye, anyu, ez okos dolog? Így mindig nyerünk pár hónapot. Ha már mindent eladtak, akkor minket gyerekeket is eladnak? Ugye nem,... ugye elég lesz, ha csak a játékaikat adják el? Én szívesen odaadnám a babámat vagy az autómat, ha ezzel segíthetek. Anyu, ugye Te örülsz annak, hogy itt vannak az amerikai katonák? Jó sokan vannak. Ugye szépek? Sokan elhozták a családjukat, de sokan egyedül jöttek. A magyar lányok biztosan nagyon örülnek. Anyu, mit jelent az, hogy az AIDS nem ismer határokat? Anyu téged sem kérdeztek, hogy akarsz-e a NATO-hoz tartozni? Engem sohasem kérdez meg senki. Szerintem apu nem akar más földrészekre menni háborúzni olyan ok miatt, amit nem is ért. Anyu, igaz az, hogy ha belépünk a NATO-ba, akkor le kell cserélnünk a katonáink egyenruháját és fegyverzetét? Mi az, hogy NATO szabvány? Igaz az, hogy egy vadászrepülő árából egy egész szakmunkás intézetet lehetne felépíteni? Anyu, te azt hiszed, hogy nekünk a NATO-ba muszáj belépünk? Tudod, én nem is értem, hogy ki akarhat minket megtámadni. Ha mindenki be akar lépni a NATO-ba, akkor miért van rá szükség? Anyu, a NATO szabványú fegyvereket Európa ingyen adja? Csak úgy szeretetből? Igaz, hogy Európa jót akar nekünk azzal, hogy ha egyesülünk vele? Tudod anyu, én itt, ahol vagyok nagyon jól éreztem volna magam. Anyu, mire én felnövök, addigra lesz elég munkahely? Lesz saját lakásom, lesz mit ennem? Anyu, mit jelent az, hogy „... a Földet nem a szüleinktől örököljük, hanem az unokáinktól vesszük kölcsön?” És a jövő? A jövőnkét ugye a szüleinktől örököljük?

Anyu, még olyan sok kérdésem lenne! De te sohasem figyelsz, mindig sietsz valahová. Tudod, ha egyszer nekem lenne gyerekem én minden kérdésére válaszolnék, de nekem nem lehet majd gyerekem, mert nekem így nincs kedvem megszületni!

VIRÁGLÉLEK

Réges-régen a földön élt két virág. Együtt szépek voltak, de külön-külön csak haloványak.

Az egyik karcsú volt, selymesek, bársonyosak voltak a szirmai. A másik erős volt, de egyedül fénytelenebb a másik virágnál. Mindketten szerették a napot, a vizet, a levegőt; az életet. Igaz, messze nőttek és éltek egymástól, de a jóságos szelecske elvitte mind a két virághoz egymás hírét. Ezután mindketten gyorsabban nőttek, mint a többi szürke virág, és mindig egyre közelebb kerültek egymáshoz.

Sajnos az ég parancsára e két virágnak rövidebb életűnek kellett lennie, mint más virágoknak. Történt egyszer, hogy arrafelé járt a gonosz szél, ahol a karcsú virág nyílt. A szélnek megtetszett az üde kis virág, s nyomban erősen kezdett fújni, hogy felhívja magára a figyelmet. A gonosz szél oly erősen fújt, hogy a szegény virág megfagyott. Ez tetszett a szélnek, ugyanis az ő birodalma a hó, a jég, a hideg és a tél volt. Igaz, hogy akkor nyár volt, de a szél mégis erősebbnek bizonyult. Az erős virág várta a szelecskét, hogy hírt hozzon virágbarátnőjéről, de a szelecske nem jött többé.

Akkor az erős, de mégis halovány virág beteg lett; nem kívánta a vizet, a levegőt és a napot; lassan száradni kezdett, és az élet egyre gyengébben pislákol benne. Minden jel arra utalt, hogy e virág nem sokáig él már, pedig talán örökké élhetne.

Egyszer a gonosz szélnek máshol akadt dolga, s már télre járt az idő, ezért a szél rábízta a virágot. De a tél nem vigyázott rá eléggé. Megtudta ezt a szelecske, s nyomban körültáncolta a megfagyott karcsú kis virágot, amely olvadni kezdett, s lassan megint a régi virággá változott. A szelecske elvitte a jó hírt a haldokló virágnak, amely olvadni kezdett, s lassan megint a régi virággá változott.

Megjött újból az életkedve, mert tudta már: - nincs egyedül.

A gonosz szél megjött és harcolni kezdett, de akkor a virágok barátai a szél ellen fordultak: az érzés, a vágy, a gyönyör és a szív. Győztek; a szélnek rá kellett jönnie, hogy a virágokhoz ő nem való, mert virág csak virággal élhet boldogan.

Ekkor küldte az ég az embereket, akik a két virágot egymás mellé ültették. A virágok azóta boldogok, mert mindig láthatják egymást, és egymás mellett élhetnek.

VONZÁSBAN

Égő tűzként hasította a levegőt, amint belépett a légtérbe.

Nem érzett fájdalmat, csak a körülötte elsuhanó, forrón fortyogó gázok zúgását érezte.

Ez az? Ettől óvták mindig? Azt hitte sokkal... sokkal rosszabb!

Az egyenletes száguldást a rideg, hideg semmiségben, felváltotta az egyre gyorsuló zuhanás a kicsiny valami felé. Nem tudta, mi vár rá.

Nem tudhatta. - Senki sem tudta előre soha...

Sokan röppentek el mellőle. A hosszú vándorlásban sokan tűntek el, sohasem hallott felőlük többé.

A többiek mindig csak úgy emlegették, hogy „elzuhantak”.

Ezek szerint róla sem fognak hallani majd a többiek soha már.

Mi történt? Hová lett? Tudomásul veszik, hogy nincs, és kész.

Ettől már nem is félt annyira. Érezte, száguldása lefelé már egy idő óta egyenletes, de még mindig forró tűz vette körül.

A mélység szippantotta magába, mögötte a heves lángok szikra csóvája ropogva sistergett el nem szakadva tőle.

Úgy érezte, ez a megsemmisülés, de mégis fenséges érzés fogta el. Gyönyörű! Szinte kéjes vágy kerítette hatalmába. Érezte, hogy testtömege egyre kisebb lesz, de egyre jobban fokozódik a héj morajlása bensőjében. Tudta, ezt kell éreznie. Mindenki így érzi, így kell, hogy érezze!

A mélység - igaz azt sem tudta, hogy merre van a „le” és a „fel” - már feleannyira lecsökkent, mint amilyen a lelegején volt.

Maga alatt zuhanása végcéljaként egy gömböt ismert fel.

Megrettent - most először!

A fantasztikus, jóleső, kielégült érzés szinte azonnal felcserélődött szörnyű halálrémületté. Most már azon volt, hogy fékezze féktelen gyilkos iramát - hasztalan.

Ereje már nagyon elhagyta, s tömege is nagymértékben lecsökkent. Hiába forgolódott, pörgött s billegett. Kifáradt, s megadón tűrte, hadd sodorja balsorsa a végzet felé.

Szeretett volna repülni a többiektől körülövezve. Velük mindig jól érezte magát, de örült, hogy ezt az érzést is megismerte, mert ezt sokkal izgalmasabbnak találta mindennél.

Csak azt sajnálta, hogy többé nem érezheti, mert bizonyára ez volt az utolsó „jó” és „rossz” érzete! Úgy fog pusztulni, mint a többi „elzuhant”, még maga sem tudta, hogy hogyan fog ez lezajlani, de büszke volt: mindenki tud repülni, de tűzben „elzuhanni” már kevesebben.

Talán az sem biztos, hogy ezután mindennek vége, sőt lehet hogy éppen ezzel kezdődik valami új, jobb az eddiginél. Azért, mert az „elzuhantak” közül senki sem tért vissza, még nem biztos, hogy az utolsó száguldás után semmi sincs. - De ezt még nem tudhatta.

Már újra bátor volt, mint az elején, s élvezettel hullott alá tovább.

A gömb már hatalmassá duzzadt, az egész teret betöltötte.

Kíváncsi volt a gömbre. Nem látta olyan félelmetesnek, mint azelőtt hitte róla. Sőt szerencsésnek érezte magát, hogy piciny része lehet majd a gömbnek - az óriási gömbnek, ami egyre csak duzzadt, nőtt, s betöltött mindent. Most már csak ez jelentette számára a világot, a célt, az eddigi létezés értelmét.

Most már tudta, hogy nem semmisül meg. Élni fog egy másik világ részeként, élni fogja a saját, vagy a gömb életét, de nem pusztul haszontalanul, a gömbre zuhanva.

* * *

Esteledett, s már hűvösebbre fordult az idő, jelezve a közelgő még hidegebb estét és éjszakát. A Nap már lebújt a csúcsok között, s átvette helyét a Hold, a Föld hű kísérője. Téli arccal ragyogta le hideg fényét a füves lejtőn végigvonuló nyájra. A Hold rideg fényénél csak a fentebb levő havasok csúcsán szikrázó hó volt hidegebb.

A hegyi pásztor már készült hazahajtani a falu birkanyáját.

Öreg volt már, de számára sem volt sokkal fiatalabb nála.

Ült az öreg a vén gebén, s nagyokat szippantott repedezett, kiszáradt pipájából. Vén csontja megremegett, behúzta nyakát, kicsit hátrább fordult, s jobb kezével magára húzta a meleg báránybundát. Ritkuló fogai között egy éleset köpött, majd füttyentett a „hajtónak”. Megbökte sarkával vén hátasa oldalát. A nyegle állat eddig némán, lehajtott fejjel, szemébe boruló füleivel álldogált türelmesen súlyával. A bökésre lassan botorkálva, de továbbra is lehajtott fejjel megindult.

Közben a „hajtó” körbeszaladgálta a szétszóródott nyáját. Hangos ugatással verte fel a természet álomba merülő csendjét.

A Hold útmutató fényében lassan megindult a bégető, buta tömeg. A kutya már jól értette a dolgát. Már régóta szolgálta gazdáját, s bizony amelyik bamba jószág nem akart engedelmessé válni neki, mert nem volt elég a napi legelés vagy finom gyógyfűre akadt, az megjárta. A „hajtó” figyelmeztetően mélyesztette fogait a vastag bundába. Ilyenkor a birka rémülten megugrott, s bögve menekült beljebb a biztonságos tömegbe. Még a kos sem mert a mérges ebbel szembe fordulni, habár a „négy lábú őrző” is került az efféle találkozásokhoz, de ettől függetlenül is a legnagyobb „szava” volt a seregletben.

Az öreg egy utolsót szívott a pipába, de az megszűnt füstölni. Káromkodott egyet, s a térdéhez ütögette a kialudt füsteregetőt, melyből a megmaradt szenes dohány a számár oldalára, majd onnan a füves, köves talajra hullott.

Ekkor felnézett a súlyos bunda alól s elégedetten tekintett végig az előtte vonuló csoporton. Ismét füttyentett, s balra intett. Baloldalon leszakadt néhány állat a menetből. A „hajtó” már futott is arra az oldalra, mérgesen csaholt a szétugró bambák között...

Az öreg elégedett volt, s csak annyit motyogott vastag, idősödő deresedő bajusza alatt: - Jól van, hajtó!

Hazagondolt. A falura. A jó öregasszonyra, aki ismét ott várja a viskó kapujában, mint megannyi éve már. A melege gondolt ami bent várja a házban, s az öreg nyanya zsíros, ízes, szaftos főztijére. Bizony megéhezett dél óta, mikor is az asszonya kihozta kosarában az ebédjét.

A „hajtó” is éhes biztosan, s a gebe is vágyódik már az ól szénaillatára, ahol már tisztán lecsutakolva, terhétől megszabadulva várhatja a maga jóízű vacsoráját, s a gyöngyöző friss vizet, amit az öregasszony önt elébe a favödörbe.

Nem voltak gyerekei. Pedig nagyon szerették volna a feleségével, ha legalább egyetlen csemete születik, de sajnos soha sem maradt állapotos a nő. Hogy kinek a hibájából, azt egyikőjük sem tudta. Szerették egymást, a gyerekáldás elmaradása miatt sohasem marakodtak. Szomorúan tudomásul vették, hogy a gyerek csak nem jön. Régen együtt éltek már, mindegyikük hitt Istenben, és megelégedtek ennyivel.

Egy napon aztán meghalt a falujuk pásztora, s nem akadt ember aki elvállalta volna e korántsem könnyű feladatot. A helyzet fokról fokra nagyobb gondot jelentett a falunak, mert a föld az rossz volt errefelé, csak az állattenyésztés volt némileg kifizetődő.

A tehénnel sok lett volna a baj és gond, a kevésbé igényes állat tartása volt a jobb megoldás. A juh azonkívül még ellátta az embereket meleg bundával is. Kissé fanyar ízű, de iható tejét és húsát hamar meg lehetett szokni. Mivel nagyon igénytelen állat volt, ezért aztán aki csak tehette, az birkát tenyésztett. A hegyes vidék miatt az egész ország kereskedelme folyton e négy lábúakhoz kapcsolódott.

Az öreg elvállalta a pásztorokodást, és azóta ő töltötte be ezt a tisztséget. Hozzászokott és megszerette, tudta, amíg ő él, addig a falunak nem kell félnie, hogy a birkanyáját elviszi a menykő. Azt is megszokta már, hogy csak kéthetente kap híreket a faluból. A felesége, akit ő csak „öregasszonynak” nevezett, csak egyszer ereszkedett le a két hét alatt a faluba, akkor hozta fel az újságot, s az ételmezt amire szükségük volt. Nem ettek sokat, kevéssel is beérték. A falutól nem laktak messze, a kunyhó fél napi járóföldnyire volt tőle, de az öregasszonynak azért ez sok volt. Nem is a leereszkedés, hanem a felfelé gyaloglás „megrakottan”. Az ösvényen még ló s szamár nélkül is előnyösebb volt leereszkedni, mert az állat, ha megbotlott volna, menten összeűzta volna magát a sziklás lankán.

Előfordult, hogy az öreg pásztor nem tért haza a kunyhóba.

Asszonya akkor sem nyugtalankodott különösebben, mert tudta ilyenkor, hogy párja friss, újabb legelőre bukkant, s a szabad ég alatt hál, a nyáj pedig összegűjva vészeli át az éjt.

Az asszony nem félt egyedül, sokat megért már és volt egy puskája is a házban. Embertől nem tartott. S a vadállatok hamar elhúzták az irhájukat, amint a lövések eldőrdültek a ház ablakából.

Az öregnek is volt egy ósdi puskája, ritkán kellett használnia. A puska egy bőrtegezben volt elhelyezve, a tegez pedig a szamár oldalára volt rászíjazva. Ritkán vetődött idegen erre a környékre, s az állatok másik öre, a „hajtó”, a bajban is hű, megbízható társa volt gazdájának.

A vadakat a kutya már jó előre jelezte, s a fegyver már időben az ember kezében volt. Nem volt mitől félniük, és nem is féltek. A táj nyugodt volt, szinte semmi sem mozdult.

A „hajtó” ugatása riasztotta fel az embert gondolataiból. Meglepve tapasztalta, hogy már teljesen besötétedett. Csak az ég egyetlen hatalmas égi lámpása világította meg az elszen-derülő nappali rágcsálók odújait, az emberek házait, s a csendben ébredve neszező rovarok, s „éjjeli kóborlók” búvóhelyeit. Hívősre fordult az idő. Esténként egyre jobban elhalkult a tücskök ciripelése, s a tavak, víznyelők környéki békák éktelen ricsaja. Az ősz egyre jobban birtokába vette a tájat. Mind hevesebb szélrohamok kaptak bele a kopár hegyi növények leveleibe, hogy megfosszák a bokrokat a még megmaradt ruháiktól. Nap mint nap egyre gyorsabban sötétedett.

Az öreg nézte a Holdat. Szerette. Nem tudta, hogy mi miért van. Nem értette a világ összefüggéseit de a Holdat ismerte már, gyermekkorától figyelte. Tudta, hogy a Hold mindig télen a legszebb.

Fázott, de örült a közelgő télnek. Örült, hogy ismét nézheti azt a fantasztikus „hideg lámpást”, összes „szikrájával” együtt.

Magányos óráiban mindig az eget kémlelte, a messzeséget, gyönyörködött a csillagok vibráló, lüktető fényében. Tisztelte a kis égi gyöngyöket. Isten szemei - mondták a falubeliek, s hitték, amint egy csillag ragyogása leszáll, akkor egy földi ember sorsára pont tettetik. A meghalt embert Isten szeme már nem követi, ezért a töméntelen mennyiségű szikrák közül egy kihamvad, az élő emberek látómezejéből kiszáll, hogy a halott lelkének utat mutasson a sötétben, a láthatatlan fény felé, Isten bírói színe elé.

Hirtelen tompa sustorgásra lett figyelmes. Azonnal elfelejtett mindent, házat, öregasszonyt, mindent, amire az előbb gondolt. Most már csak a susogó hangra figyelt, még a csacsit is megállította. Úgy fülelt, mint a tyúkok a baromfiudvarban - kissé oldalra fordított fejjel, szemeit szúrósan, de merengve a távolba meresztette -, hallgatózott.

Nem ismerte fel a zajt. Nem hallott még ilyet sohasem.

De mégis... vagyis csak hasonlót: Mikor fiatalabb volt, egyszer lekerült a hegyekből a síkra - a lentebb elterülő városba - akkor hallott ilyesmi zajt. Egy jármű hangja volt. A gép fémkerekei fémsíneken futottak és sok ember utazott rajta. Akkor hallotta az ehhez hasonló, sistergő dübörgést, amikor a gőzmozdony a távolból egyre közelebb ért. De akkor olyan füst és gőz terjengett a levegőben, hogy szinte felismerhetetlen volt a dübörgő masina. Most pedig nem látott semmit.

- De ez mégsem lehet az! - motyogta az öreg önmagának vagy talán a szamarának.

A sziszegő hang egyre élesebb lett s már egészen közelinek tűnt. Először kétsége volt: Lehet, hogy csak öregkori képzelődés az egész, elfáradt fájnak a szemei vagy...

Ekkor pillantása a kutyára esett. Az arrébb húzódott a nyájtól, elfeküdt, szinte a földbe próbálta préselni magát.

A pásztor látta már ilyenek a kutyát - emlékezett - akkor csinált így a jószág, amikor egyszer ő bántani akarta valamilyen apró csínytevése miatt. Igen - a kutya félt, és kétségbeesetten figyelt, s halk, nyüszítő hangon nyivákol, vinnyogott, mint egy bagzó macska, csak még fültépőbben. A pásztor már éppen rászólt volna, amikor újra, de most már tisztán hallotta a feje fölül a sivító hangot.

Rémülten hátracsapta a fejét, úgy, hogy majdnem végighanyatlott hátasán s felnézett az égre, arrafelé, ahonnan a füttyülő, éles zúgást vélte hallani. Visszahőkölt döbbenetében, sarkait belenyomta szamara oldalába, s a kantárt tartó kezei a levegőbe markoltak.

Az állat hirtelen megugrott, s az öreg egyensúlyát veszítve hanyatt lebukott a köves kemény talajra.

Érezte, hogy rosszul esett, megszedült, képtelen volt felállni, a dübörgő zúgást a fejében hallotta. A nyakát alig tudta elfordítani. Utolsó erőfeszítésével megpróbált még egyszer feltekinteni az égboltra - mint aki nem akar hinni a szemének, újra látni akarta azt, amit az előbb - azt a fekete árnyat. Szemei elhomályosultak. Érezte még, hogy a hűvös légáramlat végiglebeg a tájon. Kezei biztos támaszték után matattak a földön. Ismét megpróbált felállni. Szorításában a füvet markoló ökle kitépte a föld bársony takaróját, majd ernyed, szétnyílt ujjai között a lengedező fuvallat lassan tovasodorta a puha kis fűszálakat nyitott, érdes

tenyeréből, s abban csak a fűvel kitépett föld maradt meg, mely nehezebbnek bizonyult a szellőnél.

A zuhanó tűz látványától, s a förtelmes dübörgéstől a megvadult nyáj egymást taposva menekült.

Még a „hajtó” sem tudott úrrá lenni a helyzeten. Hiába ugatott, vicsorgott, hiába ugrott egyikét megkergült kosnak. Hiába marta meg bármelyiket is. Az üvöltő csorda elsodorta, s jó néhány rohanó láb gázolt át vérben úszó testén. A hatalmas, megrémült állatözön megállíthatatlanul száguldott a lejtős vidéken tova. Másodperceken belül elhalt a rohanók csörtető zaja. Csak dögök, és sántikáló, bögő, nyomorék megzavarodott állatok maradtak a helyszínen.

Félelmükben ricsajozó birkák és sebeiket nyaldosó árva féldög, kínjukban hörgő állatok között feküdt valahol vérbefagyva az immár örökre néma „hajtó”, mozdulatlanul heverő gazdájától nem messze.

* * *

Furcsa melegség öntötte el. Nyugodt volt. Az alatta elterülő gömbfelszín már jó ideje sikká változott. Már csak pillanatai voltak hátra, ki akarta élvezni az utolsó másodperceket is. Zuhanása olyan élmény volt számára, mely mindennél többet ért...